

Memo, Maya
ve
HAYALHANE'YE SEYAHAT

*"Canavarlarla savaşırken canavarlaşmamaya dikkat et.
Çünkü karanlığa uzun süre bakarsan, karanlık da senin
içine bakmaya başlar."*

Nietzsche

İÇİNDEKİLER

- BİRİNCİ BÖLÜM: Bir garip diyar: Hayalhane
İKİNCİ BÖLÜM: Büyükada'daki köşkün esrarı
ÜÇÜNCÜ BÖLÜM: Memo ve güvercinleri
DÖRDÜNCÜ BÖLÜM: Emine Ana ve küçük Hekim
BEŞİNCİ BÖLÜM: Maya için yaz tatili başlıyor
ALTINCI BÖLÜM: Hekim Dede'nin sırlarla dolu sandığı
YEDİNCİ BÖLÜM: Bir kapı kapanır, diğeri açılır
SEKİZİNCİ BÖLÜM: Geveze Kadife Oda
DOKUZUNCU BÖLÜM: Hayalhane'ye ilk merhaba
ONUNCU BÖLÜM: Ekip toplanıyor
ON BİRİNCİ BÖLÜM: Tuhaf kedi Dr. Bibip
ON İKİNCİ BÖLÜM: Yola düşme vakti
ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM: Karanlık Kıta'da korkunç bir gece
ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM: Pembe Kıta'ya varış
ON BEŞİNCİ BÖLÜM: Gerçekler açığa çıkıyor
ON ALTINCI BÖLÜM: Şatoda büyük buluşma
ON YEDİNCİ BÖLÜM: Pembe Şehir'l keşif
ON SEKİZİNCİ BÖLÜM: Ders zili çalıyor
ON DOKUZUNCU BÖLÜM: Lapis Lazuli ve Sihirli Harita
YİRMİNCİ BÖLÜM: Pembe Kıta, Karanlık Kıta'ya karşı
YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM: Memo'da bir tuhaflik var
YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM: Kumandan Maya görev başına
YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM: Memo'nun derin yalnızlığı
YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM: Dehlizden yükselen yardım çağrısı
YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM: Zljan'da tarihi karşılaşma
YİRMİ ALTINCI BÖLÜM: Her şey aydınlandı
YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM: Kutlamalar başlasın
YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM: Köşke dönüş

BİRİNCİ BÖLÜM

Bir garip diyar: Hayalhane

Dünyanın tepesinde, kutupların tam ortasında, acımasız bir soğğun hükmettiği, en cesur ademoğlunun dahi ayak basmaya cesaret edemediği sahipsiz topraklarda, yerkürenin kuzeyiyle güneyini birbirine bağlayan koskoca bir delik vardır. Eski alimler, dünyayı gezip dolaşan dervişler ve çok bilmiş kocakarılar bu deliğe "Hayalhane" derler. Burası insanoğlunun kurduğu tüm hayallerin; güzel düşlerin olduğu kadar korkulu rüyaların, dehşet dolu kabusların ve çocukça hülyaların da gerçekleştiği bir garip diyardır. Eski çağlarda Mısırlıların, Mayaların ve Orta Asya Şamanlarının çok iyi bildiği, sonra kuşaktan kuşağa anlatılması yasaklanan ve zamanla unutulup dünyanın sonsuz gizemlerinden birine dönüşen uzak mı uzak, esrarlı mı esrarlı bir diyar...

Bu diyarı dünyaya bağlayan Kuzey ve Güney kutbunun ortasında bulunan iki ana kapı dışında otuz sekiz kapı daha vardır. Bu kapıların yeri kırk dağda yaşayan kırk bilge tarafından sır gibi saklanır. Her bilge, kapılardan yalnızca birinin yerini bilir.

Bu kapılara kimi zaman devasa büyüklükteki mağaralardan, kimi zaman binlerce yıllık kalelerin zindanlarından, Mısır'daki piramitlerin içindeki gizli geçitlerden, Tibet'teki bir tapınağın son merdiveninden ya da yok olan yer altı şehirlerine açılan gizli kanallardan ulaşıldığı söylenir. Kimi zamansa bir görünüp bir kaybolan, ne zaman nerede ortaya çıkacağı belli olmayan parlak ışıklı geçitlerden... Ama kimse bu kapıların yerini tam olarak bilmez ve başlarına geleceklerin korkusuyla öğrenmek de istemez.

Sırlarla dolu bu gizemli diyarda durmaksızın hayal üretilir. Yaşlı bir nine köpüklü bir türk kahvesi mi hayal etti? Bakır tepside bol köpüklü bir kahve yanında fıstıklı lokumuyla anında Hayalhane'de peydah olur. Uzaklarda küçük bir çocuk, yeleleri güneşte parlayan tek boynuzlu bir at ya da elinden hiç uçup kaybolmayacak kırmızı bir balon hayal ettiyse yine Hayalhane'de çocuğun düşünün tıpkısının aynısı bir an geçmeden beliriverir. Tüm insanlığın tam iki milyon yıldır kurduğu sürü sepet hayal burada birikmiştir.

Neyse ki hayal kuranlar kadar hayallerinden vazgeçen birileri de çıkar da Hayalhane'de yeni hayallere yer açılır. Mesela bir genç kızın, aşık olduğu delikanlıyla birlikte kurduğu bir ömürlük hayal - inci işlemeli, Fransız dantelli bembeyaz bir gelinlik, eş, dost, akraba, herkesin kırk gün kırk gece halay çekeceği dillere destan bir düğün, hepsi vatana millete hayırlı olacak çakı gibi tam beş oğul, sürü sepet torun ve torunlara örülecek onlarca patik, hırka,

zıbın, tulum, vs.- bir kıskançlık anında yüzükler atıldığında suya düşer, böylece bu hayallerin yerini bir başka genç kızın hayalleri alır.

Hayallerinin peşinden giden pek çok maceracı ruhun, bu diyara ulaşmak için yolda binbir çeşit engeli korkusuzca geçtiği, türlü canavarlarla ve acımasız iblislerle savaştığı, hatta Kaf Dağı'nı aştığı görülmüş ama Hayalhane'ye ulaşabildiği görülmemiştir.

Antik sulara yaşayan deniz canavarlarını öldürmeyi başaranlar, Kaf Dağı'ndaki Yedi Dev'e mağlup gelmişler, Yedi Dev'i mağlup edenler yeraltının efsanevi katilleri Çift Başlı Silahşörler'e yenik düşmüşler, Çift Başlı Silahşörler'i alt etmeyi başaranlar Büyücü Yılan'ın dillere destan Kara Büyüsü'nün etkisiyle birer aciz deliye, kendini bilmez zavallı divanelere dönüşmüşlerdir.

Velhasıl Hayalhane'de güzel düşler de vardır, korkular ve kabuslar da...

İlk insanların geceleri mağaralarda duydukları yıldırım seslerinden, hayvan ulumalarından, ağaç hışırtılarından korkup hayal ettikleri canavarlar da vardır burada. Mesela en ilkeli üç insan boyunda, tek gözlü, kırmızı bir dev, kükrediğinde tıpkı yıldırım gibi gürler, yürüdükçe ağaç hışırtısına benzer bir ses çıkarır ve canı acıdığına bir kurt gibi ulur.

Hayalhane'de bu canavara Ran derler. Ran, burada üretilen ilk canavar olduğu için diğer tüm canavarlar ona itaat ederler.

Canavarların en korkunç ve en heybetli olanlarından biri ise karanlık, sıcak ve uçsuz bucaksız bir bataklığın içinde tek başına yaşayan Ejder Drago'dur. Ejder Drago, geceleri dünyadaki volkanların lavlarını içip, ateşin kanıyla beslenen ve küçük çocuklardan nefret eden amansız bir canavardır. Ağzından bir defada püskürttüğü ateş, tam on milyon kilometrekarelik alanı bir saniyede alev alev yanan bir cehenneme çevirmeye yeter de artar.

Onu ortaçağda yaşayan ihtiyar bir Çinli balıkçı hayal etmişti. Bir gece sazlıkta balığa çıkmış, gökyüzünde aniden beliren büyük bir kuş alevler içinde ve çığlık çığlığa ona doğru uçmaya başlamıştı. İhtiyar balıkçı korkuyla oracıkta bayılmış, uyandığında gün çoktan ağarmış ve canavar kuş ortadan kaybolmuştu. Balıkçı, bu korkunç yaratığın kötü tanrıların bir oyunu olduğunu düşünmüş ve ömrü boyunca bu kaba inanmıştı velakin işin aslı zavallı kuşun az ileride yanan bir ormandan kaçmış olduğuydu. Hayvancağız can havliyle kendini sazlığın serin sularına bırakmak istemiş, balıkçının üstüne doğru istemeden inişe geçmişti. Yaşlı adamı dehşete düşüren o korkunç sesler ise

yalnızca canının acısından kaynaklanıyordu. Çinli balıkçı gecenin karanlığında gökyüzünde uçan bu garip canavardan o kadar korktu ki, yıllar boyu hikayesini torunlarına anlattı, torunları da kendi torunlarına... Bugün Uzakdoğuluların dünyaca ünlü ejderha efsanesi, işte bu Çinli balıkçının hayalgücünün eseridir.

Hayalhane'deki bir başka canavar olan Zahar ise İngiltere'de yaşayan küçük bir çocuğun bundan yirmi yıl önce yarattığı bir hayaldi. Dişlerini fırçalamazsa çürük dişli bir canavara dönüşeceğini söyleyen annesine inanıp, gece rüyasında bu canavarla karşılaşınca korkudan neredeyse küçük dilini yutmuş, sonrasında her gece bu canavarın detaylarını nakış işler gibi hayalinde işlemiş ve sonunda Zahar'ı yaratmıştı. Tüm vücudu lağım kokan salyalı binlerce ağızdan ve çürük dişlerden ibaret bu iğrenç canavar, tüm Hayalhane canavarları arasında en acımasızdır. Düşmanını önce mide bulandıran bir kokuyla bayıltır, ardından gövdesindeki yüzbinlerce dişle paramparça eder.

Hayalhane'de bunlar dışında yeraltının korkunç görünümlü iblislerine, kana susamış vampirlere, mezarlarından henüz çıkmış leş kokulu zombilere, otobüs büyüklüğünde sopalarıyla dolaşan kanca burunlu cadılara, kurtadamlara ve dünyayı yok etmeye gelmiş sürüngen uzaylılara da sıklıkla rastlanır.

Bazen ilkel korkuların, bazen ateşli hastalıkların, bazen de gecenin karanlığının ürünü bu yaratıklar bir araya geldiklerinde dünyadaki tüm orduları saniyenin binde birinde yok edebilecek güçtedirler.

Neyse ki Hayalhane'de üretilen hiç bir hayal veya kabus belirli şartlar dışında gerçek dünyaya ulaşmaya çalışmaz. Çünkü insanoğlunun varoluşundan birkaç bin yıl sonra Hayalhane ve Dünya halkları arasında yapılan bir anlaşmayla bu iki diyar arasındaki kapılar, ancak istisnai şartlar söz konusu olduğunda açılmak üzere sonsuza dek mühürlenmiştir.

İKİNCİ BÖLÜM

Büyükada'daki köşkün esrarı

Maya, Büyükada'daki köşkün görkemli kapısından içeri girerken kimsenin tasavvur bile edemeyeceği tuhaflikta bir dünyaya adım attığının henüz farkında değildi. Harabeyi andıran bu köşk, onlara Mısır'da yaşayan, adını bile bilmedikleri uzak bir akrabalarından miras kalmıştı. Anlaşılan uzun zamandır da kapısını kimseye açmamıştı. Evdeki eşyalara bakılırsa, zamanın burada 1800'lerin sonunda durduğu söylenebilirdi. Gümüş şamdanlar, yerlere kadar inen avizeler, mermer sütunlar, piriç trabzanlar... Köşkteki her detay, besbelli varlıklı bir ailenin geçmişinden izler taşıyordu.

Maya içeri adımını attığında ilk dikkatini çeken duvarlardaki büyük tablolar oldu. Hiç tanımadığı, donuk bakışlı, tuhaf giyimli insanlar, en ciddi pozlarını takınmış, eve gelen yeni misafirlerini karşılıyorlardı. Bu pek de sıcak bir karşılama sayılmazdı. Tablolardaki asik suratlar sanki az önce bir şeye kızmış gibiydiler. Anlaşılan Maya, en komik esprisini de yapsa, onları güldürmeyi başaramayacaktı. Kendi kendine, günün birinde bir ressam onun tablosunu yaparsa mutlaka gülümseyeceğine söz verdi. Kim sonsuza kadar somurtmak isterdi ki?

Maya, tablolardan uzaklaşıp evin iç kısımlarına doğru ilerlemeye başladı. Eşyaların üzerini yumuşak bir örtü gibi kaplayan toz ve tavandan sarkan örümcek ağları, köşkün havasını olduğundan daha ürkütücü bir hale getiriyordu. Yıllarla çürümeye yüz tutmuş ahşap parkelerden gelen gıcırtilarla birlikte bu köşkün, lunaparktaki bir korku tünelinden hiç farkı yoktu. Hele şöminenin üstünde duran siyah beyaz bir fotoğraf vardı ki, Maya'nın kanını ilk bakışta dondurmaya yetti. Fotoğrafta ona gülümseyen küçük kız, resmen Maya'nın ikiziydi! Maya, kıvrık kızıl saçlı, kocaman ela gözlü, zeki bakışlı bu küçük kız çocuğu yüzünden az kalsın küçük dilini yutuyordu. Uçları fırfırlı, yakası dantelli kırmızı elbisesi bile Maya'nın elbisesinin aynısıydı. Maya midesinden başlayıp boğazına doğru çita hızıyla yükselen korkuya engel olmak istedi. Hemen aklına her yaprağı gökkuşağının ayrı bir renginde olan misk kokulu bir çiçek getirdi. Birkaç saniye içinde korkusunu yatıştırmayı başardı.

Bunu ona annesi öğretmişti. Ne zaman şimşek çaksa ya da gece kabus görse, güzel bir şeyler hayal ediyor ve korkusunu yenmeyi başarıyordu. Birazdan tekrar korkacağını bildiği için ikinci hayalini de ardı sıra hazırladı. Yemyeşil bir vadinin ortasında dalları gökyüzüne uzanan bir ağaç hayal etti. Maya, bu ağacın dalındaki salıncağa oturacak, her sallanışında gökyüzünde ona göz kırpan aydedeye biraz daha yaklaşacak ve sonunda onun yumuşacık toprağına dokunmayı başaracaktı.

Maya onu sakinleştiren bu iki kısa hayalin ardından cesaretini toplayıp fotoğraftaki kıza tekrar baktı. Şimdi kızın ne kendisi ne de elbisesi tanıdık geliyordu. Sadece onun yaşlarında küçük bir kız çocuğuydu işte. Üstelik Maya hiçbir zaman saçlarını onun gibi toplamazdı. Kızın saçlarını oldukça demode buldu.

Fotoğraftaki kıza burun kıvrıp korkusunu bastırdıktan sonra her ihtimale karşı, köşkün rehberliğini üstlenen babasının elini tuttu. Ne olursa olsun bu gizemli seyahatin keyfini çıkarmaya kararlıydı.

Köşkteki her detay, Maya'nın aklını başından alacak kadar tuhaftı. Mitolojik canavarlara benzeyen acayip heykeller, antika eşyalarla dolu koca bir salon, salonun duvarlarına çizilmiş gotik resimler, özenle çerçevenip asılmış eski el yazmaları, babasının dediğine göre kayıp bir uygarlığı tasvir eden kara kalem çizimler ve ortalama bir ev büyüklüğündeki kütüphanesinde karşılaştıkları garip dillerde yazılmış yüzlerce kitap... Bütün bunlar küçük kızın bir zamanlar burada yaşamış olan akrabalarının kim olabileceğine dair giderek artan kedi merakını fena halde perçinliyordu.

Burayı biraz elden geçirirlerse köşkü eski günlerinin ihtişamına kavuşturabileceklerini söylüyordu babası. İhtiyacı olan yalnızca biraz temizlik, biraz da boya badanaydı. Ama anlaşılan annesi onunla hemfikir değildi. O, evi bir an önce elden çıkarmanın daha iyi olacağını düşünüyordu. Durup dururken perili bir ev için bunca masraf yapmaya kalkışmak akıl karı değildi. Maya, annesinin neden buraya perili dediğini anlamamıştı ama bildiği bir Şey vardı; bu garip köşk, onu daha ilk anda büyülemeyi başarmıştı.

Maya, babasının elini bırakıp, köşkün koridorlarında koşmaya başladı. Burası daha önce gördüğü hiç bir yere benzemiyordu. O kadar büyüktü ki, parmak hesabı yapmasına rağmen kaç odası olduğunu sayamamış, ikinci turdan sonra parmaklarını karıştırıp, saymayı bırakmıştı.

Köşkte odalar başka odalara açılıyor, koridorlar daha uzun koridorlara bağlanıyordu. Maya, burayı gazetelerdeki labirent bulmacalara benzetti. Babasına kesinlikle hak veriyordu. Biraz uğraştan sonra saatlerce saklambağ oynayabileceği dev bir oyun alanına kavuşabilirdi. Ama önce babasıyla güçlerini birleştirip annesini ikna etmesi gerekecekti.

Maya, köşkün hiç bitmeyecek gibi görünen, Şu ana kadarki en uzun koridorunu geçtikten sonra kilitli bir odayla karşılaştı. Diğer tüm odaların

kapıları ardına kadar açıkken, bu odanın kilitlenmiş olması garipti. Etrafta herhangi bir anahtar da görünmüyordu.

Maya, her çocuk gibi anahtar deliğinden ayrıntılı gözlem yapma yeteneğini kullanmaya karar verdi. Tek gözünü eliyle sıkıca kapatıp, diğerini profesyonel bir dürbün gibi deliğe yaklaştırdı.

Çalışma odasına benzeyen bu yer, şu ana kadar gördüğü tüm odalar içinde en şatafatlısıydı. Altın varaktan desenli duvar kağıtları, tavandan sarkan elmas parıltılı dev avize ve yerdeki Çin halıları bu şatafatın yalnızca bir parçasıydı. Odadaki hemen hemen tüm pencereler siyah kadifeden ağır perdelerle sıkı sıkıya örtülmüştü. Köşede tam kapanmamış iki perde arasından kurtulan güçlü gün ışığı odanın tozlu atmosferini büyülü bir sise dönüştürüyordu. Odanın ortasında camdan bir muhafaza vardı. Maya biraz daha dikkatli bakınca, cam bölmenin içine yerleştirdikleri şeyin havada asılı duran bir küre olduğunu fark etti. Üstüne işlenmiş kabartmalardan bunun bir dünya haritası olduğu anlaşılıyordu. Yakından bakmak için içeri girmeliydi ama önce şu anahtar konusunu nasıl çözeceğini bulması gerekiyordu.

“Maya! Haydi, gidiyoruz!”

Seslenen babasıydı. Hayalleri suya düşmüş, keşfi yarıda kalmış, eve dönüş borusu ötmüştü. Maya, şimdilik merakını erteleme kararı aldı ve üç katlı köşkün dolambaçlı merdivenlerini üçer beşer atlayarak bir çırpıda aşağı indi.

Kapıda bekleyen faytonu çeken atlar, sanki köşkün önünde durmaktan rahatsız olmuşlar, oldukları yerde bir ileri bir geri gidiyor, tedirgin bir şekilde kişiyor, gitmek için adeta sabırsızlanıyorlardı.

Maya hızlıca faytona binip, köşke son kez baktı. Tam da bu sırada, köşkün gizemli odasının perdelerinin kendiliğinden açıldığını gördü. İçeriden yayılan parlak ışık gözlerini aldı. Kendinden emin olmak için gözlüklerini çıkarıp camlarını sildi. Gözlüklerini takmasıyla perdelerin kapanması bir oldu. Maya, tam babasına gösterecekti ki, faytoncu atına bir şaplak vurdu, atlar uzun zamandır bekledikleri o an gelmiş gibi dört nala köşkten uzaklaştılar. Maya, bu tuhaf yerin garip oyunlarını çözme işini bir sonraki ziyarete bıraktı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Memo ve güvercinleri

Göç eden bir hayvan sürüsüne benziyordu bulutlar. Memo, taştan evlerinin damında oturmuş, güneşin usta bir ressam gibi kızıla boyadığı gökyüzüne ve bulutların gayri ihtiyari oluşturduğu tuhaf şekillere bakıyordu. Mardin’de gün batıyordu ve Memo gibi, damda beslediği güvercinleri de günbatımını hayranlıkla izliyordu. Aralarından paçalı beyaz bir güvercin Memo’nun kendini günbatımına kaptırılmış olmasını adeta kıskanmış, dikkat çekmek istercesine önünde taklalar atmaya başlamıştı. Memo, avucundaki son yemleri de havaya savurarak taklacı güvercinini ödüllendirdi. Yemlerin üstüne iştahla saldıran diğer güvercinleri görünce bir kahkaha patlattı.

Ne top, ne bilye, ne de oyuncak araba... Hiçbir şey Memo’yu güvercinleri kadar eğlendiremezdi.

Bu bölgede kuş besleme işi, babaların oğullarına, dedelerin torunlarına bıraktığı binlerce yıllık bir gelenektir. Tıpkı dedesi gibi Memo da daha ufakken güvercin yetiştirmeye başlamış, bu işi öyle çok sevmiş ve hakkından öyle iyi gelmişti ki, geçen yıl on bir yaşına bastığında dedesi sürüyü Memo’ya emanet etmişti. Memo o günden itibaren her gün güvercinlerini en leziz yemlerle beslemiş, banyolarını bir gün olsun aksatmamış, yavruların sağlıklı büyümesi için yuvalarının içine kuru ot ve samandan küçük döşekler yapmıştı. Gözü gibi baktığı bu güvercinlerin arasında en değerlileri Zeytuni, Taklacı, İspir Bagdadi ve Nakışlı olanlarıydı.

Her güvercin sürüsünün bir lideri vardı. Onlara “Pêşenk” denirdi. Kıştan bahara süren ritüel boyunca her akşam Mardin’in damlarından yüzlerce sürü havaya bırakılır ve gökyüzünde amansız bir savaş başlardı. Bu ölüm kalım savaşının sonunda kimin Pêşenk’i diğer sürülerden güvercinleri kendi sürüsüne katarsa savaşı o kazanırdı. Sonunda sürüyle birlikte dama dönen komşunun güvercini dahi olsa, o artık yeni sahibine ait sayılırdı. Olur da bir başkası savaşta diğerinin Pêşenk’ini indirirse ayıpların en büyüğü yaşanırdı. Çünkü o gün sürü ne kadar büyük olursa olsun, dağıtıp işe yeniden başlamak gerekirdi.

Neyse ki Memo’nun Pêşenk’ine güveni tamdı. Başı beyaz, gövdesi pırıl pırıl kuzguni tüylerle kaplı bu özel güvercin, yumurtadan ilk çıktığında, Memo onun ileride muazzam bir sürü lideri olacağından adı gibi emin olmuştu. İsmi de işte bu ilk görüşte koydu: “Pêşenk”. O günü hatırlayınca güverciniyle bir kez daha gururlandı. Elini cebine soktu, kalan kırmızı mercimek ve kendir tohumu kırıntılarını ona doğru uzattı. “Keşke...” diye

geçirdi içinden. “Keşke Pêşenk, beni buradan alıp uzak diyarlara uçurabilseydin.”

Memo, hayalinde güvercininin bir araba büyüklüğünde olduğunu ve onu evin damından alıp hiç bilmediği ülkelere uçurduğunu gördü. Bu hayal, bir süreliğine o kadar gerçektir ki, bakışları güvercinin üzerinde dondu kaldı. Neden sonra Pêşenk havalandı da, Memo hülyalar diyarından gerçekliğin ülkesine geri döndü.

Güneş çoktan batmış, yerini karanlık ve keskin bir soğuğa bırakmıştı. Memo, ellerini ovalayıp sıcak nefesini boşluğa üfledi. Ağzından çıkan dumanı görünce içeri girme vaktinin gelmiş olduğunu anladı. Dedesi yemeği çoktan hazırlamış olmalıydı.

Mardin’deki birçok kalabalık ailenin aksine Memo’nun ailesi yalnızca iki kişiden oluşuyordu. O ve seksen altı yaşındaki ihtiyar dedesi.

Memo’ya dedesi bakıyordu çünkü annesi onu doğurduğu gece ölmüş, annesinin ölümünün ardından kısa bir süre sonra babası bir başka kadınla evlenmişti. Hiç şüphesiz bu ani izdivacın tek sebebi Memo’yu annesiz bırakmamaktı. Gel gör ki, üvey annesinin başka hayalleri vardı. Kadın, Memo’ya yalnızca iki yıl analık yapıp kendi çocuğuna hamile kaldığı anda el kadar bebeği evden atma planları yapmaya başlamıştı. Kocasına “Ne yap et, onu bu evden gönder Hüseyin!” demişti.

Hüseyin iyi bir kocaydı da Memo’ya iyi bir baba olamamıştı. Sakin yaradılışlı, boynu bükük bu adamcağız, ağzını açıp karısına bir çift laf edememiş, sonunda içi kan ağlayarak Memo’yu hayattaki tek akrabası olan yaşlı babasına emanet etmek zorunda kalmıştı. O günden bu güne Memo babasını hiç görmemişti.

Eksik olmasın nur yüzlü, ihtiyar dedesi yeri geldiğinde ona analık da yapıyordu babalık da... Ama Memo yine de hep biraz eksik hissedirdi işte. Mahalledeki çocukların oyunlarına pek katılmaması da bundandı. Akşam vakti olup da oyunun en zevkli yerinde evlerin pencerelerine, balkonlarına çıkıp avaz avaz bağırarak oğlanlarını yemeğe çağıran anaları duyunca, Memo sanki kendi suçuymuş gibi ona seslenen bir anası olmadığına utanır, bu sebeple de ya akşamın o vaktine kalmadan eve varır ya da oyuna baştan dahil olmazdı.

Memo bugün de topu, misketi yarıda bırakıp erkenden evin yolunu tutmuş, her zaman olduğu gibi güvercinlerini besleyip içeri girmişti. Ana kucağı kadar olmasa da onu içtenlikle karşılayan sobanın sıcaklığı ve üstünde pişen pastırmalı

kurufasulyenin kokusu Memo'ya kendini güvende hissettirmeye yetti. Koşup, soğanı yorgun elleriyle ortadan ikiye kırmaya çalışan dedesinin dizlerine sarıldı. Dede bu ani sevgi gösterisini karşılıksız bırakmadı. Memo'yu tuttuğu gibi havaya kaldırdı, etrafında iki tur döndürdü ve kendince eksiksiz olduğunu düşündüğü sofranın baş köşesine oturttu. Hemen akabinde pilavı getirmek için soluk soluğa mutfağa döndü.

Hekim Dede, Mardin'in yaşayan son şifacılarındandı. Türlü türlü insan, türlü türlü hastalıklarına derman bulmak için her gün derme çatma evinin kapısını aşındırırdı. Bugüne kadar şifa bulmadan geri dönenine rastlanmamıştı. Bu ak sakallı ihtiyar, dağlardan topladığı adı sanı duyulmadık binbir çeşit otu, değişik renkte taşları bir araya getirir, her derde deva ilaçlar hazırlardı. Mucizesi sadece bu kadarla da kalmazdı. Gelen hastaya şöyle göz ucuyla bir baktığında teşhisini koyar, her zaman ilaçla değil, bazen bir duayla, bazen de bir dokunuşla onu iyi ederdi. Sahip olduğu bu yeteneği ona ninesinden mirastı.

Ninesi Emine Ana, son nefesinde küçük Hekim'i çağırması, elini avucunun içine alıp bilmediği bir dilde duaya benzer sözler mırıldanmış, sonrasında "Sana elimi verdim Hekim'im. Bundan böyle insanlarımıza şifa vermek senin görevindir." deyip gözlerini kapatmıştı. Hekim o zaman değil belki ama gün gelip de kendini bildiği vakit, es kaza bir arkadaşının yaralanan dizini tek dokunuşla şıp diye iyileştiriverince ninesinin ne demek istediğini anlamıştı. Hemen akabinde ona bıraktığı sandığa koşup kilidini kırmış ve ninesinin el yazısıyla küçük kağıtlara aktardığı yüzlerce reçeteye karşılaşmıştı. O vakitten sonra koca ömrünü insanlarına şifa vermeye adanmıştı.

Hekim Dede, tüm Mardin'de herkesin saygı duyduğu, önünden geçerken el pençe divan durduğu kutlu bir şahsiyetti. Ninesini tanıyan bilenler, Hekim Dede'nin yeteneğinin bir başka olduğuna inanmışlardı. Ne de olsa ilaç yapmanın reçetesi vardı ama dokunarak şifa vermek... İşte bunun sırrına nail olmak her babayığidin harcı değildi.

Hekim Dede'nin cinlere perilere karıştığını düşünenler de vardı, yeteneğinin Allah vergisi olduğuna inananlar da... Ama bunca insanı iyi ettiğine göre işin aslı astarı o kadar da mühim değildi. Hem Hekim Dede'nin hikayesi ne onların havsalasının alabileceği, ne de dedenin dillendirebileceği türdendi.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Emine Ana ve küçük Hekim

“Oğlum, ninen eyi mi? Diyeceği neymiş sana?”

Hekim’in cefakar anası Firuze Hanım’ın gözleri, günlerin verdiği yorgunluk ve başlarından bir türlü gitmeyen şu hastalık belasının üzüntüsüyle çukuruna kaçmış, etrafında acı dolu torbalar birikmiş, evladının gözlerinde çaresizce bir umut ışığı arıyordu.

“Ne desin ana. Bana elini verdi. Sonra gitti işte.”

Firuze Hanım, anasının öldüğünü o an anladı. En içlisinden öyle bir ağıt yakmaya başladı ki, konu komşu köyde kim varsa bir çabuk toplandı etrafına. Küçük Hekim, ne olup bittiğini kavrayacak yaşta değildi henüz. Ninesinin başka diyara göçüp gittiğini anlamıştı ama bu bağırış çağırışın, umudu sel gibi süpüren gözyaşlarının, dizlerini acıta acıta döven komşu kadınların sebebini anlamıyordu.

Anası Hekim’i sıkıca kavradı. Gözyaşlarını yemenisinin ucuyla çarçabuk silip evde canhıraş feryat eden kalabalığa döndü.

“Komşular! Bundan böyle Emine Anamızın eli yigidimdedir” dedi ve üzüntüsünden oracıkta bayıldı.

Küçük Hekim tüm bunlar olduğunda yedi yaşına henüz basmıştı. Ninesini çok severdi. Nine, sabahın kör karanlığında herkesten önce kalkar, sobayı Hekim üşümesin diye erkenden yakar, kahvaltıyı hazırlar, çayı demler, Hekim’i ancak her şey hazır olduğunda uyandırır. Ballı kaymaklı, sucuklu pekmezli sıkı bir kahvaltının ardından günün ilk ışıklarıyla Mazıdağı’na çıkarlar, otun taşın peşinde saatlerce yürürlerdi.

Emine Ana, Hekim’e doğa ananın nimetlerinden, gizemli sırlarından, otların ve taşların şifasından bahseder dururdu. Küçük torununa doğada neyin ne işe yaradığını uzun uzun anlatır ama tüm bunlar Hekim’e oyun gibi gelirdi. Dikkatini verip dinlemeye çalışsa da, o sırada uçan rengarenk bir kelebeğin ya da çiçekten bal toplamaya çalışan bir arının kanatlarında hayaller dünyasına uçup giderdi. Emine Ana, ömrü yetse Hekim’e bildiği her şeyi anlatacaktı. Gel gör ki, ya Hekim çok gençti, ya ninesi fazla yaşlı. Sonunda birbirlerini anlayacak yaşta buluşmadan göçüp gitmişti nine. Neyse ki, giderken sahip olduğu en değerli şeyi bırakmıştı torununa: Şifacılığını.

Hekim büyüüp de ninesinin yaşına geldiği vakit, tıpkı Emine Ana'nın ona öğrettiği gibi o da kendi torununa, Memo'ya anlattı doğadaki otların sırrını. Sevginin, merhametin ve hoşgörünün iyileştirici gücünü...

Memo, dedesinin gizemlerle dolu hayatını oldu olası merak ederdi. Şifacılık ona sihircilik gibi gelirdi. Nasıl oluyordu da hasta gelen kişiler dualar ederek sapsağlam çıkıyordu evlerinden? Dedesi o eski sandıkta neleri gizliyordu? Boynunda sürekli taşıdığı anahtar nereyi açıyordu? Emine Ana ona nasıl elini vermişti?

Hekim Dede'nin birgün ona her şeyi anlatacağını biliyordu. O vakte kadar sabretmesi gerekiyordu.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Maya için yaz tatili başlıyor

Maya için o gün, gerçek maceranın başladığı gündü. Yani, koskoca yaz tatilinin ilk günü. Kalbi pır pır, uçar adımlarla okuldan eve döndüğünde onu daha da büyük bir haber bekliyordu. Babasıyla birlikte Büyükada'daki eve bir keşif turu daha yapacaklardı. Ve bu kez mızıkçılık yapmayı seven annesi gelmeyecekti.

Maya haberi aldığı gibi giyindi. Küçük kırmızı sırt çantasına, keşif için gerekli tüm malzemeleri koydu. Detaylı inceleme yapabilmek için bir büyüteç, gözlemlerini aktaracağı bir kalem, kara kaplı bir defter ve kaç zamandır aklını kurcalayan o kilitli odayı açabilmek için bir tel toka. Aslında tel tokayla kapıyı nasıl açabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu ama bir filmde bunu yapabilen birini görmüştü. Adamın teki, tel tokayı esnetip, deliği şöyle bir kurcaladığında kapı kolayca açılmıştı. O adam yaptıysa Maya da pekala yapabiliirdi.

Her şeyin tam olduğundan emin olduğunda, salonda onu bekleyen babasının yanına gitti. Artık çıkmaya hazırdı.

Güzel ve güneşli bir İstanbul gününde, baba kız harika bir vapur yolculuğu yaptılar. Her zamanki gibi gökyüzündeki tüm martıları, simitçiden aldığı onlarca simitle besleyip doyurduktan sonra Büyükada'ya varmışlardı bile.

Maya, bu kez faytona binmek istemedi. Yaz sıcağında zavallı atların nefes nefese koca koca insanları taşıması hoşuna gitmiyordu.

"Yürüyelim mi? Atlar yorulmasın." dedi babasına.

"Hay hay!" dedi Ekrem Bey, kızının duyarlılığı hoşuna gitmişti.

Köşkün kapısına geldiklerinde, Maya kalbinin neredeyse yerinden çıkacağını hissetti. Heyecanlıydı ama bu kez korkmayacaktı. Kendine söz vermişti. Son derece emin adımlarla içeri girdi.

"Sen etrafa bakarken ben de köşkü gezebilir miyim baba?"

Babasını kandırmaya çalıştığı zamanlardaki en kibar ses tonunu kullandı.

"Tamam ama eşyaları fazla kurcalama Maya. Toz içinde her yer."

Babası aynı annesi gibi konuşmuştu. Ebeveynlerin birbirlerinin yokluğunda sıklıkla yaptıkları bir şeydi bu. Babasının olmadığı yerde annesi babasına, annesinin olmadığı zamanlarda babası annesine dönüşüyordu. Yetişkinler bazen çok sıkıcı olabiliyorlar diye geçirdi içinden Maya.

Tabii ki bu fikrini babasıyla paylaşmadı. Yine en kibarından bir "Tamam babacığım"la karşılık verdi. Ve koşar adım köşkün merdivenlerini tırmandı.

İstikamet elbette ki, kilitli odaydı.

Odanın kapısına geldiğinde tereddüt etmeden tel tokayı çıkardı, düzleştirene kadar büktü ve deliğe sokup kurcalamaya başladı. Kapı kendiliğinden açıldı. Sanki hiç kilitlenmemiş gibi...

Acaba geçen sefer Maya mı yanılmıştı? Ama kapının kilitli olduğundan emindi. Çünkü defalarca denemişti. Neyse, şu anda bunların hiçbirinin önemi yoktu çünkü havada asılı duran şeffaf bir küreye bakıyordu Maya. Ürkerek bir adım geri attı, sonra merakla iki adım ileri. Derin bir nefes aldıktan sonra yaklaşmaya karar verdi.

Kürenin yakınına geldiğinde, bunun dünyanın küçük bir modeli olduğunu anladı. Cam yüzeyine kabartmayla yerçekimleri ve okyanuslar işlenmişti. Kürenin havada nasıl asılı durduğuna hayret ederken, şeffaf yüzeyinin arkasından görünen bir başka dünyayı farkettiler. Dünyanın içinde kendine ait iki tane ayı ve bir güneşi olan başka bir dünya daha vardı. Maya, küreye dokunmak istedi, eline alıp bakmak için yanıp tutuşuyordu. Küreyi koruyan camdan muhafazayı özenle kaldırdı. Kaldırdığı anda kürenin sihirle değil, bir çeşit mıknatıs sistemiyle havada asılı durduğunu anladı. Bu, Maya'nın içine biraz su serpti. İnsan bilmediği şeylerden korkuyordu işte.

"Neyse ki, bilim bütün korkularımızın üstesinden gelmemizi sağlıyor." diye geçirdi içinden bilmiş bilmiş.

Eline aldığı küreyi kulağına götürüp biraz salladı, tek gözünü kısıp diğer gözüne yapıştırdı, kendinden uzaklaştırıp tekrar baktı, büyütecini çıkarıp ışığa doğru tuttu. İşte şimdi dünyanın içindeki ikinci dünyayı daha net görebiliyordu.

İçteki kürenin tam ortasında minicik harflerle yazılmış uzun mu uzun bir sözcük dikkatini çekti: "Domumarasomniorum". Hemen yanında Türkçe karşılığı yazıyordu: "Hayalhane".

Kürenin ince işçiliği hoşuna gitti Maya'nın. Babasının buna benzer bir koleksiyonu vardı. Cam şişe içinde küçük gemiler biriktiriyordu. Ama bu onların hepsinden kat kat güzeldi! Cam bir dünya içinde camdan bir başka dünya, onun etrafında dönen irili ufaklı iki ay ve pırıl pırıl bir güneş! O an babasını çağırmak ve ona gururla bu keşfini hediye etmek istedi. Bayılacağından emindi. Tam seslenecekti ki vazgeçti.

Küreyi kendine saklamak daha iyi bir fikir gibi göründü. Hem babasına verirse bir köşede durup duracaktı. Oysa, Maya onunla neler yapmazdı! Bakıp bakıp hayallere dalar, okyanusları aşar, dağları geçer, bilmediği diyarlara yolculuk yapardı.

Sahi neden çocuklar için böyle oyuncaklar yapmıyorlardı ki?

Maya, küreyi almaya karar verdi ama nasıl saklayacağını bilemedi. Sonra aklına köşkün bahçesindeki çalılık geldi. Orada uygun bir yer bulabilirse, kimsenin bu küçük keşiften haberi olmazdı. Bu fikir, Maya'nın çok hoşuna gitti. Küreyi malzemelerinin bulunduğu sırt çantasına atıp, soluğu bahçede aldı. Bahçenin bakımsız çalılıkları arasında kendince uygun olduğunu düşündüğü bir yere gizledi. Üzerini kuru çalılarla örtüp kimsenin bulamayacağından emin olunca babasının yanına koştu. Babası meraktan çılgına dönmüştü.

"Neredesin Maya? Bir saattir seni arıyorum!"

Maya babasını uzun zamandır bu kadar sinirli görmemişti. Zor duyulacak bir sesle mırıldandı.

"E, köşkte dolaşıyordum."

Babası, bir yandan söyleniyor, bir yandan da Maya'nın paçalarına bulaşan çamuru eliyle temizlemeye çalışıyordu.

"Köşkte değil, kırdaki bayırda dolaşıyorsun belli ki! Alerjin azdığında neler yaşıyoruz biliyorsun!"

"Tamam baba ya, bahçeyi merak ettim. O kadar cıkık."

"Ah senin şu merakın!"

Maya dudaklarını büzüstürdü. Baba, Maya'yı üzmüş olmaktan pişman, kızını kucakladı.

“Aramızda kalacak tamam mı? Annen duyarsa ikimizi de yakar!”

Annesiyle eğlenceli bir şey yapmak mümkün değildi ki!

Maya kendini tıpkı bugün köşkte bulunduğu o küre gibi hissediyordu. Cam fanusta geçen bir hayat! Annesi Maya’yı, zarar görmesin diye görünmez bir fanusa koymuştu. Dışarıda bir hayat vardı ama Maya o hayata dokunamıyordu.

İtiraf etmeliydi ki, istediği oyuncaklar konusunda, bisikletler, bebekler, defterler, renkli kalemler, kokulu silgiler, cicili bicili kıyafetler konusunda annesinden daha anlayışlısı yoktu. Maya isterdi, annesi alırdı.

Ama mesela kar yağdığında dışarı çıkması yasaktı çünkü hastalanabilirdi. Okulda kantinden bir şeyler yemesi yasaktı çünkü mikrop kapabilirdi, arkadaşının doğum gününe gitmesi yasaktı çünkü yediği pastanın içinde şeker olabilirdi ve şeker müthiş zehirli bir şeydi, okul gezilerine katılması yasaktı çünkü okul otobüsü kaza yapabilirdi, evde çıplak ayakla gezmesi yasaktı çünkü midesini üşütebilirdi, terliyken su içmesi yasaktı çünkü boğazı şişebilirdi, koşması yasaktı çünkü düşebilirdi, yüzmesi yasaktı çünkü boğulabilirdi, kısacası biraz bile eğlenceli olabilecek hemen her şey yasaktı... Çünkü “başına bir şey gelebilirdi”.

Annesi, Maya’ya resmen hayatı zehir ediyordu.

Ama Ekrem Bey öyle miydi? Maya, babasına ara sıra böyle seslenmekten hoşlanıyordu. Ekrem Bey, pamuk gibiydi. Maya’ya tapardı. Annesinin kuralcılığından eser yoktu babasında. Bu yüzden Maya bir şey istediğinde her zaman babasından ister, annesini ikna etmek Ekrem Bey’e düşerdi. Maya, Bizans taktikleriyle dediğini yaptırmayı nadir de olsa başarırdı.

Maya’nın ailesi oldukça varlıklıydı. Onu, küçük bir servet dökerek şehrin en seçkin okullarından birine gönderiyorlardı. Maya’nın hayatına dışarıdan bakan biri, onun tek probleminin arkadaş edinmemesi olduğunu düşünürdü. Gerçekten de bir arkadaş edinip, onunla kavga etmesi arasında iki günden fazla zaman geçmezdi. Etrafındaki çocuklar onu burnu havada, ukala, bencil ve şımarık buluyorlardı. Oysa, Maya’ya göre malına sahip çıkmak ya da bildiği şeyler hakkında uzun uzadıya konuşmak - hele ki diğer çocukların dünyadan bi’haber olduğunu düşünürsek- kötü şeyler değildi. Bu çirkin sıfatları hak edecek hiçbir şey yaptığını düşünmüyordu Maya.

Evet, geçen sene Türkçe sınavında, üzerinde Arı Maya’nın olduğu kokulu silgisini isteyen sıra arkadaşının elini çimdiklemek - çocuğun ağlamasını hala abartılı buluyor olsa da - doğru bir hareket değildi ya da kendini okulun en

güzel ve en akıllı kızı ilan edip okulun duvarlarına kalplerle bezeli fotoğraflarını yapıştırmak da tuhaf bir davranış sayılabilirdi. Ama geçmiş geçmişte kalmıştı. Ne de olsa insan her yıl büyüyordu. Maya da hatalarından ders alıyordu elbet. O yüzden bu yıl karne gününde, her sene geleneksel olarak kendi kendine düzenlediği "sınıfın tembel tenekesiyle dalga geçme günü"nü iptal etti.

Tabii bunda o sırada azan polen alerjisinin dikkatini dağıtmasının da payı yok değildi. Hayatını cehenneme çeviren alerjilerinin hep o cam fanus yüzünden olduğunu düşünüyordu Maya. Annesi hemen her şeyi yasakladığı için küçük kızın da hemen her şeye alerjisi vardı. Şekere, çikolataya, toza, kedi tüyüne, bitkilere, kestaneye...

Maya bütün dünyaya, bütün dünya da Maya'ya karşıydı sanki. Her şeyden bu kadar korkması da bu yüzden işte. Zamanının çoğunu alerjileri yüzünden yatak döşek hasta geçirirdi. Ama aşırı merakının korkusunu yendiği zamanlar da olmuyor değildi. Başına açtığı dertler de çoğu zaman bu meraktandı. Tıpkı az önce işittiği azar gibi.

Neyse ki, bugünkü olağanüstü keşfi her şeye değdi! Şu anda da heyecanı, babasından işittiği azarın üzüntüsünün kat be kat üzerindeydi.

Kendini, atılacağı yeni maceraların kahramanı olarak görmeye başlamıştı bile. Acaba kendine bir süper kahraman kostümü istese miydi? Süpermen gibi pelerinli ya da Örümcek Adam gibi üstüne yapışan bir şeyler olabilirdi. Yazın çok terletir diye üstüne yapışan kostüm fikrinden vazgeçti. Pelerini biraz daha düşünecekti.

Sonuç olarak maceranın bu bölümünde babasıyla iyi geçinmesi gerekiyordu. Tadilatlar sırasında onunla birlikte tüm yaz adaya gelme şansını tepmek istemiyordu.

Babasını öpüp özür diledi Maya. Böyle bir yumuşakbaşlılıkla çok sık karşılaşmadığı için Ekrem Bey'in şaşkınlığı sevincine karıştı. Maya'nın kulağına usulca fısıldadı:

"Hadi gel küçük maymun. Daha çok işimiz var."

ALTINCI BÖLÜM

Hekim Dede'nin sırlarla dolu sandığı

Koca ülkede, yazın gelişine, okulların tatil oluşuna sevinemeyen tek bir çocuk vardı: Memo. Dedesini son zamanlarda pek iyi görmüyordu. Hekim Dede sanki, dünyanın tüm yükünü kaldırıyormuş, yerçekimi herkese iyi davranırken, bir ona kötü muamele ediyormuş gibi ağır ağır, nefes nefese atıyordu adımlarını. Yüzündeki kırışıklıklardan tüm inişleri çıkışlarıyla bir ömrün haritası okunuyordu. Gözlerinde engin okyanuslar, alnında derin kanyonlar oluşmuştu.

Zaman zaman görünmez bir el, zavallı ihtiyarın kalbini tutup var gücüyle sıkıyormuş gibi oluyor, öyle vakitlerde Hekim Dede, en yakın döşeğe uzanıyor, acısını yüzüne yapıştırdığı bir gülümsemeye örtbas etmeye çalışıyor, gel gelelim kötü bir kokuyu parfümle bastırmaya çalışmak gibi, bu hareketi durumu daha da beter hale getiriyordu. Ev, Hekim Dede'yi seven eşle dostla dolup taşıyor ama Memo, bütün bu olan biteni bir tek güvercinlerine anlatabiliyordu. Dedesinden ve güvercinlerinden başka kimsesi yoktu. Hekim Dede de bu dünyadan göçüp giderse Memo'nun hayatta tutunacak bir dalı kalmayacaktı.

Memo, Hekim Dede'nin ağırlaştığı bir gece, güvercinleriyle dertleşmeye dama çıktı. Pêşenk onu görünce sevinçten iki takla attı. Memo, acı bir gülümsemeye karşılık verdi en sevdiği güvercinine. Tıpkı Hekim Dede'nin ona yaptığı gibi.

"Pêşenk! Ah Pêşenk! Kimse demiyor ama ben biliyorum. Hekim Dede bugün yarın bizi bırakacak. Bizim gidemeyeceğimiz kadar uzaklara gidecek hem de. Beni taşıyacak kadar koca bir kuş olsan, kanatlarını milyon kez çırparsan da varamayız onun gideceği yere. Bizi bir başımıza bırakıyor. Bir başımıza!"

Pêşenk iki takla daha atarak karşılık verdi Memo'ya. Memo'nun gözünden birkaç damla yaş aktı Mardin'in topraktan damına. Pêşenk, bir salto atıp, damdaki merdivenlerden aşağı, evin içine doğru süzüldü. Memo, bir an yaşadığı şaşkınlıktan kurtulup alelacele kalktı olduğu yerden. Koşarak, güvercinin ardısına aşağı indi.

"Pêşenk! Nereye? Ev yasak! Pêşenk! Dön çabuk! Dedem kızıyor biliyorsun!"

Pêşenk evin içinde çılgına dönmüş gibi kanat çırpıyor, tavandaki lambaya, duvardaki geyik desenli halıya çarpıyor, kafası karışmış halde bir oraya bir buraya uçmaya çalışıyordu.

En sonunda Hekim Dede'nin hastalara baktığı odaya girdi. Orada da biraz dönüp dolandıktan sonra dedenin şifalı otlarının ve reçetelerinin durduğu o meşhur sandığın üzerine kondu. Sandığı var gücüyle gagalamaya başladı.

Memo, Pêşenk'in bu tavırlarına hiçbir anlam veremedi. Güvercini sağlam bir azarla kovaladı. Pêşenk tekrar dama çıktı çıkmasına ama tüyleri odanın her yerine dağıldı. Temizlemesiye tabii ki Memo'ya kalmıştı. Memo, söylene söylene içeriden çalı süpürgesini getirdi. Etraftaki tüyleri temizleyip, yere çöktü, sırtını sandığa dayayarak ağlamaya başladı.

Bağıra bağıra, haykıra haykıra ağlıyordu. Bunca zaman sonra, yaşadığı bunca yalnızlıktan sonra hayatında ilk defa böyle içten ağlıyordu Memo. Varsın "erkekler ağlamaz" desinlerdi. Erkekler de ağlıyordu işte.

Memo, bugüne kadar ağlamadığı her şeye ağlıyordu; annesinin ölümüne, babasının onu bırakıp gidişine, dedesine, geçen gün düşüp yaraladığı dizine, üç yaşındayken elinden kaçıp gökyüzüne uçan balonuna, yazın elinden düşürdüğü külahta dondurmasına ağlıyordu. Hayat, Memo'nun sırtında taşıyamayacağı kadar ağır bir yük haline gelmişti bu akşam. Ve onu sırtından alıp yükünü hafifletecek, bir sıcak çorbayla içini ısıtacak, her şeyi iyi edecek dedesi de ona yardım edemeyecek kadar halsiz, dermansızdı artık.

Memo, biraz kendini topladıktan sonra, dedesinin sandığının kapağında Pêşenk'in gagalayarak açtığı deliğe baktı.

"Yaptığını beğendin mi Pêşenk? Dedeme nasıl söyleyeceğiz şimdi bunu?" diye iç geçirdi.

Deliği nasıl kapatacağını bilemedi. Kapağını araladı. Dedenin yıllardır el sürmeyi yasakladığı sandığı farkında olmadan açmıştı. Tam tahmin ettiği gibi ismini bile bilmediği çeşitli otlar, kavanoz içinde rengarenk bitkiler ve bir sürü reçeteyle karşılaştı.

Sandığın içindeki kapaklı ve kilitli bölüm dikkatini çekti. Çocukluğundan beri dedenin boynunda asılı duran anahtarın ne işe yaradığını sorup dururdu. Dede, her seferinde "gönüllerin kapısını bu anahtarla açtığını" söyler, ardından da abartılı bir kahkaha patlatırdı. Memo, anahtarın bu kilide ait olduğundan neredeyse emindi. Ama denemedi bilemezdi tabii. Nasıl deneyecekti ki? Hekim Dede ölse anahtara dokunmasına izin vermezdi.

"Ölse ne demek! Ne biçim konuşuyorsun oğlum!" dedi kendi kendine.

O sırada yan odadan Hekim Dede'nin öksürüğünü işitti. Memo, gizli işler çevirmenin tedirginliğiyle yerinden sıçrayıp sandığın kapağını hızla kapattı. Odadan çıkıp, dedesine bakmaya gitti.

"Dede, sana ballı zencefilli çay yapayım mı? İyi gelir dersin ya!"

"Bana artık iyi gelecek tek şey sensin Memo'm. Gel böyle yanı başıma, elimden tut".

Memo, bir koşu yatağın yanındaki tabureye çöktü, dedesinin kırış buruş, nasırlı ellerinden tuttu.

"Oğul, kum saatlerini bilirsin ya. Ömür dediğin de doğduğun gün ilk ağlamanla ters çevrilen kum saatine benzer işte. İçindeki kum taneleri başta çok görünür adamın gözüne. Dersin ki, daha bende bunlardan çok var. Sayısını saymak bile mümkün değil. Gel gör ki, o sonsuz gibi görünen kumlar öyle hızlı dökülür ki, göz açıp kapayıncaya kadar bir bakarsın, üç beş kum tanesinden öte bir servetin kalmamış hayatta. O vakit anlarsın her bir tanenin ne kadar değerli olduğunu. Anlıyor musun Memo?"

Memo, dedesini anladığına dair bir şeyler söylemek istedi ama biliyordu ki, ağzından çıkacak ilk kelimeyle göz pınarlarının musluğu açılacak, gözyaşları seti yıkılan bir baraj misali sel olup akacaktı.

Kafasını sallayabildi ancak.

"Her birini hissederek yaşa Memo. Çünkü her kum tanesi, güzel bir hayalin, mümkünü olmayan bir dileğin gerçekleşme mucizesini taşır içinde. Sana hep okuduğum bir kitap vardı hatırladın mı?"

Memo, dedesinin hangi kitaptan bahsettiğini hemen anlamıştı.

"Alaaddin'in Sihirli Lambası." dedi.

Hekim Dede, devam etti.

"Orada "dile benden ne dilersen" diyordu ya. Üç hak verirdi dilek dilemek için. Hayat, işte o sihirli lambaya benzer. Kat be kat da cömertidir! Sen farkına varmazsın ama her an, hayalini gerçekleştirmek için yeni bir şans tanır insana. Sen yeter ki kendin için nasıl bir dilekte bulunduğuna dikkat et Memo. Hayallerine dikkat et! Hayallerin gücünü asla hafife alma."

“Olur dede. Söz veriyorum. Şimdi dinlen artık, n’olur.”

Memo, konuşurken nefes nefese kalan dedesinin daha fazla yorulmasını istemedi. Alnından öpüp başucundaki lambayı söndürdü.

O gece Memo’nun gözüne uyku girmedi. Pêşenk’in onu alıp uzak diyarlara götürdüğünü düşündü. Yolun sonunda her şeyin çok daha güzel ve çok daha kolay olduğu bir hayaller diyarına...

YEDİNCİ BÖLÜM
Bir kapı kapanır, diğeri açılır

Memo, o en karanlık günde gözünü açtığında daha önce hiç tanık olmadığı bir sessizlik karşıladı onu. Sanki koca Mardin'deki herkes şehri terketmiş, güvercinler bile ses çıkarmamak için kanat dahi çırpılmamaya yemin etmiş gibiydi. Korkutucu, buz gibi bir sessizlik...

Saatine baktı; neredeyse öğlen oluyordu. Nasıl bu saate kadar uyuduğuna şaşırırdı.

"Dede!"

Cevap yok. Bir kez daha denedi.

"Dede!"

Memo, gözlerini ovuşturarak kalktı yataktan. Tedirgin adımlarla dedesinin odasına doğru yürüdü. Dede, yataktaydı hala. Yanına yaklaştı. Yaklaşırken bütün hücreleri korkuyla doldu. Kulağını dedesinin burnuna yaklaştırdı. Nefes alışını duymak istedi. Şu an sihirli bir lambası olsa, ona verilen üç dilek hakkının üçünü de dedesinin nefesini duymak için harcardı. Ama ortada sihirli lamba yoktu. Ve dedesi... Dedesi nefes almıyordu.

Memo, Hekim Dede'nin artık hayatta olmadığını anladığı anda içinin kapkaranlık bir boşlukla dolduğunu hissetti. Memo'nun içinde, hayata tutunmasını sağlayan güzel ve iyi ne varsa, dedesi sanki kendiyile birlikte götürmüş, Memo'yu da bu garip karanlıkla başbaşa bırakmıştı.

Memo'nun içindeki karanlık baş olunmaz bir baygınlık hissine dönüştü. Sonrasını hatırlamıyordu Memo. Gözünü açtığında, salondaki bir koltuğa boylu boyunca yatırılmış, ateşler içinde yanarken buldu kendini.

Evde korkunç bir gürültü vardı. Ağlayan kadınlar, kadınları sakinleştirmeye çalışan kocaları, her şeyden habersiz bir köşeye sinmiş, korku dolu gözlerle olan biteni anlamaya çalışan komşu çocukları...

Memo, kötü bir kabus gördüğünü düşünmek istedi. Ona su vermeye çalışan kadınlardan birine dedesinin nerede olduğunu sordu. Kadın, ağlamaklı bir şekilde Memo'nun yüzüne bakıp hiçbir şey söyleyemeyince Memo, olduğu yerden kalkıp koşarak dedesinin odasına gitti. Oda bomboştu, birileri dedenin yatağını toplamıştı bile. Kadınların mutfakta fısır fısır cenazeden bahsettiğini işitti.

Hangi gün, nereden kaldırılacağını konuşuyorlardı. Memo, bir kez daha beyninden vurulmuşa döndü.

Dedesi bu diyardan gittiğine göre, Memo'nun da artık buralarda durmasının bir anlamı kalmamıştı. Hiçbir şeyin anlamı kalmamıştı ki! Dedesinin sandığını alıp, çantasına iki üç parça eşya koyarak kendini dışarı attı Memo.

Memo, hiçbir zaman kaprisli, isyankar bir çocuk olmamıştı. Hele de yaşlıları gibi devamlı bir şeyler tutturan, yapılmadı mı kıyameti koparan çocuklardan hiç değildi. Gözü öyle tok, yüreği öyle temizdi ki; okuldaki öğretmenlerinin, mahalledeki arkadaşlarının, kahvedeki yaşlı amcaların, komşu kadınlarının, hatta sokaktaki kedi köpeğin bile sevgilisiydi. En çok da Mıstık severdi Memo'yu.

Şu an arkasından soluk soluğa koşan da oydu.

"Memo, oğlum nereye?"

Mıstık, Memo için canını verirdi. Her gün birlikte top oynarlar, Memo'nun güvercinlerini beslerler, çat pat ezberledikleri iki üç kelime İngilizce'yle Mardin'i ziyarete gelen yabancı turistlere rehberlik yapıp harçlık çıkarırlardı. Mıstık, Hekim Dede'yi de kendi dedesi gibi severdi. Memo'dan sonra bu duruma en çok üzülen kişi belki de oydu. Arkadaşının evden kaçmasına göz yumamazdı. Gel gör ki, anasının meşhur böreklerinden, sarmalarından fazlaca yiyip, haddinden fazla kilo almış olduğu için adımlarını bir türlü Memo'ya yetiştiremiyordu. Sesini yetiştirmek istedi. Avazı çıktığı kadar bağırdı.

"Memo! Memo, dur!"

Memo, durdu. Arkasını döndü. Mıstık'ın güç bela ona yetişmesini bekledi. Çocukcağz tam elini Memo'nun omzuna koymuş soluklanmaya çalışıyordu ki, Memo çocuğun karnına sıkı bir tekme attı.

Bu beklenmedik hareket karşısında Mıstık, karnına yediği tekme mi, ona tekme atanın Memo olduğuna mı şaşırırsın bilemedi. Nefesi kesildiği gibi yere yığılıp ağlamaya başladı.

Memo tekrar koşar adım yola düşerken Mıstık'a doğru nefretle bağırdı.

"Ne geliyorsun be peşimden? Git! Ananın sıcak kollarına koş!"

Memo'nun içine adeta şeytan girmişti. Yaralı bir hayvanın öfkesini taşıyordu kalbinde. Gözlerinde ise alevler saçan bir ejderhayı...

Yol boyu karşısına çıkan herkese okkalı küfürler savurdu, bağırdı çağırdı, bir kedinin kuyruğuna teneke bağladı, yaşlı bir adamcağızın elinden bastonunu çaldı, gözü görmeyen bir çocuğun önünden yemeğini aldı.

Sonunda bir harabenin önüne geldi. Geceyi orada geçirmeye karar verdi. Damı yıllar içinde çökmüş, pencereleri çürümüş bu eski püskü Mardin evinde giderek yükselen ateşi sebebiyle üç gün üç gece bir başına kabus gördü. Dördüncü gün, uyandığında ateşi nasıl olmuşsa dinmişti ama karnında çalan zillerden başkaca bir şey duyamaz olmuştu.

Sokağa çıktı, gördüğü ilk esnaf lokantasına girdi. Karnını güzelce doyurdu. Kurufasulye, pilav, çorba... Dedesinin geleneksel sofrası.

Ateşlendiği sıra gördüğü garip kabus geldi hatrına. Üç gün üç gece süren kabus... Nasıldı, ne görmüştü hiç hatırlamıyordu. Kabustan uyanmıştı ama içinde bıraktığı ürkütücü duygu bir gölge gibi takip ediyordu onu.

Bunu daha fazla düşünmemeye karar verdi. Kalkmaya yakın, onu uzaktan uzağa izleyen lokanta sahibinin bakışları altında beş kuruş ödemedi lokantadan kaçtı.

Peşinden koşan adamcağızın bir süre sonra kalbi sıkıştı, oğlanın hızına yetişemeyeceğini anlayarak takip etmeyi bıraktı.

Memo, artık Mardin'de kalamayacağını biliyordu. O kadar kötü şeyler yapmıştı ki, bundan böyle kimsenin yüzüne bakamazdı.

Zaten bu şehirde yaşayan herkes canını sıkıyordu. Onlar mutluluğu hak etmek için ne yapmışlardı da Memo yapamamıştı? Niye onların her şeyleri tamdı da, Memo'nun hiçbir şeyi yoktu bu hayatta?

Bugüne kadar sahip olduğu iyi ve güzel şey tek bir şey vardı; dedesi. Onu da almıştı hayat. Bu nasıl adaletti?

"Kimselerin olmadığı bir yer bulacağım kendime. Bir başıma paşalar gibi yaşayacağım." dedi kendi kendine.

Hemen o an, dedesinin şifalı otlar toplamak için gittiği Mazı Dağı geldi aklına. "Tabii ya!" dedi "Daha evvel niye gelmedi aklıma?" Mazı Dağı'nda uzun uzun yürüdü, neredeyse bir tam gün. Gördüğü kabusu hatırlamaya çalıştı yol boyu ara ara. Bu kez de başaramadı.

Yorulduğunda bir kayanın üstüne oturup sırtında taşıdığı sandığı çıkardı. İçindeki gizli bölmeyi nasıl açacağını düşünürken ceplerini karıştırmaya başladı. Belki bıçak gibi bir şey bulurum diye düşünürken o ana kadar cebinde olduğunu fark etmediği bir mektupla karşılaştı. Zarfın içinden bir de anahtar çıktı.

Memo, hazine bulmuş gibi sevindi. Çünkü bu, dedesinin "gönüllerin kapısını açar" dediği anahtardı. O gece, o son gece, dedesi Memo uyuduğunda koymuş olmalıydı cebine. Mutluluktan kalbi hopladı. Anahtarla bölmeyi zorlamadan önce mektubu okumaya karar verdi.

"Oğlum, torunum, canım Memo'm,

Bilirim, yüreğin yangın yeri. Artık seninle olamayacağım için kızgınsın. Ama dinlersen sana bir hikaye anlatacağım. Hikayenin geçtiği o efsunlu diyarı keşfetmek istersen gönüllerin kapısını açan anahtarı kullanarak yolunu bulabilirsin."

Heyecanla okumaya koyuldu Memo.

"Bir zamanlar, Amina adında güzeller güzeli bir kız vardı. Mısır'da yaşayan, çok varlıklı bir ailenin tek kızıydı. Çocukluğunu Kahire'de, Nil nehrine bakan büyük bir malikanede geçiren Amina için hayat peri masalından farksızdı. Günlerini Nil'de sandalla gezerek, çiftlikteki develere binerek ve yalnızca onun eğitimine tahsis edilmiş bir sürü alimden fizik, biyoloji, matematik ve Fransızca dersleri alarak geçiriyordu.

Gel gör ki, biraz büyüüp serpildiğinde, Amina'nın ailesi, kızları için vaktin geldiğine karar verdiler. Gelinlik çağına gelen her kız gibi o da ailesinin kendisine uygun gördüğü bir adamla evlendirilecekti. Bu konuyla bizzat ilgilenen annesi ülkenin dört bir yanında kızlarına uygun bir eş adayı aramaya başlamıştı. Amina gibi hem alımlı, hem akıllı, hem de bu kadar varlıklı bir genç kızın elbette hemen bolca talibi çıkmıştı.

Annesi inceeledi sık dokudu, sonunda yüzlerce talibin arasından kızına uygun bir kısmet bulmayı başardı. Amina'yı Mısır'ın ileri gelen ailelerinden birinin oğluyla evlendireceklerdi. Damat adayı, Karun kadar zengindi zengin olmasına lakin Amina'dan yaşça oldukça büyüktü. Daha da ötesi, Amina'nın gönlü, talibininkinden evrenin sonundaki bir gezegen kadar uzaktaydı.

Bu umutsuz günlerin birinde Amina, Nil kıyısında uzun bir yürüyüşe çıktı. Gözlerinin derinlere daldığı, varlığının gerçek dünyadan bir kuş gibi kanatlanıp hayaller diyarına uçtuğu bir anda nehrin üstünde zıplayan zümrüt rengi bir taşla kendine geldi. Suyun üstünde taşı kaydıran eller yanı başında bir anda beliren sarışın, mavi gözlü, bu topraklara ait olmadığı aşikar, genç ve yakışıklı bir delikanlıya aitti.

Delikanlı, göz göze geldikleri anda Amina'ya öyle içten gülümsedi ki, Amina yerin, ayaklarının altında yumuşayıp pamukhelvadan dev bir buluta dönüştüğünü ve bulutla birlikte yavaşça havalandığını hissetti. Bir an dengesini kaybedip düşecek gibi olduğunda delikanlı Amina'yı yakaladı.

"Amina, benden korkma lütfen!"

Amina, delikanlının gerçek mi hayal mi olduğunu hala anlayamamış, olduğu yerde öylece donup kalmıştı. Delikanlı Amina'nın adını biliyorsa tanışmış olmalıydılar. Ama Amina, yanında bir anda beliriveren bu esrarengiz adamı ömrü hayatında hiç görmemişti.

Kendi kendine "Hayal görüyor olmalıyım." diye mırıldandı ve genç adama cevap vermeden yürümeye başladı. Amina'nın ardından adımlarını hızlandıran delikanlı ikinci kez seslendi.

"Amina!"

Amina bu kez rüyada olduğuna kanaat getirdi. Eline bir çimdik attı. Canı da acıdı acımasına ama değişen bir şey yoktu. Delikanlı hala oradaydı ve Amina hala uyanmamıştı. O vakit delikanlıya dönüp,

"Kimsiniz? Tanıştığımızı sanmıyorum" dedi.

Deniz berraklığında gözler, Amina'ya tekrar gülümsedi.

"Bu dünyaya sizi bulmak için geldim. Yakında eşiniz olacağım."

Amina işte buna çok güldü. Öyle bir kahkaha bastı ki, kahkahası Nil'in bir başından öbür başına yankılandı. Kahire'de çiçeği burnunda annelerin ninniler eşliğinde zor bela uyuttuğu bütün bebekler bu sese uyandı.

"Gülmeyin. Ciddiyim Amina. Size ulaşmak için binbir canavarla savaştım. Kaf Dağı'nı aştım, gözüpek şövalyelerin koruduğu kırk kapıdan geçtim, acımasız deniz canavarlarının başını kestim".

Fizik, matematik, kimya gibi beşeri bilimlere vakıf olmuş Amina gibi akli başında bir genç kız için bu hikayeyi inandırıcı bulmak elbette olacak iş değildi. Ama delikanlı, Amina'nın gözlerinin içine öyle bir baktı ki bir anda her şey değişti. Amina, delikanlının söylediği her şeye inandı. Nasıl ya da neden diye sormadı bile. Ne o gün, ne sonraki günler. Sanki delikanlının anlattıklarını o zaten biliyordu. Bir ara ne olmuşsa unutmıştu. Delikanlı şimdi karşısına çıkmış ve ona hatırlatmıştı.

Amina, delikanlının elini tuttu ve adını söyledi.

"Azat. Azat'sın sen. Öbür dünyadan bana gelmek için azat edilensin. Adını biliyorum çünkü çok küçükken başucumda oturan melekler kulağıma fısıldadı. Bir gün geleceğini, buralara gelmek için türlü çeşit canavarı yeneceğini, beni buralardan götüreceğini, ömrümün sonuna kadar beni mutlu edeceğini...".
"Ne zaman gidiyoruz söyle! O vakit hiç düşünmeden gelirim seninle."

"Şimdi!" dedi delikanlı duraksamadan.

Amina hiç düşünmeden kararını verdi. Ailesine hemen orada bir mektup yazdı. Uzaklara gideceğini, mutlu olacağını, onun için üzülüp endişelenmemeleri gerektiğini yazdı.

Mektubun sonunda Amina'nın yüzünden hüznün yüklü ıslak bir bulut geçti.

"Merak etme. Birgün hepimiz aynı yerde buluşacağız." dedi Azat.

Amina gökyüzüne baktı. O sırada gözlerinden geçen buluttan, iki damla yaş düştü toprağa, süzüldü. Düşükleri yerde iki küçük gökkuşağı belirdi. Amina mektubu katladı ve omzuna konan ak bir güvercinin ayağına bağlayıp ailesine uçurdu.

Artık yola çıkma vakti gelmişti. Azat ve Amina, Anadolu'ya gideceklerdi. Bir devenin üstünde çölleri geçip yüksek dağları aşacakları kırk gün kırk gecelik bir yolculuk başlıyordu.

Azat ile Amina'nın aşkı ne Kerem ile Aslı'nıninkine ne Ferhat ile Şirin'inkine benziyordu. İşin aslı, onlarınki bugüne kadar yaşanmış ve bundan sonra yaşanacak tüm aşklardan daha büyük ve hepsinden daha zordu. Çünkü Amina gerçeklerin dünyasına aitti, Azat ise hayallerin.

Azat'ı Amina yaratmıştı düşlerinde. Günler geceler boyu en ince ayrıntısına kadar hayal etmişti onu. Ve öyle güçlü bir hale getirmişti ki içindeki aşkı, Hayalhane'den Dünya'ya gelmesine izin çıkmıştı Azat'ın.

Azat, Amina'yı bulduğunda hayaller gerçeğe dönüştü. Gel gör ki gerçekler, kimi zaman kötü krallar kadar acımasız olabiliyordu.

Amina ve Azat kırk gün kırk gece süren yolculuğun ardından Mardin'e vardılar. Azat'ın sarışınlığı, Amina'nın güzelliği onların gittikleri her yerde farkedilmelerine sebep oluyordu. Amina'nın ailesi genç aşıkların peşinden bir tabur adam yollamıştı ve adamlar şehirde karşılaştıkları herkese, Amina'yı gördükleri yerde yakalamaları için çil çil altın teklif ediyorlardı.

Saklanmaya karar verdiler. Mazıdağı'nda bir mağaraya sığındılar. Fakat burada olduklarının duyulması da çok sürmedi.

Azat gerçek dünyada bu aşkı devam ettiremeyeceklerini anladı. Bir gece cebinden bir anahtar çıkardı, havaya kaldırdı ve Amina'nın bilmediği bir dilde sihir dolu sözcükler söyledi.

"Demondom solera, deterrom cielora, desomnerom verara dignumarita!"

"Ayla güneşi, toprakla göğü, hayalle gerçeği buluştur!"

Anahtardan çıkan pırlanta parlaklığındaki ışık tüm mağarayı aydınlattı. Mağaranın derinliklerinde olağanüstü güzellikte, ışıktan bir kapı açıldı. Hayalhane'nin kapısıydı bu.

Azat, Amina'nın elini tuttu ve iki aşık gerçeklerin dünyasını bırakıp, Hayalhane'ye geçtiler.

Aşıklar için Hayalhane adeta bir cennetti. Hayalhane halkı onlar için günlerce süren şenlikler tertipledi. Tam da Amina'nın hayal ettiği gibi göle bakan bir evleri, türlü türlü meyvelerin ve baş döndüren kokularıyla rengarenk çiçeklerin yetiştiği sihirli bir bahçeleri vardı. Üstelik kısa bir süre sonra yaşam onlara hediyelerin en büyüğünü verdi: Bir kız çocuğu... Adını Firuze koydular.

Her şey düşlerdeki kadar güzeldi. Ta ki, bebekleri ölümcül bir hastalığa tutulana kadar. Hayalhane'de birinin hastalanması çok nadir görülürdü. Kimse ne yapacağını, nasıl yardım edeceğini bilmiyordu. Bir gün Azat yanında yaşlı ve esrarengiz bir kadınla çıkageldi.

Kadını gördüğü anda Amina'nın kanı dondu. Onun Karanlık Kıta'ya ait olduğunu ilk bakışta anlamıştı.

Amina'nın bu kadar korkmasının bir sebebi vardı elbette.

Hayalhane halkının yaşadığı Pembe Kıta, güneşin hiç batmadığı, yalnızca güzel hayallerin üretildiği, herkesin barış, sevgi ve mutluluk içinde yaşadığı kusursuz mutluluklar ülkesiydi.

Karanlık Kıta ise Pembe Kıta'nın birebir zıttıydı. Burası, insanoğlunun en korkunç kabuslarının üretildiği, acımasız savaşların, bitmek bilmeyen kışların yaşandığı ve her daim gecenin hüküm sürdüğü kötülükler imparatorluğu. Karanlık Kıta'dan gelen birinin Pembe Kıta'da hoş karşılanması mümkün değildi.

Hayalhane'yi oluşturan bu iki kıta, onları ayıran uçsuz bucaksız okyanus içinde dümeni kırık birer gemi gibi salınır dururdu. Ne yerleri belliydi ne sınırları.

İnsanoğlunun daha mutlu ve barış içinde yaşadığı çağlarda Pembe Kıta'nın; savaşların, açlık ve yoksulluğun egemen olduğu çağlarda ise Karanlık Kıta'nın sınırları genişlerdi. Çünkü umut güzelliği, korku kabusu doğururdu.

Velhasıl kelam, Hayalhane'nin haritasını çizmek imkansızdı. Bir zamanlar Karanlık Kıta'da bir büyücünün sürekli kendini yenileyen sihirli bir harita yaptığını söyleyenler olmuştu. Sözde, iki kıtadaki santim değişikliği bile hissedip ona göre yeniden çiziyordu kendini. Ama haritayı bizzat gören biri çıkmamıştı bugüne dek. İhtimal, ağızdan ağıza dolaşan bir efsaneden ibaretti sihirli harita.

Harita olmayınca, Karanlık Kıta'dan Pembe Kıta'ya nasıl gidileceğini bilen de olmuyordu.

Karanlık Kıta'yı ancak ve ancak büyük gemilerle seyahat eden bazı kaşiflerin, cesaretini kanıtlamak için canavarlarla savaşmaya giden kimi cengaverlerin ve Moa kuşunun üstünde yolunu kaybeden birkaç masum Pembe Kıtalarının gördüğü söylenirdi.

Azat içirse Karanlık Kıta'ya gitmek sorun olmamıştı anlaşılın. Amina'dan sonra bu kez de küçük kızını iyileştirmek için canını tehlikeye atmıştı. Bu korkunç görünüşteki kadını ta Karanlık Kıta'dan buraya getirmişti. Aslında düpedüz yasaktı bu yaptığı. Nitekim o, sevdikleri için her şeyi göz alırdı.

Amina'nın içinde giderek büyüyen soru işaretini anlayıp hemen bir açıklama yapma gereği duydu Azat.

"Gorthaser, Karanlık Kıta'nın en eski büyücülerinden biridir Amina. Sana, kızımızı iyileştirmek için ne yapman gerektiğini söyleyecek."

Azat üzüntüden cümleleri zor toparlıyordu.

“Bana anlatması için ona yalvardım. Ama küçük bir çocuğa ancak annesinin şifa verebileceğini söyleyerek beni reddetti. Seninle konuşmak istiyor.”

Azat, büyücü kadın Gorthaser ile Amina’yı odada başbaşa bıraktı.

Gorthaser, hırıltıya benzer bir ses çıkararak konuşmaya başladı.

“Beni iyi dinle Amina. Karanlık Kıta’da iyi hiçbir şey yetişmez diye bilirler. Orada yalnızca kötülük, korku ve dehşet büyür derler. ”

Birdenbire bağırdı. Amina olduğu yerde korkuyla sıçradı.

“Cahiller! Onlar, kötülüğün ancak dışını görürler, içine bakmayı bilmezler. Oysa ne büyük kötülükler, ne iyilikler besler içinde ve ne büyük güzelliklerin içinden çıkar ne rezil çirkinlikler.”

Amina, gereksiz konuşmalarla oyalanmak istemiyordu. Büyücü Gorthaser’in lafını kesti.

“Yardımanız için teşekkürler ama kızımın fazla vakti yok.”

Gorthaser, lafının Amina tarafından sabırsızlıkla kesilmesinden hiç hoşlanmadı.

“Dinle... Amina!”

“Karanlık Kıta’nın yaşayan en çirkin bitkisinin içinde, kızın için şifa gizli. Ona Karanlık Kıta’da “Sigren” denir. İstiridye kabuğunun içindeki bir inci gibi kıymetli ve paha biçilemez bir şey vardır Sigrenlerin içinde. Tohumu!

Ama öldürücü bir kokusu vardır bu çirkin çiçeklerin. Yanına yaklaştırmaz. Onu kopartmaya kalkanın soluğunu keser. Sigreni Karanlık Kıta’dan buraya getirmek yürek ister. Yeterince cesur musun Amina?”

Amina evet der gibi başıyla onayladı büyücüyü.

“Bu yolculuğu tek başına yapacaksın. Ne giderken ne döndüğünde gördüklerine, yaşadıklarına, duyduklarına dair hiçbir şey anlatamayacaksın.

Son olarak şunu unutma; tüm evrendeki en şifalı bitki Sigren bile kızın için ancak geçici bir iyilik hali yaratacak. Bir süre sonra kızın yine hastalanacak. Onu sonsuza dek kurtarmanın tek yolu kızınla birlikte dünyaya, gerçeklere geri dönmektir. Buradan, Hayalhane’den gitmek zorundasın Amina. Er ya da geç

gideceksin ve burayı tamamen unutacaksın. Kızın, normal bir çocuk gibi büyüyecek. Ancak torununun torunları bir gün tekrar Hayalhane'ye dönecek.”

Gerçek dünyayla, hayal dünyasının meyvesi bu güzel kız bebek ancak dünyaya dönerse yaşayabilecekti. Amina duydukları karşısında yıkıldı. Son gücüyle sordu.

“Peki Karanlık Kıta'ya nasıl gideceğim? Yolu nasıl bulacağım? Ben kocam gibi kılıç kuşanıp canavarlarla savaşmam. Bana başka bir yol göster, yardım et, yalvarırım.”

Gorthaser, Amina'nın titreyen ellerini avucunun içine aldı.

“Sana elimi veriyorum Amina. Bu eller şifalıdır. Tek yapman gereken, kalbindeki iyiliği elden ele, torundan toruna aktarman.”

Amina'nın elini bıraktı. Amina avucunu açtığı anda gözlerine inanmadı. Bu, dilden dile efsane gibi anlatılan o haritaydı. Sihirli harita, Gorthaser'in haritasıydı. Sigren vadisi, haritada apaçık görünüyordu.

Teşekkür etmek için başını kaldırdığında karşısında kimseyi bulamadı. Odada tek başınaydı.

Hemen Azat'ı bulup sarıldı. Ona hiçbir şey sormamasını, kimseye hiçbir şey anlatamayacağını söyledi. Bir an evvel gidecekti ve kızını iyileştirecek şeyi bulup dönecekti.

Azat'ın kabul etmekten başka çaresi yoktu. Sımsıkı sarıldı ve biricik karısını canavarlarla dolu o korkunç kıtaya uğurladı.

Amina dev bir Moa kuşunun kanadına oturup Karanlık Kıta'ya doğru havalandı.

Bir hafta sonra üstübaşı perişan bir biçimde, yarı baygın geri döndü.

Neredeyse öldüğünden şüphe ettiler. Ama yaşıyordu. Gördüklerini, yaşadıklarını kimseye anlatmamak için yemin etmişti. Kimse de sormadı.

Yalnızca Amina'yı bu olağanüstü cesareti için tebrik ettiler.

Amina'nın beraberinde getirdiği çuvalın içinde sürekli renk değiştiren yüzlerce Sigren vardı. Amina, Karanlık Kıta'da ne kadar Sigren varsa, hepsini toplamış getirmişti.

Hemen su kaynatıp çayını yaptı Amina. Yaparken de Gorthaser'in öğütlediği gibi, kalbindeki iyiliği akıttı elleriyle topladığı bitkinin tohumuna. Küçük

Firuze'ye içirdiler. Firuze hastalanmamak için tam bir yıl boyunca her gün bu renk değiştiren tuhaf tohumun çayını içti.

Sonunda eldeki Sigrenin tamamı tükendiğinde, Firuze bir kez daha hastalandı. Bu kez hiç olmadığı kadar şiddetli ve hızlı ilerliyordu hastalık.

Artık yapılabilecek tek bir şey kalmıştı. Amina küçük kızını alıp Hayalhane'yi terk edecek; Dünya'ya geri dönecekti. Amina ve Azat için bu ayrılık ölümden beterdi.

Azat, Dünya'da yaşama hakkını bir kez kullanmıştı. İkinci bir hak verilmesi mümkün değildi. Ama diledikleri zaman mağaranın içindeki gizli geçidi kullanarak orada buluşabileceklerdi. Gel gör ki, birbirlerini görmek için her gün yalnızca bir dakikaları vardı. Bir dakika sonra geçit kapanacaktı. Kurallar yüzbinlerce yıl önce konmuştu ve değiştirilmesi söz konusu dahi olamazdı. Ağlaya ağlaya kabul ettiler.

Amina, biricik aşkı Azat'ına, göle bakan evine, güzelleri güzeli bahçesine ve onu diyardan diyara uçuran Moa kuşuna veda etti.

Mazıdağı'ndaki mağaradan elinde bebeğiyle çıktığında gözyaşları kurumuştur artık. Mardin halkı nereden geldiği bilinmeyen bu kadını önce garipsedi, sonra şifalı elleri sayesinde başının tacı yaptı. Amina, adını Emine olarak değiştirdi. Kızını büyüttü, evlendirdi. Torununa, şifalı ellerini verdi. O da torununa versin diye.

Ve söz verdiği gibi ölünceye dek her gün sevgilisini bir dakikalığına görmek için dağdaki o mağaraya saatler saati yürüdü. Bir dakika sonra Azat'ı görmenin mutluluğuyla ağlayarak çıktı. Aşkları böyle böyle tam yetmiş yedi sene sürdü. Ve bir gün, Amina Azat'ı görmeye gelemedi. Azat, biricik aşkını bir daha asla göremeyeceğini o gün anlamış oldu. Aşkları dünyada unutulup gitti ama Hayalhane'de bir efsane gibi yıllar boyu anlatıldı. Azat, sevgisi uğruna göstermiş olduğu cesareti sayesinde tüm Pembe Kıtalarının kalbini kazandı ve lider olmaya hak kazandı."

Hikaye burada bitiyordu.

Son bir not vardı mektubun bitiminde.

"Yaşam kapanmasını istemediğin bir kapıyı kapattıysa isyan etmeden önce biraz bekle. Sebebi, az sonra açacağı beklemediğin güzellikte bir başka kapıdır.

Bilmediğın topraklarda yolunu hep sevgiyle aydınlat Memo.

İmza: Deden.”

Memo, bir gün dedesinin ona her şeyi anlatacağınını biliyordu. O gün, bugündü işte.

Amina, Hekim Dede'nin anneannesi Emine Ana'ydı. Bu sihirli şifa yeteneğini ona anneannesinden kalmıştı. Şimdi de Hekim Dede, sırrını Memo'yla paylaşıyordu. Üstüne üstlük, Hayalhane denilen gizemli dünyanın anahtarını veriyordu.

Gözyaşlarına boğuldu Memo. Artık nereden geldiğini biliyordu. Nereye gitmesi gerektiğini de.

Kendini toparlayıp gözyaşlarını sildi. Dedesine söz verdi. Bundan böyle asla kötülüğe yenilmeyeceğine ve bilmediğini topraklarda yolunu yalnızca sevgi ve iyilikle aydınlatacağına yemin etti...

Ardından cebindeki anahtarı çıkardı, havaya kaldırdı ve büyük büyük dedesi Azat'ın sihirli sözcüklerini tekrarladı.

“Demondom solera, deterrom cielora, desomnerom verara dignumarita!”

“Ayla güneşi, toprakla göğü, hayalle gerçeği buluştur!”

Mağaranın içi gün gibi aydınlandı. Tıpkı hikayedeki gibi, az ileride göz alıcı parlaklıkta bir kapı belirdi. Memo, yüreğinde topladığı tüm cesaretle bu gizemli kapıdan içeri korkusuzca girdi.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Geveze Kadife Oda

Köşkte tadilatlar tüm hızıyla sürerken, Maya da büyük keşfi üzerinde harıl harıl çalışıyordu.

Aklı fikri geçen gün, o tuhaf odada bulduğu ve çalıkların arasına sakladığı cam küredeydi. Bütün hafta internette benzer küreleri araştırmış, yine de aynısından bulamamıştı. Bu kürede bir acayiplik olduğundan emindi.

O gün, dünya dışı bir madde olduğuna için için inandığı bu gizemli obje üzerinde bilimsel testler yapmak için babasının doğumgünü hediyesi olan deney setini de yanında götürmeye karar verdi.

Maya, işini asla şansa bırakmazdı. Küreyi koyduğu yeri kaybetmemek için en sevdiği pembe puantiyeli tokasını kürenin önündeki çalıya sıkı sıkıya bağlamıştı.

Köşke geldikleri gibi babasından izin isteyip kendini mutfak kapısından bahçeye attı. Puantiyeli tokası bıraktığı yerde duruyordu. Ama küre, sırta kadem basmıştı.

Maya, köşkün bahçesinde bakılmadık yer bırakmadı. Sanki yer yarılmıştı, küre de içine girmişti. Uzunca bir süre köstebek gibi her deliğe girip çıktıktan sonra yorgun düştü.

Tam vazgeçmek üzereydi ki, köşkün pencerelerinden birinde aniden beliren bir parlama dikkatini çekti. Geçen sefer, köşkten ayrılırken faytonda gördüğü parlamamanın tıpkısıydı bu. Ve yine o tuhaf odadan geliyordu. Maya'ya göz kırpıyordu sanki.

"Tam isabet!" dedi Maya.

Şimdi taşlar yerine oturuyordu. Biliyordu işte, o odada bir gariplik olduğunu biliyordu. Cam kürenin böyle durup dururken ortadan kaybolmasının da yine bu odayla ilgili olduğundan emindi.

Merdivenleri her zamanki gibi üçer beşer tırmanıp soluğu odada aldı.

Çekingen bir adım attı. Kendini aya ilk defa ayak basan astronot Neil Armstrong gibi hissediyordu. Kimsenin haberdar olmadığı bu tuhaf dünyayı

herkesten önce o keşfedecekti. Yaz dönüşü okullar açıldığında bu hikayeyi anlatıp epey popüler olabilirdi.

Korkudan altına yapmamak için kendini resmen tutuyordu. Kapıyı şöyle bir araladığında kaybettiği kürenin hiç dokunulmamış vaziyette camdan muhafazanın içinde durduğunu gördü. Gözlerine inanamadı.

Bütün bunlarda babasının parmağı olduğuna karar verdi. Bahçede Maya'nın sakladığı yeri görmüş ve getirip ait olduğu yere geri koymuştu herhalde. Maya, kendine kızdı. Pembe puantiyeli tokası çok dikkat çekiciydi. Bunu düşünmeliydi. Bir dahakine çalıkların arasına bir şey gizleyecekse, yer belirlemek için kamuflaj desenli tokasını kullanmalıydı.

Pek tabii ki, babasıyla arasındaki bu gizli yarışta yenilgiyi kabul etmeyecekti. Bir kere, küreyi öncelikle Maya bulmuştu. Sonsuza dek de onun olacaktı. Üstelik insanoğlunun geleceği için gerçekleştireceği bilimsel testlerde bu küreye kesinlikle ihtiyacı vardı.

Fazla düşünmeden camdan muhafazayı kaldırmaya çalıştı. Fakat dokunduğu anda bir şey oldu; gerçeküstü bir şey. Camdan muhafaza sanki bir buz kalıbıydı da Maya'nın dokunuşuyla bir anda eriyip suya dönüşmüştü. Maya, içinden sessiz bir çığlık attı. Camdan küre, küçük bir su birikintisinin ortasında yüzmeye başladı.

Maya'nın bu noktada yapması gereken on iki yaşındaki her kız çocuğu gibi sağlam bir çığlık atıp babasını çağırmak ve bu büyülü köşkten olimpiyatlarda yarışan siyahı bir atlet kadar hızlı koşup uzaklaşmaktı. Ama işte, olaylar böyle gelişmedi.

Maya, ilk şoku atlattıktan hemen sonra küreye tekrar uzandı. Ters çevirdi. Salladı. Kokladı. Garip hiçbir şey yoktu ortada. Şu su birikintisi dışında.

Maya derin bir oh çekti. Maya'nın oh çekişiyle odanın kapısının gıcırtyla kapanması bir oldu.

Evet şimdi gerçekten de kaçma, koşup canını kurtarma zamanıydı. Maya, bu kez avazı çıktığı kadar bağırarak kapıya koştu, açmaya çalıştı ama nafiye. Geç kalmıştı. Kapı üstüne kilitlemişti. Cebinden tel tokayı çıkardı, titreye titreye kilidi çevirmeye çalıştı. Başarılı olamadı. Sırtını kapıya yaslayıp ağlamaya başladı. Hemen sonra bir ses duydu.

"Hoş geldin Maya."

Maya yerinden sıçradı. Odada kendinden başka kimse yoktu ki!

“Kimsin sen?”

“Ben Kadife Oda’yım.”

“.....” Sessizlik.

Maya resmen dilini yutmuştu. Nereden geldiği bilinmeyen ses, Maya’nın sohbeta katılmamasını doğal karşılayarak konuşmaya devam etti.

“Geleceğini biliyordum. Sadece korkunu bu kadar çabuk yenebileceğini düşünmemiştim açıkçası.”

Maya, tekrar kapıya dönüp yumruklamaya ve bağırmağa başladı.

“Babaaa! Babaaaaaa! Babacım! İmdaat!”

“Baban seni duyamaz Maya. Şu an aynı yerde değilsiniz. Yani evet baban da köşkte ama burası artık o köşk değil. Yani şey o köşk ama tam anlamıyla değil. Of, bunu nasıl açıklayacağımı tam bilemiyorum. Şöyle anlatabilirim... Aaaah! Ne yaptığını sanıyorsun sen?”

Maya odanın duvarlarını delirmiş gibi yumrukluyordu. Ve anlaşılın bu küçük yumruklar gaipten gelen sesin canını fena halde acıtıyordu.

“Bana vurmaya hiç hakkın yok!” dedi gaipten gelen ses.

“Çıkar beni buradan! İzin ver gideyim. Ailem istediğin kadar para verir! Lütfen bırak beni, bırak!”.

“Maya canımı acıtıyorsun, lütfen beni yumruklamaktan vazgeç.”

Maya korkuyla yüzünü dizlerine kapayıp sessizce ağlamaya başladı.

“Bak küçük kız. Ben yalnızca şu gördüğün dört duvardan ve az önce yumrukladığın o kapıdan ibaret bir odayım. Seni merakın ve hayalgücün buraya getirdi. Ben değil. Ayrıca sana hiçbir şey yapmayacağım. Burada benim misafirimsin. Şimdi gözyaşlarını sil ve rahatla biraz.”

Maya, hıçkırıklarına engel olamıyordu.

“Oda mı? Ne odası? Odalar konuşmaz bir kere. Hıçk!”

“Her kimsen... Hıçk... Beni buradan...Hıçk... Hemen çıkar diyorum!”

“Nasıl ve ne zaman çıkacağına kendin karar vereceksin. Ama bil ki, bu odadan çıktığında tamamen başka biri olacaksın. Hayatta bazen kendimizi ister istemez bir odaya kilitleriz. Çoğumuzun bilmediği şey, çıkışın her zaman aynı kapıdan olmadığıdır. Bir anahtar arıyorsan kalbinden başka yerde arama. Bu da yaşlı bir odadan küçük bir kıza tavsiye. Tavsiyeye ihtiyacın olduğunda her zaman gel. Yaşlı bir oda olarak mütevazilik edemeyeceğim; gerçekten çok şeyler gördüm geçirdim. Mesela sene 1868, hmm yoksa 1912 miydi... Tam hatırlayamıyorum ama işte neyse geçen yüzyıl karlı soğuk bir günde gelmişti, senin gibi küçük bir kız... Adı da Simona mıydı Bediha mı... Ah şu yaşlılık. Hafızamı çok köreltti. Her neyse o gün...”

Ne geveze bir odaydı! Saatlerce konuştu da konuştu, anlattı da anlattı... Maya bu karman çorman sohbetten hiçbir şey anlamadı. Bir süre sonra uyuyakaldı. Uyandığında, kapının önünde buldu kendini. İçeri hiç girmemişti anlaşılın. Kapıyı kontrol etti, kilitliydi. Gözünde hala rüyada - ya da kabus demek daha doğru belki - akıttığı gözyaşları duruyordu. Yanağına doğru yağdı yağacak...

Gözyaşlarını elinin tersiyle siliverdi. Yaz günlerinde yağmur sonrası boğucu havanın uzaklaşması gibi çok ağladıktan sonra gelen o rahatlamayı yaşadı. Derin bir nefes aldı, konuşan odayı düşündü. Geveze Kadife Oda. Komiğine gitti. İnsanın hayal gücü ne saçma şeydi!

Köşkün merdivenlerinden hızlıca inmeye başladı. Bir anda ayağı kaydı, popo üstü merdivene oturdu. Anlaşılmaz bir biçimde merdivenler ıslaktı. Ayağa kalktığında üstünün başının da sırlıklam olduğunu gördü. Köşkü su basmıştı herhalde. Babasına haber vermek üzere birkaç basamak daha indiğinde suların iyice yükseldiğini gördü. Maya artık paniklemeye başlamıştı. Su seviyesi, köşkün bahçeye açılan kapısına geldiğinde Maya'nın neredeyse beline geliyordu. Maya, bahçeye çıkmak için yüzmenin daha iyi bir fikir olduğuna karar verdi. Ve birkaç kulaç attıktan sonra ana kapıdan dışarı çıkmayı başardı.

Maya, gözlerine inanamıyordu. Köşk, uçsuz bucaksız bir okyanusun ortasında yüzüyordu. Batmak üzere olan bir gemi gibi zor bela su üstünde durmaya çalışıyordu. Bu korkunç tuhaflıktaki manzaraya şahit olmak Maya'yı kendinden geçirdi. Panikle su yutmamak için çırpındı ama bir süre sonra ona yaklaşmakta olan yılan başlı deniz canavarının devasa boyutlardaki çingırağını işitince kendini tamamıyla bıraktı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Hayalhane'ye ilk merhaba

Tanımadığı bir evde açtı hareli, ela gözlerini. Gözleri, ağladığında veya denize girdiğinde yeşil oluyordu ve Maya bununla her zaman gurur duyardı. Şimdi de gözleri yeşile dönmüştü ve ona bakan sapsarı iki gözle karşı karşıyaydı. Sapsarı gözlerin sahibi, bulutu andıran bembeyaz pofuduk tüylerle kaplı şişko bir kediydi. Papyonlu bir kedi. Büyük bir ciddiyetle Maya'nın burnunu yalıyordu.

Maya, hep bir kedisi olsun istemişti, alerjisi izin vermemişti. Şu an burnunu yalayan kedi, taktığı komik papyona kadar Maya'nın hayallerindeki kedinin birebir aynısıydı.

"Harika bir tesadüf!" diye geçirdi içinden.

Fakat kediye karşı sempatisi kısa sürdü. Maya alerjisini düşündüğü anda fenalaştı. Bir anda yüzü gözü şişecek, astımı tutacak ve hastanelik olacaktı. En yakındaki hastane kim bilir neredeydi. Az sonra başına gelecekleri tasavvur edince bir anda gözleri karardı ve tekrar bayıldı.

Bir süre sonra yeniden gözlerini açtı Maya. Bu kez kedi konuştu.
"Merhaba! Benim adım Dr. Bibip. Sloganım şu: Herkesi takip ederim, her şeyi kaydederim. Dostum, ben her şeyi bilirim."

Maya "Berbat bir slogan" dedi. Bir kediyle konuştuğunu anlayınca tekrar bayıldı.

O gün sırasıyla yaklaşık on yedi kez, kedi konuştu, Maya bayıldı.

Maya son sefer gözlerini açtığında kedinin hardal sarısı bir puf üzerinde uyuyakalmış olduğunu gördü. Şu ana kadar olan biten her şeyin garip bir rüya olduğuna inanmak istiyordu.

Yaşadıklarını, hiçbir biliminsanın açıklayamayacağından emindi. Ve bilim açıklayamıyorsa tüm bu olanlar ya hayalden ya da rüyadan ibaretti.

Kısacası korkmasına gerek yoktu. Şu an tek yapması gereken, nerede olduğunu ve buraya nasıl geldiğini öğrenmekti. Tabii, öncesinde bu evden çıkması gerekiyordu.

Maya, tamı tamına iki saat evin kapısını aradı. Ev çok büyük değildi oysa ki. Üç tane epey basık tavanlı odası ve ayakta ancak eğilirse durabildiği daha da basık tavanlı bir salonu vardı. Hiçbirinin de kapısı yoktu.

“Olacak iş değil” dedi. Aramaya devam etti.

“En azından kedi hala uyukluyor. Bir de onun çenesini çekemeyeceğim” diye geçirdi içinden.

Maya her yerde kapıyı aradı. Dolapların içinde, perdelerin arkasında... Hatta bulamayınca can sıkıntısından şifonyerin çekmecelerine ve şeker kavanozlarına bile baktı. En son kütüphaneye bakmak geldi aklına. Filmlerdeki gibi gizli bir düğmeye basınca açılan havalı kapılardan yaptırmış olabilirdi ev sahipleri. Sahi neredeydi bu evin sahipleri?

“Evin sahibi sabahtan beri seni uyandırmaya çalışıyor. Ama bayılıp durduğun için bir türlü tanışma fırsatınız olmadı.”

Konuşan yine kediydi.

Papyonlu kedi, ön patileri üzerinde gerindi, toparlandı ve kendini beğenmiş bir edayla bir patisini uzattı.

“Tekrar merhaba Maya. Ben Dr. Bibip. Burası da benim evim. Hayalhane’ye hoşgeldin.”

Maya, gördüklerinin rüya olmadığına karar verdi. Karşısında gerçekten bir kedi konuşuyordu

Evinin bahçesine kırk metre çapında göktaşı düşse ya da sınıflarındaki o tembel teneke, matematik dersinde, pi sayısının noktadan sonraki ilk yüz basamağıyla birlikte 3.14159 26535 89793 23846 26433 83279 50288 41971 69399 37510 58209 74944 59230 78164 06286 20899 86280 34825 34211 70679 olduğunu ezberleseydi bile bugün yaşadıkları kadar şaşırtamazdı onu. Üstelik Maya’nın bile bu sayıyı ezberlemesi iki yıl sürmüştü.

Şaşkındı ama sebebini anlayamadığı bir şekilde pek de korkmuyordu artık.

“Sonsuza dek bayılacağını düşündüğüm için sana cesaret küfü tozu yedirdim. Anlaşılan o ki, toparlanmışsın biraz. Artık Hayalhane’de olduğuna göre ve bir yandan da ödleğin teki olduğuna göre bu tozdan her zaman yanında bulundursan iyi edersin.”

“Benim toza alerjim var” dedi Maya.

Bunu söylemesiyle birlikte öyle bir hapşırıldı ki, evin pencereleri sarsıldı ve Dr. Bibip’in çin porseleninden yapılmış kıymetli mi kıymetli vazosu tuzla buz oldu.

Maya, hapşırığının gücüne inanamadı. O kadar utandı ki, bu kez hapşırığı daha da kuvvetlendi. Arka arkaya durdurulamaz şekilde hapşırmaya başladı. Hapşırıkları her seferinde daha da büyük bir yıkıma sebep oluyordu ve sonunda evin içinde dev bir hortum oluşturdu. Papyonlu kedi Dr. Bibip’in, maymun çıkmazı ağacından yapılmış yemek masası, etrafındaki renkli iki bacaklı sandalyeler, içinde gerçek bir kuşun yaşadığı guguklu duvar saati, tabaklar, tencereler... Kısacası evdeki tüm eşyalar, kaşla göz arası hortuma kapılıp, havada adeta dans etmeye başladılar.

Hortuma kapılmamak için salonun ortasındaki tırmalama tahtasına tırnaklarını geçirmiş olan Dr. Bibip, duruma el atmaya karar verdi.

“Maya, alerjini düşünme. Başka bir şeye odaklan. Güzel bir hayal kur. Seni mutlu edecek bir şey. Hadi!”

Kedi haklıydı. Maya, gözlerini yumdu. Hep yaptığı gibi kendini sihirli bir salıncakta hayal etti. Her sallandığında biraz daha yükseğe çıktığı ve sonunda ayaklarının ayın yumuşak toprağına değdiği en gözde hayalini düşündü.

Bir anda bir sessizlik hakim oldu. Gözlerini açtığında o salıncakta gerçekten sallanırken buldu kendini. Ayağının altında ayın ipek yumuşaklığındaki uçsuz bucaksız toprağı uzanıyordu. Hemen yanında kedi Dr. Bibip, tırnaklarını bu kez salıncağın oturağına geçirerek zor bela tutunmuş, Maya’dan durmasını rica ediyordu.

“Maya, biraz daha ayakları yere basan hayaller kursan. En azından şimdilik.”

Maya, kedinin zor durumda olduğunu görünce yine kendine kızdı.

“Ah, pardon” diyerek sallanmayı bıraktı ve hayalinden vazgeçti.

Salıncak tamamen yok oldu ve aydan aşağı hızla düşmeye başladılar. Maya da Dr. Bibip de çığlık çığığa bağıyorlardı.

Neyse ki, bir bulutun üstüne düştüler. Bir an ikisi de rahatladı. Fakat yaşadıkları konforlu an çok kısa sürdü.

Bulut ikisini birden daha fazla taşıyamadı, delindi. Bu kez biraz aşağıdaki bulutun üstüne düştüler. Sonra diğerinin... Böyle böyle bir buluttan diğerine düşerek Pembe Kıta'ya yumuşak mı yumuşak bir iniş yaptılar.

Kendilerini Dr. Bibip'in evinin önünde buldular. Bilmiş kedi, bir yandan yalanarak tüylerini temizlerken bir yandan da kendi kendine söyleniyordu.

"Ah siz çaylaklar yok musunuz? Hiçbiriniz laf dinlemezsiniz. Olan bana oluyor her seferinde."

Yamulan papyonunu düzeltti ve miniminnacık bir kapıdan içeri evine girdi.

Demek Maya'nın her yerde aradığı kapı buradaydı. Bu kadar küçük olunca gözden kaçırmış olması normaldi.

Maya, dışarıda bir başına kalmıştı. Kedinin peşinden gitmekten başka şansı yoktu anlaşılan. Yere yattı ve sürünerek kapıdan geçerek kedinin arkasından eve girdi.

"Özür dilerim" dedi Maya içeri girdiğinde. Başını öne eğdi. Hayatı boyunca belki de ilk defa suçlu hissediyordu kendini. Etraf darmadağın olmuştu.

"Bak tatlı kız. Hayalhane'de yaşamanın bazı kuralları vardır. Burada böyle gelişi güzel hayal kuramazsın. Yoksa sonuçlarına katlanırsın. Son anda başımıza nasıl bir kazak ördüğünü kendin de gördün."

Guguklu saatin içinde yaşayan rengarenk tüylü, tavşan kafalı garip kuş, saatin kırk iki olduğunu söylemek için yuvasından çıktı. Hala az önce yaşanan hortumun etkisinde olduğundan yarı baygın halde iki kez guguk dedikten sonra esneye esneye içeri uyumaya girdi.

Maya ve Dr. Bibip zavallı kuşun durumuna bakıp iç geçirdiler.

Maya çaresizce kediye döndü.

"Peki buradan nasıl çıkacağım?"

"Belli bir sebepten dolayı Hayalhane'desin. Neden burada olduğunu kendin bulmalısın. Buradan nasıl çıkacağını ancak ondan sonra konuşabiliriz."

Maya, bu cevap karşısında epey bir hayalkırıklığına uğradı.

Dr. Bibip biraz sert bir çıkış yaptığını düşünüp geri adım attı.

“Her şeyden önce gel, sana bir yarasa çiçeği çayı demleyeyim. Az önceki gibi yoğun “düşleme”lerin sonrasında iyi gelir. Bu arada Hayalhane’deki ilk düşlemen miydi?”

Maya, “düşleme”nin ne demek olduğunu bilmiyordu ki. “Küşleme” gibi bir şey miydi?

Sormak için döndüğünde Dr. Bibip’in bir köşede uyuyakaldığını gördü. Ne çok uyuyordu bu kedi!

“Hani çay demleyecektiniz doktor?”

Dr. Bibip göz kapaklarını zor kaldırdı.

Bir şey diyecek gibi oldu ama uyku onu tekrar esir aldı. Maya püfleyerek bir koltuğa kendini attı. Püfle birlikte yüzünü çevreleyen kahkülleri havalandı. Kollarını sinirle önünde kavuşturdu ve sorularının cevaplarını öğrenmek için papyonlu tuhaf kedinin uyanmasını beklemeye başladı.

ONUNCU BÖLÜM

Ekip toplanıyor

Bugün Hayalhane'nin efsunlu kapısından içeri giren yalnızca Maya değildi.

Memo da tüm cesaretini toplamış ve kollarını açarak kendini mağaranın içinde beliren göz alıcı parlaklıktaki ışığa bırakmıştı.

Birkaç saniye sonra uzay boşluğunda asılı duran bir kaydırakta son sürat kayarken görüldü Memo.

“Hahahaahahahha!”

Memo, boşlukta çın çın çınlayan kahkahalarına hakim olamıyordu. Hayatında hiç bu kadar eğlendiğini hatırlamıyordu. Kuyruklu yıldızlar, sönmüş gezegenler, göktaşlarının yanından geçti. Bir kara delik bile görmüş olabilirdi. Okulla arası çok iyi olmadığı için kara deliğin görünüşünden emin olamadı. Her biri, eliyle dokunabileceği kadar yakındı sanki. Uzayın içindeki bu sihirli kaydırakta, Memo tüm hayatının en mutlu gününü geçiriyordu.

Memo bir tarafı pembe diğer tarafı kömür karası bir gezegene gitgide yaklaştığını fark etti. Fark etmesiyle kaydırığın sonuna gelmesi bir oldu. Kaydırak, Memo'yu pembe-siyah gezegenin hemen üzerinde bir yerlerde terk etti. Memo, son sürat aşağıya düşmeye başladı. Ve şansına – ya da şanssızlığına demek daha doğru olur - gökyüzünde Memo'yu tutabilecek, inişini yumuşatabilecek tek bir bulut yoktu.

Memo, soğukkanlılığını korudu. Dedesinin sesini işitti içinde bir yerlerde.

“Hayat, sihirli bir lambaya benzer. Her an, bir dileğini gerçekleştirmek için şans tanır insana. Ne dileyeceğine dikkat et Memo.”

Memo, şu an dev bir trambolinden daha iyi bir dilek olamaz diye düşündü. Yere çarpmasına artık saniyeler kalmıştı. Memo, gözlerini kapadı, yumuşak bir zeminin onu sarmaladığını ve tekrar yukarı fırlattığını hissetti; yere çarpmamıştı. Gözlerini açtığında, neredeyse bir köy kadar geniş bir trambolinin üstünde zıp zıp zıplıyordu. Kahkahalarla güldü Memo. Dedesi haklıydı. Memo, Hayalhane'yi bulmayı başarmıştı.

Memo'nun yolculuğu her anlamda baş döndürücüydü. Ayağını toprağa bastığında bir süre yeri ve gökyüzünü ayırt etmekte zorlandı. Her şey yerli yerine oturduğunda Memo, karşısındaki manzara karşısında adeta büyüledi.

Pembe bir gökyüzüne bakıyordu. İki ayı olan bir gökyüzü: Aylardan biri Hilal şeklindeydi, diğeri Dolunay.

Ve uzakta sürekli kayan yıldızları gördü. En çok onlara bayıldı Memo. En sevdiği şeydi; dedesiyle birlikte yaz geceleri damda bir yıldızın kaymasını beklemek ve olur da kayarsa, kesinleşeceği garantiymiş gibi heyecanla bir dilek dilemek.

Burada her saniye yıldız kayıyordu. Memo'nun sonsuz bir dilek listesi olabilirdi.

İndiği anda yok oldu trambolin. Memo, gülümsedi. Tam da hayal ettiği gibiydi Hayalhane; sürprizlerle dolu.

Sonsuz büyüklükte bir çölün ortasındaydı şimdi Memo. Ayaklarının altında bir yorgan gibi serilmiş, açık mavi, incecik çöl kumu düzensiz tepecikler oluşturuyor, masal kitaplarındaki manzaraları andırıyordu. Ayakkabılarını çıkarıp bu mavi kumu hissetmek istedi. İyi ki de yaptı. En yumuşak kuştüyü yastıktan da yumuşaktı çölün kumu. Oldukça uzakta kulübeye benzer bir şey seçiliyordu. Oraya doğru yürümeye karar verdi Memo.

Yaklaşık bir saatlik yürüyüşün sonunda kulübeye varmıştı. Kapıyı çalmak istedi. Ama kulübenin ne kapısı, ne zili vardı ortada. Memo, önce seslendi. Sesini duyan olmayınca, kulübenin duvarını tıkladmaya başladı.

"Kimse yok mu? Merhaba!"

Az sonra kuyruğunu havaya dikmiş, kulaklarını geride toplamış, huysuz mu huysuz papyonlu bir kedi çıktı evden. Konuşan bir kedi... Hem de Türkçe konuşan bir kedi...

"Kime bakmıştınız?"

Memo, bir an duraksadı. Sesin sahibinin bir kedi değil, bir adam olmasını umuyordu. Etrafında öyle birini aradı.

Dr. Bibip iki patisinin üzerinde kalkıp boyunu uzattı ve bu kez tane tane tekrarladı.

"Ki-me bak-mış-tı-nız?"

Memo, Hayalhane'nin garipliklerine adapte olmakta zorlanmıyordu. Konuşanın kedi olduğuna kanaat getirmesi uzun sürmedi. Kediyle aynı ciddiyeti takınarak yanıtladı.

"Aslına bakarsan pisicik, bana buraları anlatacak bir rehber arıyorum. Benim adım Memo."

"O zaman doğru yerdesin Memo. Sloganım şu: Herkesi takip ederim, her şeyi kaydederim. Dostum, ben her şeyi bilirim. Ama..."

Avazı çıktığı kadar miyavladı.

"Benim adım Dr. Bibip! "Pi-si-cik" değiiii! Anlaşıldı mı?"

Memo, bu papyonlu komik kedinin isyanına gülsün mü, öfkesinden ürksün mü bilemedi.

"Pardon Dr. Bibip. İsmi bilmiyordum. Bir daha asla pisicik demem."

"Bak yine söyledin o iğrenç, mide bulandırıcı, uyku kaçıracı, geğirti yapıcı, kaşıntı bulaştırıcı kelimeyi!"

Memo, eliyle ağzını kapatıp kendini susturdu. Sonra da ağzının fermuarını çekiyormuş gibi yapıp göz kırptı Dr. Bibip'e. Dr. Bibip, tekrar tüm ciddiyetini takındı. Patisiyle evinin minik kapısını göstererek içeri davet etti misafirini.

"Haydi gir o zaman. Bugün biraz yoğunum. Senin gibi bir çaylak daha var içeride. Üstelik iki ani düşlemeden yeni çıktık."

"Küşleme mi?" dedi Memo anlamayarak.

"Ne küşlemesi, düş-le-me! Of! Bana yardımcı olmak istiyorsan yalnızca gel, çayını iç ve sözünden çıkma. Bugünlerde zaten çok korkunç şeyler yaşanıyor. Karanlık ve kötü şeyler... Hadi girsene, ne duruyorsun Patlak Gözlü Lölölö Balığı gibi?"

"Lölölö Balığı mı? Ahahaha!"

Memo'nun duyduğu en komik kelimelerden biri olabilirdi bu. Ama Dr. Bibip öyle bir bakış attı ki, bunun aslında bir espri olmadığını anladı Memo. Sustu, yere yattı, kedinin ardı sıra sürünerek eve girdi.

ON BİRİNCİ BÖLÜM
Tuhaf kedi Dr. Bibip

Doktor Bibip patilerine birer fırın eldiveni geçirmiş, itinayla hazırladığı bir tepsi kovuklu kum kurabiyesini fırından çıkarmaya çalışıyordu.

Maya ve Memo, Dr. Bibip'in iki ayak üzerinde bir yandan pıtır pıtır yürümesini, bir yandan da ev işlerini maharetle yapmasını hayranlıkla izliyorlardı.

"Garip bir kedi değil mi? Konuşabiliyor, yemek yapıyor falan..." dedi Maya, Memo'ya dönerek.

"Biraz aksi biri. Yine de sevdim. Çay ve kurabiye ikram eden bir kediyi kim sevmez?" dedi Memo.

Maya, Memo'yla tanışmak üzere elini uzattı.

"Ben Maya. Burada senin gibi biriyle tanıştığıma çok sevindim. Yani demek istediğim..."

"Dünyadan gelen biri mi demek istiyorsun?" dedi Memo gülümsyerek.

"Evet" dedi Maya. "Sen de yeni geldin demek?"

"Yaklaşık bir saat oluyor."

Emin olmak için saatine baktı. Saatin akrebiyle yelkovanı bir ileri bir geri gidiyordu. Bozulduğunu düşünerek parmağıyla iki kere yavaşça vurdu.

O sırada guguklu saatin içindeki tavşan başlı kuş, yuvasından çıkarak saatin sıfır nokta bin sekiz yüz elli sekizi beş milyon üç yüz bin iki yüz doksan bir geçtiğini söyledi.

Dr. Bibip kendi kendine söylendi.

"Ooo! Saate bak! Çok geç olmuş."

Maya bilmiş bilmiş lafa karıştı.

"Yalnız saatinizin kafası karışmış Dr.Bibip. Böyle uyduruk bir saat dilimi yok."

Dr.Bibip bir kahkahayla yanıt verdi.

“Küçük hanım, çok şeyler bildiğinizi düşünüyorsunuz ama pek çok konuda hiçbir fikriniz yok. Hayalhane’de olduğunuzu unutuyorsunuz zannımca. Burada işler dünyadaki gibi yürümez. Burada kim hangi anı yaşamak istiyorsa saat de o anı gösterir. Çünkü sonuçta saatin hiçbir önemi yoktur. Önemli olan yaşadığın andır. Onu da Hayalhane’de biz kendimiz belirleriz.”

Maya aldığı cevap karşısında biraz bozuldu. Memo ise misafiri olduğu bu yeni dünyanın tadını çıkarıyordu.

“Sen buraya nasıl geldin Maya?” diye sordu merakla.

Maya’nın canı sıkıldı. Ona sorulan bir sorunun cevabını bilememekten nefret ederdi. “Bilmiyorum” sözcüğü lügatında yoktu Maya’nın. O da hikayenin bildiği kadarını anlattı.

“Büyükada’daki köşkümüzü su bastı. Dışarı çıktığımda bir okyanusun ortasında buldum kendimi. Yılan başlı bir deniz canavarıyla göz göze geldim. O kadar kocaman ve o kadar korkunçtu ki! Sonra..”

Dr. Bibip araya girdi.

“Sonra, Hayalhane’nin efsanevi kahramanlarından Dr. Bibip bir Moa kuşunun üstünde imdadına yetişti. Sudühayo’nun her damlası ondan sorulur ne de olsa.”

Memo ve Maya aynı sırada sordular.

“Sudühayo mu?”

“Ah gençler! Dr. Bibip’ten öğrenecek ne çok şeyiniz var! Sudühayo tabii... Yani Suya Düşen Hayaller Okyanusu.”

Memo’nun da Maya’nın da gözleri faltaşı gibi açılmıştı.

Dr. Bibip, çocukların gözlerinde büyüyen merakı görüp hevesle lafına devam etti.

“Şöyle anlatayım. Dünyada yaşayan insanların kurduğu hayallerin yalnızca küçük bir kısmı gerçekleşir. Yani çok ister, çok inanır ve gerçekleşmesi için çabalarlarsa... Çoğu hayal ise, onu hayal eden kişi yeterli inanca sahip değilse şayet ya da yeterince çabalamadıysa suya düşer. Yani Sudühayo’ya. İşte bu kadar basit.

Hayalhane’de Pembe Kıta ve Karanlık Kıta’yı ayıran bu koskoca okyanusa her gün milyarlarca gerçekleşmemiş hayal düşer. Dünyaya düşen göktaşlarına benzerler. Hayalhane’de devamlı yıldız kaymasının sebebi de budur. Kayan, aslında yıldız değil, dünyadan Hayalhane’deki bu okyanusa düşen hayallerdir. Kimi zaman koskoca bir ev düşer, kimi zaman bir üniversite diploması, kimi zamansa şık bir gece elbisesi. Hatta bir seferinde tam yüz bin kişilik bir ordunun düştüğünü bile gördüm. Neydi adı şu diktatörün? Hah! Hitler... Evet, Hitler’in öldüğü gündü sanırım. Hayalhane’de sizin adınıza kutlamalar yapmıştık.”

“Hitler kim?” dedi Memo tüm saflığıyla.

Maya, bir ansiklopedi kurdu olarak, soru bildiği yerden geldiği için mutlu mutlu cevap verdi.

“Adolf Hitler, Avusturya asıllı Alman liderdir. Hitler’in saldırgan dış politikası, Avrupa’da İkinci Dünya Savaşı’nın patlak vermesinin ana nedeni olarak kabul edilir. Irkçı ideolojisi, aşağı ırk olarak gördüğü en az beş buçuk milyon insanın ölümüyle sonuçlanmıştır.”

Memo, “Vaoov!” dedi. “Her şeyi biliyor olmalısın.”
Maya her zamanki ukala edasıyla omuz silkti.

“Daha yolun başındayım. Ama evet, yaşıtlarıma göre çok okuduğum söylenebilir.”

Dr. Bibip’e dönerek heyecanla sordu Maya.

“Sence bizim köşkü okyanusta bulmanın sebebi de babamın köşkle ilgili hayallerinin suya düşmesinden mi kaynaklanıyor Dr. Bibip?”

Dr. Bibip, özenle yaptığı kovuklu kum kurabiyesinden koca bir ısırık aldı. Ağzındaki lokmayı bitirmeden konuşmasına devam etti.

“Hmmm... Olabilir. Amma velakin... İç güdülerim bu işin içinde başka bir iş olduğunu söylüyor. Son zamanlarda olan ürkütücü şeylerle ilgili. Yo, yo, şimdilik bilmeseniz daha iyi. Ne olup bittiğini ancak yarın Pembe Şehir’e gittiğimizde öğreneceğiz.”

“Pembe Şehir neresi?” dedi Maya. “Ne var orada?”

“Pembe Şehir, Pembe Kıta’nın başkentidir. Hayalhane halkının tamamına yakını orada yaşar. Orada efendimiz Azat’ı bulur sonra da...” dedi ve her zamanki gibi uyuyakaldı Dr. Bibip.

Memo, heyecanla kalktı yerinden. Bibip’i dürtüp uyandırmak istedi.

“Azat’ı mı bulacağız? Dr. Bibip? Azat mı dedin? Uyan, n’olur! Devam et!”

Dr. Bibip top patlasa duymayacağı derin mi derin bir uykuya geçmişti çoktan. Memo ve Maya’yı için için kemiren yüzlerce soruyla başbaşa bırakarak...

ON İKİNCİ BÖLÜM

Yola düşme vakti

Memo, Dr.Bibip'i uyandıramayacağını anlayınca yola kendi başına düşmeye karar verdi. Nasıl gideceğini bilmiyordu ama nereye gideceğini biliyordu en azından.

Bir süre evin kapısını aradı yine. Maya, Memo'nun gitmesinden hoşnut değildi. Yine de yolu gösterdi.

"Bence Dr. Bibip'i beklesek daha iyi." dedi Maya.

"Sen bekle. Benim kaybedecek zamanım yok." dedi Memo, kendinden emin bir şekilde.

Aslında küçük kızı orada bırakmak da pek içine sinmiyordu.

"Ya da istersen benimle gelebilirsin."

Maya bir an duraksadı. Devamlı uyuyakalan papyonlu bir kediye mi, kendi gibi Hayalhane'ye hasbelkader gelmiş bu çocuğa mı güvenmeliydi? Karar vermesi çok uzun sürmedi. Sırt çantasını alıp Memo'yla birlikte evden çıktı.

Sonu yokmuş gibi görünen çölde adım adım ilerlemeye başladılar. Memo, neredeyse hiç konuşmuyordu. Maya ise neredeyse hiç susmuyordu.

"Biliyor musun? Bir hesap yaptım. Dünyada yalnızca şu anda yedi milyar insan yaşıyor. Bu yedi milyar insan her gün en az üç hayal kursa günde toplam yirmibir milyar hayal eder. Bu hayallerin üçte biri gerçek olsa geri kalan on dört milyar hayal suya düşüyor demektir. Yani Sudühayo'ya düşüyor demek istiyorum. İnanabiliyor musun? İnsanlar için ne büyük bir hayalkırıklığı, öyle değil mi?"

Memo, kendi düşünceleri içinde kaybolup gitmişti. Maya'yı duymuyordu bile. Tek istediği Azat'ı bulmaktı. Büyük büyük dedesi Azat... Belki Hekim Dede'nin, Emine Ana'nın ve hatta annesinin bile yerini biliyordu Azat. Adımlarını düşüncelerinin hızına yetiştirmek ister gibi koşarcasına yürüyordu mavi kumlara bata çıka. Maya da bir yandan konuşuyor, bir yandan da Memo'ya yetişmeye çalışıyordu.

Az ileride havada asılı duran bir şey gördüler. Memo, oraya doğru koşmaya başladı. Maya da peşinden.

Yanına geldiklerinde bunun havada duran bir soru işareti olduğunu anladılar. Memo, soru işaretini yakalamak için elini havaya kaldırdı. Soru işareti, çevik bir hareketle elinden kurtuldu Memo'nun. Ve Maya'nın omzuna kondu. Bu defa Maya yakalamaya çalıştı soru işaretini. Soru işareti tekrar kaçtı. Memo, bu küçük oyuncu soru işaretini yakalamaya kesinkes kararlıydı. Cebinden bir poşet çıkardı ve bir sopanın ucuna poşeti bağladı. Birkaç hamle sonra soru işaretini poşetin içine hapsetmeyi başardı.

Maya sevinçle ellerini çırpı.

"Hadi aç da bakalım! Hiç uçan bir soru işaretiyle karşılaşmamıştım."

Memo sınıksız tuttuğu poşetin ağzını yavaşça araladı. Soru işareti birkaç kez nefes aldıktan sonra yenilgiyi kabul etti ve kendi içine kapanarak buruşuk bir kağıda dönüştü.

Memo kağıdı eline aldı ve düzeltti.

"Burada bir bilmece var!" dedi Maya çığlık çığlığa. Keşiflere bayılırdı. Bir çırpıda okudu.

"Yağmur düşerken yükselen nedir?"

Memo, "Ne saçma bir soru? Ne bu şimdi?" dedi.

Maya bilmecelere bayılırdı. Televizyonda seyrettiği yarışma programlarındaki soruların nerdeyse tamamına yakınına bilirdi. Ama şu an çok heyecanlıydı. Canlı yayına çıkmış gibi hissetti kendini.

O sırada havada beliren bir rakam geriye saymaya başladı.

"20...19...18...17...16..."

Memo, panikledi.

"Bu, bilmecenin bize verdiği süre! Süremiz doluyor. Her şeyi bilen sensin. Sen cevap ver Maya!"

Maya daha da panikti Kafasını toparlayamıyordu.

"Bilmiyorum ki... Eeee... Bitki mi? Yağmur düşünce... Bitkiler oksijen ve suyla beslendiği için... Büyürler. Boyları uzar?"

“Bitki, evet bitki mantıklı!” dedi Memo.

Bu cevapla birlikte süre doldu. Havadaki rakam bir anda şemsiyeye dönüştü. Şemsiye ise minicik kapkaranlık bir buluta bıraktı yerini.

“Olamaz! Nasıl düşünemedim. Şemsiye! Doğru cevap şemsiyeydi. Yağmur düşer, şemsiye yükselir. Yanlış cevap verdik!” diye hayıflandı Maya.

Minik bulut Memo ve Maya'nın tam tepesine yerleşip daha da karanlık bir hal aldı.

“Bu da nesi?” dedi Memo.

Maya, kıkırdadı.

“Gördüğüm en küçük bulut.”

Bulut, Maya'yı güldüğüne pişman etmeye yemin etmiş gibi bir anda sağanak şeklinde yağmur yağdırmaya başladı üzerlerine.

Memo ve Maya kaçmaya başladılar. Fakat bulut, onları takip ediyor, tam ayaklarının dibine yıldırımlar düşürüyor ve yürüdükleri çöl kumunu bataklığa dönüştürüyordu.

“Memo, napacağız?” diye haykırdı Maya. Bastıkları yerde vıcık vıcık bir bataklık oluşmuştu ve ikili hareket ettikçe dibe batıyordu.

Çırpındı çırpındı ve çırpındıkça bataklığın içine daha çok gömüldü Maya. Memo, Maya'yı kurtarmak için elini uzattı fakat bataklık Memo'yu da tamamıyla içine çekti.

Bir süre bataklığın çamurunda neredeyse boğulacak kadar derinlere indiler. Ardından bataklık nasıl olduysa daha sıvı bir hal adlı ve çamurlu bir suya dönüştü. Yüzerek yukarı çıkmayı başardılar.

Kendilerini gece vakti çamurdan bir gölün içinde buldular. Son güçleriyle kıyıya yüzdüler. Şimdilik kurtulmayı başarmışlardı.

Maya, dizlerini karnına çekip ağlamaya başladı.

“Neredeyiz biz? Benim burada ne işim var? Burası korkunç bir yer. Annemle babam meraktan ölmüştür. Her yerde beni arıyorlardır. Ama asla

bulamayacaklar! Burada öleceğim! Hem de yanımda hiç tanımadığım on iki yaşında bir süt çocuğuyla!”

Memo, sinirle avucunu sıktı. Bu ağır hakarete aynı üslupla cevap vermeyi düşünüyordu ki, dedesine verdiği söz geldi aklına. İyi bir çocuk olacaktı. Kendini durdurdu.

“Bak Maya. Başına gelenler için üzgünüm. Emin ol, hayat şu an benim için de kolay değil. Belki de Dr.Bibip’i beklemek daha doğrudur. Ama işte buradayız ve buradan kurtulup Pembe Şehir’e ulaşmanın bir yolunu bulmalıyız. ”

Maya ağlamaya devam ediyordu. Anlaşılan işleri yoluna koymak Memo’ya kalıyordu.

“Burada kamp kurup biraz dinlenelim. Uyandıığımızda yola çıkar, Pembe Şehir’i bilen birilerini buluruz.”

Maya, yine hıçkırıklara boğulmuştu.

“Ben karanlıktan korkarım. Hıçk! Ayrıca hava...Hıçk... Çok... Hıçk... Soğuk. Ateş yakabilir miyiz?”

Memo “Tabii ki. Sen bunu tut. Ben gidip kuru dal bulayım.” dedi.

Cebinden bir kibrit kutusu çıkarıp Maya’nın eline tutuşturdu.

Maya kibrit kutusunu görünce şaşırıldı.

“Annenler yanında böyle bir şey taşımaya izin veriyorlar mı? Benimkiler, kibrite dokunduğumu görseler iki gün odadan çıkmama cezası alırım.”

“Benim ailem yok.” dedi Memo ve ateş için malzeme toplamak üzere ayaklandı.

“Ben de yardıma geliyorum, bekle!” dedi Maya.

Ormanın derinliklerine doğru ilerlemeye başladılar. Bu garip göl kenarına ilk geldiklerinde gecenin karanlığı korkutucuydu ama şimdi her adımda biraz daha kararıyor gibiydi gökyüzü.

Korkunç bir şeylerin etraflarını sardığını hissediyorlar ama görmezden gelmeye çalışıyorlardı. Sanki milyonlarca şeytani göz, her yaptıklarını takip

ediyor ve ufacak bir hatada kurdukları ölümcül tuzağa düşmelerini bekliyorlardı.

Maya, onların nefes alışverişlerini duyduğuna yemin edebilirdi. Hatta aralarındaki konuşmaları.

Memo ise Maya'nın tam aksine çelikten bir zırh kuşanmışçasına rahattı. Hayalhane'ye geldiğinden beri kendini korkusuz hissediyordu. Hiç bitmeyecekmiş gibi görünen gecenin, insanın içine işleyen karanlığı da, ormandaki yaratıkların soğuk nefesi de sıkılmıyordu canını... Ne yaptığını biliyor gibiydi. Tüm hayatı boyunca bu anı beklemiş ve şimdi gerçek bir macera yaşaması için bir fırsat verilmişti sanki.

"Neden bir ailen yok Memo?"

Korkusunu yenmek için sohbet açmaya çalışıyordu Maya. Ama her zamanki gibi en can alıcı soruyu en olmadık zamanda sormayı başarmıştı.

"Şşşşt! Duydun mu?"

Memo, bir ses duymuştu. Bu kez çok yakından gelen bir ses. Bir sürüngene aitti ya da ona benzer bir şeye, hissediyordu.

"Memo, beni korkutma. Neyi duydum mu?"

Maya'nın sorusunun cevabı tamamıyla vücut bulmuş şekilde karşısına dikildi.

Gecedен daha siyah, insanı mıknatıs gibi içine çeken, kapkaranlık bir delik vardı karşılarında. Vakit geçtikçe büyüyordu delik. Karanlığı da giderek daha karanlık hale geliyor ve etrafını kuşatmaya başlıyordu Memo'yla Maya'nın.

Maya, korkudan olduğu yerde donup kalmıştı. Araba farına yakalanmış bir hayvan gibi... Çarpışma anından hemen öncesiydi yaşadığı. Şoktaydı ve hareket edemiyordu.

Delğin ortasında devasa dişler belirdi. Bıçak kadar keskin ve koyu gri renkte dişler... Anlaşılan tek istediği Maya'yı bir çırpıda yutmaktı.

Memo, aceleyle çantasındaki fenere uzandı. Fenerin pili bitmek üzere olduğu için kullanmak istememişti. Şimdi ise çantasında bir türlü bulamıyordu.
"Maya, korkma. Bir fikrim var. Seni kurtaracağım!"

Korkunç karanlık, ağzını sonuna kadar açmış, salyalar akıtan dişlerini göstere göstere, dayanılması güç, tiz bir çığlıkla Maya'nın üstüne üstüne geliyordu. Ağzından akan salya, Maya'nın saçına geldi. Vıcık vıcık, yapışkan ve pis kokuluydu. Karanlığın çıkardığı çığlık, Maya'nınkine karıştı. Tam bu sırada Memo çantasındaki fenere ulaşip karanlığa tuttu. Işığın, yaydan fırlayan keskin bir ok gibi karanlığı yaraladığını gördü Memo.

"Işıktan hoşlanmıyorsun ha! O zaman al sana!"

Elindeki feneri bir oraya bir buraya sıkıyordu Memo. Işığın, aydınlığın, öldürücü bir silah olabileceğini hiç düşünmemişti oysa ki.

Karanlık canavar, aldığı yaralardan sonra yavru bir köpek gibi sesler çıkararak can havliyle uzaklaştı yanlarından.

Maya, hala aynı noktada duruyordu. Geçirdiği şoku atlatması epey zaman aldı. Memo, Maya'yı bir ağacın altına yatırdı. Ve ısınması için büyük bir ateş yaktı.

"Maya, Hayalhane hakkında senin bildiklerinden biraz fazlasını biliyorum. Sanırım sana söylemem gereken bir şey var. Gölden çıktığımız andan itibaren Karanlık Kıta'da olduğumuzu biliyordum."

"Karanlık Kıta ne demek?" dedi Maya bir yandan saçındaki canavar salyasını öğrenerek temizlemeye çalışıyordu.

"Karanlık Kıta, kötü düşlerin ve kabusların üretildiği yer. Korkularının gerçek olduğu yer. Az önce sana saldıran canavarı kendin yarattın. Karanlıktan korktuğunu söyledin ve karanlık gelip bizi buldu. Beni anlıyor musun?"

Maya başını salladı.

"Hıı hııı."

"Şu andan itibaren yalnızca güzel şeyler düşünmeye çalış. Biliyorum, böyle bir yerde kolay değil."

Bunu söylediği sırada Maya'nın arkasında örümceğe benzer dev bir yaratık belirdi. Memo, Maya'ya fark ettirmeden ateşin kenarında yanmakta olan bir dal parçasını alıp yaratığa doğru savurdu. Yaratık korkuyla kaçtı.

Maya arkasını döndüğünde, yaratık çoktan uzaklaşmıştı. Neyse ki, Maya fark etmedi.

“Üzgünüm. Düşüncelerimi kontrol etmeyi öğrenmeliyim. Seni de tehlikeye attım.” dedi Maya.

Dertli bir şekilde iç geçirdi.

Memo, olgunlukla karşılık verdi.

“Sorun değil.”

“Sen nasıl hiç korkmuyorsun?”

“Benim kaybedecek hiçbir şeyim yok çünkü.”

Maya, korkunun kaybetmekle ne ilgisi var anlayamadı. Ama ateşin sıcaklığı ve yaşadıklarının yorgunluğuyla daha fazla sorgulayamadan uyuyakaldı.

Uykudan önceki son sözleri “Sana süt çocuğu dediğim için üzgünüm.” oldu.

Memo, bu kez içinden “Sorun değil” diye geçirdi.

Üstündeki ceketini çıkarıp Maya'nın üzerine örttü.

Sorun değildi. Gerçekten de şu an böyle hissediyordu.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
Karanlık Kıta'da korkunç bir gece

Memo ve Maya uyandığında hala gecenin karanlığı hüküm sürüyordu. Efsane doğrudu. Karanlık Kıta'da asla güneş doğmuyordu. Yaktıkları ateş sönmüştü. Maya, o kadar üşümüştü ki parmaklarını hissetmekte zorlanıyordu.

"Bu lanetlenmiş yerden bir an önce kurtulmalıyız." dedi Memo.

"Evet ama nasıl?"

Maya tüm umudunu kaybetmiş gibiydi. Donmak üzere olan parmaklarını hohlayarak ısıtmaya çalışıyordu.

"Hadi kalk. Isınmak için yürümemiz şart. Pembe Şehir'e giden bir yol bulabileceğimize eminim."

Memo ve Maya, Karanlık Kıta'nın en ücra köşelerinden birinde birer yılan gibi hareket eden ağaç köklerinin, köpek büyüklüğünde karıncaların ve bu karıncaları tek hamlede yutan domuza benzer çiçeklerin yanından nefeslerini tutarak adım adım ilerliyorlardı. Ormandaki ağaçlar, dedikoducu mahalle kadınları gibi onlara kahkahalarla gülüyor, arkalarından fısır fısır konuşuyorlardı.

Ve hava giderek daha da soğuyordu.

Maya, her zamanki gibi bu gergin ortamı bir sohbetle dağıtmak istedi.

"Daha önce hiç gerçek bir ormanda yürümediğimi söylemiş miydim?"

Memo hayret etti.

"Nasıl? Hiç ormana gitmedin mi?"

"Yani... Bir kez gitmişim. Ben çok küçükken. Ama sonra o kadar hastalanmışım ki doktorlar öleceğimi düşünmüşler."

"Neden hastalanmışsın?"

"Aslında abartılacak bir şey yokmuş. Yalnızca alerji. Polen alerjisi."

"Hmm... Bildiğim kadarıyla benim hiçbir şeye alerjim yok."

Konuştukça ağızlarından çıkan duman, çizgi romanlardaki konuşma balonlarını andırıyordu. Sıcaklık, sıfırın altına düşmüş olmalıydı.

Memo'nun koluna minik, yumuşak ve beyaz bir şey düştü.

"Kar yağıyor! Harika!" diye sevinçle bağırdı Memo. Oldu olası kara bayılırdı. Olduğu yerde havaya sıçrayıp iki ayağını birbirine vurarak küçük bir mutluluk dansı yaptı.

Maya ise korkudan buz kesmişti.

"Bu kar değil Memo. Bu... Bu... Bu polen!"

Bir anda gökten sağanak halinde polen yağmaya başladı. Memo ve Maya, kendilerini polen fırtınasının tam ortasında buldular. Maya bir yandan deliler gibi gözlerini kaşırken, bir yandan da kesik kesik nefes almaya başladı. Tonlarca poleni son sürat beraberinde taşıyan kuvvetli rüzgar, Memo ve Maya'nın yürümesine engel oluyordu.

"Maya! Polen mi! Hadi ama! Dalga mı geçiyorsun? Başka bir şeyler düşün çabuk!"

Maya çaresiz bir şekilde bağırdı.

"Yapamıyorum!"

Memo, Maya'nın şişmiş gözlerle, nefes bile alamazken güzel bir şey düşünemeyeceğine ikna oldu.

"Göle... Göle doğru koşacağız Maya! Su iyi gelecektir!"

Maya'nın gözleri hiçbir şey göremeyecek kadar şişmişti ve zorlukla nefes alıyordu.

Memo, Maya'nın kolunu yakaladı ve birlikte göle doğru var güçleriyle koştular.

Kendilerini gölün dondurucu suyuna bıraktıklarında Maya geçirdiği şokla birlikte kendine geldi.

Polen fırtınası dindi.

"Maya! İyi misin?"

“Çok üşüyorum ama daha iyiyim” dedi Maya dişleri takırdayarak.

“Biliyor musun? Korkularını düşünmekten vazgeçmezsen burada öleceğiz.”

Maya her zamanki gibi ağlamaya başladı.

“Ne yapabilirim? Sadece on iki yaşındayım. Böyle bir yerde nasıl korkmayabilirim? Şu halimize bak! Kapkaranlık bir göldeyiz. Ve göllerde kimler yaşar, bilmiyor musun? Canava...”

“Maya, hayır! Sakın!”

Memo, Maya'nın ağzını kapattı ama iş işten geçmişti. Çok kısa süren bir sessizlik yaşandı. Ardından gölün içinden apartman boyunda, antik çağlardan gelen, dinozora benzer bir canavar belirdi.

“Vaaov! Bu, Loch Ness!” dedi Maya hipnotize olmuş gibi. Sanki sokakta ünlü biriyle karşılaşmıştı ve az sonra ondan imza isteyecekti.

Memo, ne yapacağını bilmez halde Maya'yı da çekiştirerek geri geri kulaç atmaya çabalıyordu.

“Loch Ness mi?”

“Loch Ness. Dünyanın en ünlü göl canavarı. İskoçya'daki bir gölde yaşadığına inanılır. Bu efsaneyi duymamış olamazsın.”

Gözlerini hala canavardan ayıramıyordu.

“Efsanenin sırası değil Maya! Kaçmamız gerekiyor! Yüz!”

Maya, bir büyü'nün tesiri altındaymış da Memo'nun son lafıyla kendine gelmiş gibi bir anda nefes nefese kulaç atmaya başladı. Öyle beklenmedik derecede hızlı yüzdüler ki ormanda onları izleyen ağaçlar bile dedikodu yapmayı bırakıp, Maya ve Memo üzerine bahis oynamaya başladılar.

Acımasız canavar ise uykusundan uyandırılmış olmanın haklı huysuzluğunu yaşıyordu. Önce kükreyerek olduğu yerde şöyle bir gerindi, sonra dikenli kuyruğunu gölün dingin suyuna çarptı. Son hareketi, Maya ve Memo'yu bir saniyede yutacak kadar büyük dalgalar oluşturdu. Canavar, yemeğini elbette dalgalara kaptırma niyetinde değildi. Binlerce yıldır aç olmanın verdiği gözü dönmüşlikle, vakit kaybetmeden Memo'ya doğru yöneldi. Karşısında sıska bir

çocuk değil, lezzetli bir akşam yemeği görüyordu. Avını yakalaması ise çocuk oyuncağıydı.

Memo, dalgadan kaçmaya çabalarken kendini iğrenç mahlukatın dişleri arasında buldu. Yutulmamak için dişlerden birine zor bela tutundu. Canavarın her hareketinde bir oraya bir buraya savruluyordu.

Maya, canavarın Memo'yu yutmak üzere olduğunu görünce yüzmeyi bıraktı ve canavara doğru çığlık çığlığa bağırmaya başladı.

"Seni iğrenç aşağılık demode mahluk! Seni ben yarattım anladın mı? Memo'yu bırak! Senin istediğin benim!"

Canavarın bir an kafası karıştı. Bu kez Maya'ya doğru eğilerek ağzını öyle bir açtı ki, Memo daha fazla tutunamayarak metrelerce yüksekten düşmeye başladı.

Tam o sırada olağanüstü bir mucize gerçekleşti. Dolunayın üzerine bir gölge düştü. Ardından iki kanat belirdi. Bir an sonra, Memo ne olduğunu bile anlayamadan kurtulmuştu.

Güvercini Pêşenk'in yumuşacık tüyleri arasında buldu kendini. Pêşenk, hep hayal ettiği gibi neredeyse bir otomobil boyundaydı ve onu kurtarmaya ta Karanlık Kıta'ya kadar gelmişti.

Gözyaşlarını tutamadı Memo. Sımsıkı kucakladı güvercinini.
"Pêşenk! Bu sensin! İnanamıyorum!"

Pêşenk, canavarın dikkatini dağıtmıştı ama Maya'yı kurtarmayı başaramamıştı. Zavallı kız, canavarın kaygan dili üzerinde oradan oraya sürükleniyordu.

Memo, Maya'ya seslendi.

"Maya, atla. Hiç bir şey olmayacak söz veriyorum."

"Atlayamam!"

"Yapabilirsin! Gözünü kapa ve atla!"

Canavar ağzındaki lokmayı yutamamaktan iyice şikayetçi olmaya başlamış, kafasını bir aşağı bir yukarı hareket ettiriyordu.

“Maya atla dedim!”

Maya, Memo’ya güvenmekten başka çaresi olmadığını bir kez daha anladı.

Ailesini düşündü. Gözlerini kapadı. Ve atladı.

Pêşenk, son derece çevik bir manevrayla, havada çırpınarak düşmekte olan Maya’yı yakaladı.

Loch Ness canavarı, yenilginin verdiği öfkeyle kulakları sağır eden bir ses çıkardı. Memo ve Maya, bu öfkeli gürültüyü Pêşenk’in yumuşak ve sıcak tüyleri arasında hızla geride bıraktılar.

Maya, Memo’nun omzuna dokundu.

“Sen olmasan ne yapardım bilmiyorum. Hayatımı kurtardın Memo. Bir kez daha.”

Memo, ne diyeceğini bilemedi.

“Maya, canavar ilk beni yutmak üzereydi hatırlasana. Hayatımı kurtarmak için kendininkini tehlikeye attın.”

“Benim yüzümden ölmene izin veremezdim.” dedi Maya büyük bir içtenlikle.

Pêşenk, ikili arasında geçen kahramanlık konuşmalarına bozulmuş olacak ki, olduğu yerde bir takla attı. Memo ve Maya iyi ki sıkı sıkıya tutunuyorlardı.

Bu ani taklanın sebebini Memo gayet iyi anlamıştı. Gülümsedi.

“Aslında ikimiz de hayatımızı başka birine borçluyuz. Bu, güvercinim Pêşenk. Beni kurtarmaya Mardin’den buralara kadar geldi. Galiba asıl ona teşekkür etmemiz gerekiyor.”

Maya, Pêşenk’in yumuşacık tüylerinden öptü.

“Teşekkürler Pêşenk. Tanıştığımıza çok memnun oldum!”

Pêşenk, sonunda takdir edildiği için hoşnut olacak ki, “Gook gook goork” diye yanıtladı Maya’yı.

Memo güvercininin dilinden anlardı.

“O da seni tanıdığına çok sevinmiş” dedi profesyonel bir mütercim tercüman edasıyla.

Maya buna çok güldü.

Az sonra belirgin bir çizgi gibi, gecenin bittiği, ıslık ıslık sıcak bir günün başladığı “Kıta Makası”ndan geçtiler. Bu iyi haberdiler. Artık Pembe Kıta’nın güvenilir sınırları içindeydiler.

Aşağıda uzanan uçsuz bucaksız okyanusu hayretler içinde izlediler. Şu meşuuuuur SuDüHaYo – Suya Düşen Hayaller Okyanusu- buydu demek...

Suya düşen ne çok hayal vardı. Sanki koca bir ülke sular altında kalmıştı. Yüzen eşyalar, son derece lüks spor arabalar, bitmemiş romanlardan saçılan sayfalar, upuzun kuyruklu gelinlikler... Düğünde çalacak müzisyenler bile gördüler. Kim bilir hangi genç kızın hayaliydi? Şarkıcı kadın kendini bir anda okyanusta bulmaktan şaşkın, bir şekilde akan rimelini temizlemeye çalışıyordu.

Suya düşen hayaller, yalnızca birkaç dakika sonra sihir gibi yok olup gidiyorlardı.

Maya, kendi başına böyle bir şeyin gelmediğine şükretti. Dr. Bibip onu kurtarmasaydı ya o deniz canavarına yem olacaktı ya da silinip gidecekti diğer hayaller gibi.

Sahi, Dr. Bibip’e bir teşekkür bile edememişti.

Bunları düşündüğü sırada havada uçan bordo renkli kadife bir berjerle karşılaştı. Hemen arkasından, kafasını kaldırdığında koca bir çiftliğin, içinde atları, inekleri ve horozlarıyla birlikte üzerlerine doğru düşmekte olduğunu gördü.

Tıpkı göktaşı yağmuru gibi, suya düşen hayallerin yağmuruna tutulmuşlardı.

Memo bağırdı.

“Pêşenk, dikkat et! Tam tepemizde!”

Pêşenk, sağa doğru keskin bir manevra yaptı. Koskoca çiftlik, kılpayı yanlarından geçti. Paldır küldür aşağı düşmekte olan atlar kişniyor, zavallı inekler korkuyla mö’lüyorlardı.

“Pêşenk, bir tane daha geliyor!”

Bu kez üstlerine bir kurşun kadar hızlı inmekte olan, kuyruklu bir piyanoydu.

Pêşenk, piyanoyu da tek bir hamlede atlattı.

Abajurlar, oyuncak ayılar, seksen beş parçalık bir yemek takımı... Daha neler neler düşüyordu okyanusa.

Maya, kızmaya başlıyordu. Sanki birileri sesini duyacakmış gibi gökyüzüne bağırmağa başladı.

“Heeeeey dünyalılar! Madem peşinden gitmeyeceksiniz, ne diye bu kadar hayal kuruyorsunuz? İvır zıvır bir sürü işe yaramaz hayal! Şuraya bak! Sizin suya düşen hayalleriniz yüzünden Pêşenk’in canı yanırsa, dünyaya gelir canınıza okurum yemin ederim!”

Pêşenk, usta bir pilot gibi, düşmekte olan tüm hayallerden birer birer sıyrılmayı başardı.

Memo, sevinçle bağırdı.

“Maya bak! Başardık!”

Pembe Kıta, sonsuzluğa uzanan dev bir gökkuşağının altında olağanca güzelliğiyle ışıldıyordu.

Maya o kadar mutlu oldu ki, sevincini Pêşenk’in yumuşacık tüylerinden bir kez daha öperek gösterdi.

“Sen gerçek bir kahramansın koca kuş!” dedi.

Pêşenk, “gurukgırık guruggırık” diyerek yanıtladı.

“Pembe Şehir’e varmak üzereyiz anlaşılın” dedi Memo, ayaklarının altında uzanan muhteşem manzarayı göstererek.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Pembe Kıta'ya Varış

Ayna berraklığında masmavi bir göl ve gölü çevreleyen pembe bir vadinin üzerinde uçuyorlardı. Alçaldıkça, küçük süs havuzlarıyla bezenmiş, kat kat teraslardaki bahçeleri, bu bahçelerde adını bile bilmedikleri renklerde açan çiçekleri ve kristalden yapılmış, mücevheri andıran evleri gördüler.

Pembe Şehir gerçekten de bir masal şehriydi. Pêşenk, yorgun kanatlarını son kez çırttı ve ihtişamlı bir şatonun bahçesine yumuşak bir iniş yaptı.

Baştan ayağa beyazlar giymiş, sakalı yere kadar uzamış, masmavi gözlü ihtiyar bir adam, yüzünde ışık saçan bir gülümsemeyle, ağır adımlar atarak Memo ve Maya'nın yanına geldi.

"Başaracağınızdan adım gibi emindim." dedi. Gururla kabarmıştı göğsü bunu söylerken.

Memo ve Maya şaşkınlıklarını gizleyemediler. Pembe Şehir'de onları bekleyen birilerinin olduğunu hiç düşünmemişlerdi.

Maya'nın sorusu gecikmedi.

"Bizi bekliyor muydunuz?"

"Elbette! Doğdunuzdan beri."

Memo'nun gözleri ışıldadı. Karşısındaki kişinin büyük büyük dedesi Azat olduğunu az çok tahmin edebiliyordu. Kalbi yerinden çıkacak gibi oldu.

"Gelin bakalım. Eminim çok yorgunsunuz. Önce karnınızı doyuralım. Sonra harika bir uyku çekmeniz için itinayla hazırladığımız odalarınızı göstereceğim."

Aydınlık, büyük bir salonda yemeğe oturdular. İncecik porselen tabaklar, kristal bardaklar, ipekli kumaş peçetelerle göz alıcı bir sofraya kurulmuştu. Garip olan, sofrada yiyeceğe dair hiçbir şey olmamasıydı.

Bir süre Memo ve Maya birbirine baktı. Kimsenin, önlerine bir tabak yemek koyacağı yoktu anlaşılın. İhtiyar adam, uzun masanın başından seslendi.

"Ne duruyorsunuz çocuklar, başlasanız."

Anlaşılan o ki, ihtiyarın önüne konulan tabak doluydu. Afiyetle yemeye başlamıştı bile.

Memo ve Maya durumu fena halde içerlediler.

Maya, kendini tutamadı.

"Afedersiniz. Kabalık etmeyi hiç istemem ama bizi böyle güzel bir sofraya oturtuyorsunuz ve önümüzde yiyecek hiçbir şey olmamasına rağmen başlamamızı söylüyorsunuz. Bizimle dalga mı geçiyorsunuz?"

Memo, Maya'nın konuştuğu kişinin büyük büyük dedesi olma ihtimalini göz önünde bulundurarak araya girdi.

"Şey... Yani Maya'nın demek istediğini yanlış anlamayın lütfen. Bize kapılarınızı açtığınız için teşekkürler. Ama..."

İhtiyar, bir kahkaha atarak Memo'nun lafını kesti.

"Ah çocuklar, çok üzgünüm! Tuhaf dünyamızın günlük alışkanlıklarından haberdar olmanızı bekleyemezdim elbette. Suç benim. Özür dilerim."

İhtiyar, yerinden kalktı ve ağır mı ağır adımlarla çocukların yanına yürüdü. O yürüdükçe Maya ve Memo'nun karnından çıkan gurultular salonun duvarlarına çarpıp yüz kızartıcı bir yankı yapıyordu.

Ak sakallı ihtiyar, çocukların kulağına sihirli sözcükler fısıldadı.

"Cibusora dan imaginatorum"

"Yani, "Yemeğim düşlediğimdir". Bunu aklınıza yazın. Çünkü burada en çok ihtiyaç duyacağınız sözcükler doğal olarak bunlar olacak."

Maya çalışkan bir öğrenci olarak hemen tekrarladı.

"Cibusora dan imaginatorum"

İhtiyar adam, Maya'nın tek seferde doğru telaffuz edişine hayran kaldı.

Sihirli sözcükler, masayı göz açıp kapayıncaya kadar birbirinden lezzetli yemeklerle donattı. Yol boyu hayal ettikleri şeylerdi bunlar. Mesela Memo'nun canı Hekim Dede'nin spesiyali; pilav üzeri pastırmalı kurufasulye

çekmişti. Maya da annesinin portakallı kerevizini ne kadar özlediğini düşünmüştü karnı acıktığında. Ve tam karşılarındaydı şimdi yemekler!

Başka şeyler de çekmişti canları. Memo, kaymaklı ekmek kadayıfı tatlısı istemişti mesela, Maya tiramisü. Yemeğin başında sofradaydı hepsi. Sonlara doğru ikisinin de tatlıları nasıl olduysa kayboldu.

“Benim tiramisümü sen almış olabilir misin Memo? Şunu bilmen gerekir. Yemeğimi paylaşmaktan hiç ama hiç hoşlanmam.”

“Maya, senin tatlıyı niye alayım?”

“Bilemiyorum. Az önce masadaydı. Bir anda yok olmasını nasıl açıklayabiliriz, bilemiyorum.”

Son derece manidar bir de bakış ekledi sitemine.

İhtiyar adam araya girdi.

“Belki ben açıklayabilirim Maya. Anlaşılan midende tatlıya pek yer kalmamış. Çünkü ihtiyaç fazlası hayaller yok olmaya mahkumdur. Hayalhane'nin ana kurallarından biri budur. Canın çektiğinde, gerçekten istediğinde o tatlı senin olur. Yalnızca senin. Hayalhane'de kimse bir başkasının hayalini çalmaya kalkmaz. Bu da ikinci kural. Bir sonraki sefere kaybolan tiramisün için Memo'yu suçlama bence.”

Ardından keyifli bir kahkaha patlattı ihtiyar.

Maya, yaptığı şımarıklığın farkına varıp kıpkırmızı kesildi.

Birileriyle bir şeylerini paylaşmak zorunda kalmayacak olmasına ise içten içe sevinmişti.

“Üzgünüm Memo. Sanırım hayatımda kimseden son birkaç gündür senden özür dilediğim kadar özür dilememişimdir. Beni affet.”

“Sorun değil.” dedi Memo, her zamanki gönülden içtenliğiyle.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Gerçekler açığa çıkıyor

Tıka basa doydıkları harika bir yemekten sonra ihtiyar adam onlara şatonun bahçesinde kısa bir yürüyüşe çıkmayı teklif etti.

Memo da Maya da sevinçle kabul ettiler.

Vadinin en tepesinde, göz yaşartıcı güzellikteki manzaraya en hakim noktaya kurulmuştu şato. Şatonun bahçeleri arasında küçük patikalar içinde yürümeye başladılar. Onlara yol boyu eşlik eden anka kuşları, büyüleyici bir sesle hiç bilmedikleri bir dilde, duydukları en güzel şarkıyı söylüyorlardı.

Bir cibinliğin uçuşan tülleri altına yerleştirilmiş, üzerinde yumuşacık yastıkları olan, gördükleri en rahat kanepeye oturup bir süre soluklandılar. Aşağıda gördükleri manzara gerçekten nefes kesiciydi.

“Sanırım artık kendimi tanıtmamın zamanı geldi.” dedi ihtiyar adam.

Maya, zaten meraktan çatlak üzereydi. Densiz bir soru daha sorup yemekteki gibi küçük düşmeyi istemediği için kendini tutuyordu. “Benim adım Azat. Ben Hayalhane’den dünyaya azat edilenim. ”

Memo’nun hayalleri gerçek olmuştu. Lafa karışmadan önce sabırla dinlemeyi tercih etti.

Azat, karşısında onu merakla dinleyen Memo ve Maya’ya tüm hikayesini anlattı.

Hayalhane’yi, Dünya’yla yapılan gizli anlaşmayı, geçitleri, Amina’ya olan aşkını, doğan bebeklerini, bebeklerinin nasıl hastalandığını, her şeyi...

Ardından beklenen açıklamayı yaptı.

“Ben sizin büyük büyük dedenizim.”

Memo’nun beklediği ama Maya’nın hiç ummadığı bir açıklamaydı bu.

Maya, ağlamaklı gözlerle sordu.

“Büyük dedenizim derken... Büyük büyük yani. Ne demek istiyorsunuz?”

“Maya, bunu farklı bir şekilde öğrenmeni isterdim. Memo, elbette senin de.”

Derin bir nefes aldı ama söyleyeceklerini daha kolay söylemenin bir yolunu bulamadı. Konuşmasına kaldığı yerden devam etti.

“Memo, Maya... Siz kardeşsiniz. İkiz kardeş. Aynı gün, birkaç saniye arayla doğdunuz. Önce Memo açtı gözlerini, sonra sen geldin Maya. Maalesef güzeller güzeli anneniz sizi hayata getirirken, kendisinininkinden feragat etti. Babanızın, anneniz olmadan, yoksulluk içinde ikinize birden bakması mümkün değildi.”

Maya’ya döndü, gözleri dolu doluydu. Küçük ellerini ihtiyar avuçlarının içine aldı.

“Maya, güzel kızım... Baban seni, canından can koparak başka bir aileye vermek zorunda kaldı. Onların sana çok daha iyi bakacağını biliyordu. Öyle de oldu. Seni gerçek kızları gibi sevgiyle yetiştirdiler. Hiçbir şeyini eksik etmediler.”

Maya duyduklarını nasıl anlamlandırabileceğini bilmiyordu. İçinde kopan fırtına, kalbini, beynini oradan oraya sürüklüyordu adeta.

“Size inanmıyorum!” diye bağırdı, Maya. Gözyaşları, yazlık yerlerde aniden açılan fıskiyeleler gibi yanaklarını ıslatmaya başlamıştı. Azat, Maya’nın boynunda asılı duran kolyeye uzandı. Mavi lapus lazuli taşından yarım ay şeklinde bir kolyeydi bu.

“Bu kolyenin aynısından Memo’da da var. Değil mi Memo?”

Memo, boynundaki kolyeye dokundu. Kendini bildi bileli takıyordu bunu. Dedesi ona, ne olursa olsun çıkarmamasını öğütlemişti. Kolyenin onu hayatı boyunca koruyacağını, başına gelecek her türlü belayı savuşturacağını söylemişti. Memo, kolyeyle o kadar bütünleşmişti ki, çoğu zaman varlığını bile hatırlamazdı. Ve şimdi Maya’nın boynunda aynı taşın diğer yarısını görmek, hayatta gerçek bir kardeşi olduğunu bilmek, Memo’yu tarifsiz bir mutluluğa boğdu.

Maya’nın bütün bunları kabul etmesi Memo kadar kolay değildi. Hayatı boyunca birileri ona yalan söylemiş gibi hissediyordu. Hayatı, koca bir yalanmış gibi...

“Aynı kolyeyi takıyor olmamız kardeş olduğumuz anlamına gelmez! Eminim bu aptal kolyeden milyonlarca kişide vardır.”

Kolyeyi boynundan kopararak çıkardı ve bahçedeki çalılıarın arasına fırlattı.

Azat, Maya'nın omuzlarından tuttu ve gözlerinin ta içine baktı, uzun uzun. Evrendeki tüm sevgiyi ve tüm anlayışı alıp, kendi gözbebeklerinden Maya'nın gözbebeklerine, oradan da ruhunun derinliklerine ulaştırdı.

Maya'nın gözleri bir süre dedesinin gözlerinde dondu kaldı. Ardından mutluluktan ağlamaya başladı. Ayağa kalkıp büyük büyük dedesine sınıksı sarıldı. Sonra da yıllar sonra kavuştuğu abisi Memo'ya. Üçü için de sihirli bir andı bu. Mutlulukla efsunlanmış özel bir an.

“Beni sen buldun!” dedi Maya, Azat'a dönerek. Her şeyi anlamış gibiydi.

“Aslında sen bizi buldun Maya” dedi Azat ve devam etti.

“Büyükada'daki o köşk, yalnızca bir geçitten ibaretti. Senin buraya gelmen için. Kardeşinle birbirinizi bulmanız ve iki dünyayı kurtarmanız için.”

“Dünyayı kurtarmak mı?” ikizler aynı anda sormuştu.

Memo ve Maya başlarını döndüren bu hikayenin devamını fena halde merak ediyorlardı.

Ama Azat, “Bugünlük bu kadar yeter.” dedi.

“Önce güzel bir uyku çekin. Rüyaların sıcacık kollarına kendinizi bırakın. Burada hiçbir yerde olmadığınız kadar güvende olacaksınız. Ve uyandığınızda söz veriyorum hikayenin devamını anlatacağım.”

İhtiyar adam, çalılıarın arasından Maya'nın kolyesini aldı. Avucunda ovarak parlattı. Ve kolyeyi kopan yerinden yeniden birleştirerek Maya'nın boynuna geri taktı.

“Bunu boynundan asla ama asla çıkarma Maya. Sebebini çok yakında kendi gözlerinle göreceksin.”

Şatoya geri döndüklerinde, Azat, ikizlere odalarını gösterdi.

Maya, odasının kapısında yazan yazıya bayıldı;

“Maya’nın Rüya Odası”.

İçeri girdiğinde mutluluktan ayakları yerden kesildi. Az sonra gerçek anlamıyla yerden kesilecekti. Çünkü odada yatak yerine havada asılı duran puf puf bir bulut vardı. Tavanda ise yanıp sönen yüzlerce yıldız asılıydı. Maya, buluta yaklaştığında bulut aşağı doğru indi. Maya sihirli yatağının üstüne çıktı, uzandı. Bulut tekrar havalandı ve Maya’yı sıcak bir yorgan gibi sardı.

“Buluttan bir yatak! Tanrım, ne harika bir fikir!” dedi Maya, uyumak için sabırsızlanıyordu.

Pembe Kıta’da hiçbir zaman gece olmadığı için uyumayı kolaylaştıracak iki sözcük öğretmişti Azat.

“Noctora dan imaginatorum”

“Gece düşlediğimdir”

Hayalhane dilindeki bu iki sözcüğü söyledikleri anda gece rengi perdelerle örtüldü tüm camlar.

Memo ve Maya, rüya odalarında hiç olmadığı kadar derin ve güzel bir uyku çektiler.

ON ALTINCI BÖLÜM
Şatoda büyük buluşma

Kulakları tırmalayan bir miyavlama, ikizlerin aynı anda yataklarından sıçramasına sebep olmuştu.

Kötü bir slogan işittiler hemen ardından:

“Herkesi takip ederim, her şeyi kaydederim. Dostum, ben her şeyi bilirim.”

Maya sevinçle fırladı yataktan.

“Bu Dr. Bibip!”

Memo da uyanmış, Dr. Bibip’in yanında soluğu almıştı.

“Nerelere kayboldunuz siz? “Kedi, merakından öldü” diye bir deyişten haberiniz yok mu sizin? Beni öldürmeye mi çalışıyorsunuz? Efendimiz Azat’a sizi buraya sağ salim getireceğime söz vermiştim. Beni utandırdınız!”

Maya, Dr. Bibip’e sarıldı. “Burada olduğuna çok sevindim. Sana bir teşekkür bile edemediğim için üzülmüştüm.”

O sırada büyük büyük dedeleri Azat katıldı aralarına.

“Dr. Bibip, daha az uyumayı denemelisin. Ama yine de aramıza hoş geldin.”

Üçü birden Dr. Bibip’e güldüler.

Dr. Bibip, ortamdaki neşeli atmosferi dağıtmak istemese de biraz endişeli görünüyordu. Azat’a döndü.

“Efendim. Bağışlayın. Size çok iyi haberler getirmedim. Dilerseniz konferans salonuna geçelim. Göstermek istediğim bir şey var.”

Azat, Dr. Bibip’in neden bahsedeceğini az çok anlamıştı. İkizlere yolu gösterdi.

“Çocuklar, bu taraftan.”

Şatonun upuzun koridorlarında upuzun bir yürüyüş yaptılar. Sonunda amfiteyatroya benzeyen şaşalı bir salona geldiler.

Burası fazlasıyla lüks bir sinema salonunu andırıyordu bir anlamda. Azat, parmağını şıklattı. Salon bir anda karardı.

Dr. Bibip, sesi titreyerek "Hazırsanız başlıyorum." dedi.

Ve gözlerinden projeksiyon makinesinin çıkardığı gibi rengarenk ışıklar saçmaya başladı. Işıklar, perdede oynayan bir videoya dönüştü.

Maya, "Biliyordum" diye geçirdi içinden. Küçüklüğünden beri kedilerin gözlerinde birer kamera taşıdıklarını, bu yüzden de her şeyi izleyip kaydettiklerini düşünürdü. Zamanında bir kedi sahibi olmayı çok isteyip de alerjileri yüzünden izin çıkmayınca en azından yaramazlıklarını kaydedip ailesine gösterecek bir hayvanı olmadığına kendince şükretmişti.

Şu anda Dr. Bibip'in kaydettiklerini izlemeye ise yürek dayanmıyordu. Türlü türlü canavarlar, yakılıp yıkılan Pembe Kıta şehirleri, kaçırılan kadınlar ve adamlar, kundakta tek başına ağlayan bir bebek, ateş saçan ejderhalar, gemiler dolusu mahlukat...

Dr. Bibip bir yandan görüntüler üzerine konuşuyordu.

"Bu görüntüler çok yeni. Oradaydım efendim. O kadar korkunçtu ki, korkunçluğunu tarif edecek kelimeleri seçmekte zorlanıyorum. Ordular... Çok sayıdalar. Çok güçlüler. Bugüne kadar hayal edilmiş en büyük kötülükleri içlerinde taşıyorlar. Amaçları iki dünyayı da ele geçirmek!"

"Olamaz. Bunu yapamazlar!" dedi Azat. Sesini kendine bile zor duyurmuştu.

"Maalesef gizli geçitleri zorlamaya başladılar. Dünyanın kapılarına dayanmış durumdalar. Kahraman bekçilerimiz, canla başla mücadele ediyorlar. Çok az zamanımız kaldı. Acil olarak bir şey yapmazsak Dünya da, Hayalhane de kötülüğe teslim olacak."

"Bugün bir anne-babayı daha kaçırdılar Hayalhane'den" dedi Azat. Açıklamayı yaparken canı acıyordu sanki.

Dr. Bibip devam etti konuşmasına.

"Bu otuz ikinci aile. Acil bir plana ihtiyacımız var. Liderlerimiz tam vaktinde geldiler. Lapus Lazuli'nin gücü yadsınamaz. Umudumuzu asla kaybetmeyeceğiz. İki dünyayı da ayakta tutan bu."

“Liderleri çok hızlı hazırlamamız gerekiyor Dr. Bibip. Bu görev senin, bildiğin gibi. Önce onları “Kimsin Sen?” havuzuna götüreceğiz. Yeteneklerinin ne kadar geliştiğini gördükten sonra da pratik ve teorik dersleri almalılar.”

İkizlerin kafası o kadar karışmıştı ki, tenis maçı izler gibi bir Azat’a bir Dr. Bibip’e bakıyor, hangi sorudan başlayacaklarını bilemiyorlardı.

“Tabii ki, elimden geleni ardıma koymayacağım. Ve Efendimiz. Son olarak... Kötülüğün kaynağını buldum.”

İhtiyar adamın bu habere sevindiği gözlerinden okunuyordu.

“Kim bu canavar?”

Dr. Bibip ciddiyetle devam etti.

“Aslında bildiğimiz anlamda bir canavar olduğunu söyleyemem. Adının Akoman olduğunu duydum. Şeytani bir akıl. Göz göze geldiği kişinin aklını ele geçiriyor ve kötülüğe esir ediyor. Pembe Kıta’nın en saygın kahramanlarının, en güçlü şövalyelerinin bir bir Karanlık Kıta’nın adamına dönüşmesini kalbim sızlayarak izledim. Sahip olduğumuz her şeyi kendine istiyor. Kalplerdeki tüm iyiliği kötülüğe dönüştürüyor. Ve ailelere karşı içindeki öfkesi... İki dünyayı da alt üst edecek kadar güçlü. Aileleri parçalayıp, çocukları yetim bırakıyor.”

Şahit olduğu korkunç hikayeler Maya’nın nefesini kesmişti. Dr. Bibip devam etti.

“Neyse ki, kaybolan ailelerin yerini öğrendik. Zonodor adında, Karanlık Kıta’nın en büyük deniz canavarının ağzında esir tutuluyorlar. Yani Sudühayo’nun yüzlerce metre derinlerinde bir yerlerde. Tabii kim bilir nerede? Üç gözlü Pembe Kıta şamanlarından yardım istedik. Nerede olduğunu öğrendiklerinde bana da bildirecekler.”

“Tamam, her şeyden önce soğukkanlılığımızı kaybetmememiz gerekiyor. Unutmamalıyız ki, kötülük, her zaman yenilgiye mahkumdur. Çünkü gücünü, içindeki bir zayıflıktan, bir eksiklikten alır. İyilikse sevgiden. Bu yüzden biz hep daha güçlüyüz. Yaşadığımız karanlık günleri beraber aşacağız. Yolumuzu sevgiyle aydınlatacağız Dr. Bibip.”

Dr. Bibip, Azat’ın önünde saygıyla eğildi.

“Evet, efendimiz”

Azat ellerini bir kez daha şıklattı. Karanlık, yerini aydınlığa bıraktı.

“Çocuklar, sorularınız olduğunu biliyorum. Ama gitmem gerekiyor. Dr. Bibip merak ettiğiniz her şeyi anlatacak.” diyerek salonu terk etti.

Dr. Bibip, az önce korkunç şeylerden bahseden o değilmiş gibi ikizlere dönüp suratına yapmacık bir gülümseme yapıştırdı.

“Eveeet, şehirde turlamak isteyen?”

Maya ve Memo birbirlerine şaşkın şaşkın bakıp, ürkek biçimde ellerini kaldırdılar.

Dr. Bibip, iki patisini sevinçle birbirine çaptı.

“Güzel! Mayolarınızı yanınıza almayı unutmayın! Odalarınıza birer tane bıraktık.”

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Pembe Şehir'i keşif

İkizler şatonun kapısında durmuş, şehri keşfetmek için sabırsızlanıyorlardı.

"Biraz uzak görünüyor. Nasıl gideceğiz Dr. Bibip?" diye sordu meraklı Maya.

Cevap olarak gökten süzülerek inen üç koca Moa kuşu, taksi durağından çağırılmış taksiler gibi peş peşe frenleyip durdular.

"Tabi ki, Moa'larla!"

Dr. Bibip, çocukların Hayalhane'yle ilgili meraklı sorularını onları şaşırtarak cevaplamayı seviyordu.

"Daha önce hiç Moa kuşuna binmedim." dedi Memo. "Pêşenk çok kıskanacak." diye de ekledi.

"Merak etme. Pêşenk'in keyfi gayet yerinde görünüyor."

O sırada bahçeyi süsleyen havuzlardan birinin içinde keyifle banyo yapan Pêşenk'i gösterdi Maya.

"O zaman atlayın!" dedi Dr. Bibip. Moa kuşlarından birinin üstüne çıkmıştı bile.

"Pembe Kıta'da bir numaralı ulaşım aracı Moa kuşlarıdır. Hiçbir şey yapmanız gerekmez. Yalnızca gitmek istediğiniz yeri hayal edin. Gitmek istediğiniz yeri bilmiyorsanız öndeki arabayı takip edin!" deyip kahkahalar atarak havalandı. Kendi esprisine herkesten çok o gülmüştü.

Başta sendeleseler de, ikizler de Moa kuşları üzerinde havalanmayı başardılar. Gölün üzerinde kısa bir tur attıktan sonra kuşlar Hayalhane turistlerini Pembe Şehir'in en işlek meydanlarından birinde indirdi.

"Hayalhane'nin en güzel tarafı, aldığınız hizmet için hiçbir şey ödemenize gerek olmamasıdır. Sevgi dolu, içten bir teşekkür yeter de artar. Size iyilik yapan birini öpebilir, sarılabılır, başını okşayabilir, elini sıkabilir ya da hoşuna giden bir iltifatta bulunabilirsiniz. Bu kadar basit." dedikten hemen sonra Moa kuşunun kafasını yaladı.

Kuşun bu teşekkürden pek hoşlandığı söylenemezdi. Bir an önce havalanarak uzaklaştı. Maya, Moa'sını öpüp sarılarak teşekkür etmeyi tercih etti. Memo ise kuşunun önce kafasını, sonra da "beş yıldızlı pekiyi" verdiğini söyleyerek gururunu okşadı.

Kuşların gidişleriyle Dr. Bibip'in rehberliği başladı. Girilmedik sokak, geçilmedik meydan bırakmadılar.

Pembe Şehir birbirine bağlanan daracık, arnavut kaldırımlı sokakları, her biri gün ışığına boğulmuş kristal evleri, evlerin dört bir yanından sarkan ve insanı kendinden geçirecek kadar güzel kokan rengarenk çiçekleri ve içinde altın sarısı gondolların dolaştığı romantik su kanallarıyla dünyanın tüm şehirlerinden daha güzeldi.

Şehrin sakinleri de şehrin kendisi kadar güzeldi. Her ırktan, her renktendiler. Yol boyu yürürken birbirleriyle mutlaka selamlaşıyor, ayaküstü sohbet ediyor, şakalaşıyorlardı.

"Herkes birbirini tanıyor herhalde" dedi Maya.

Dr. Bibip cevap verdi.

"Sayılmaz. Aslına bakarsan Pembe Şehir, dünyadaki tüm şehirlerden daha büyük ve daha kalabalıktır. İnsanlar birbirlerini neredeyse hiç tanımazlar. Çünkü herkes göçebe gibi yaşar. Bir gün bu mahallededirler, ertesi gün kilometrelerce öteye taşınırlar. Görecek onca yer varken neden hep aynı yerde duralım ki. Bitki miyiz biz?"

"Peki aranızdaki bu samimiyet nereden geliyor?"

"Çünkü biz şunu biliyoruz; sen, ben, bu ağaç, bu kuş... Hepimiz aynı şeyin; bu sırlarla dolu büyüleyici evrenin parçasıyız ve bu da hepimizi kardeşten bile yakın yapar. Samimiyetimizin ve birbirimize olan sonsuz sevgimizin kaynağı da budur."

Memo, şaşkın bakışlarla etrafını izliyordu. Kimi, komşusuna bahçesindeki tatlı meyvelerden ikram ediyor, kimi diğerinin bozulan musluğunu tamir ediyordu. Tüm emekler birbirini mutlu etmek içindi.

Sokaklarda elele vermiş dans edenler, kendi kendine bir köşede resim yapanlar, şarkı söyleyenler... Sanki şehirde büyük bir festival vardı.

Dr. Bibip kokartlı rehber tavrıyla konuşmaya devam etti.

“Biraz da Pembe Şehir’in tarihinden bahsedelim. Bu güzel şehri, Hayalhane’deki her şey gibi binlerce yıl önce insanlar yarattı. Daha doğrusu hayal etti. Dünyanın ileri gelen siyaset, bilim ve felsefe insanlarından bahsediyorum. İdeal dünya hayali o kadar çok kuruldu ki, tüm büyük fikirlerle günden güne yeşerdi bu şehir. Mesela dünyanın en büyük yazarlarının yarattığı kusursuz karakterler, Hayalhane halkını oluşturdular; içlerinde süper kahramanlar da var, yiğit savaşçılar da. Pembe Şehir’in şiirsel atmosferini şairler hayal ettiler mesela, müzisyenler anka kuşlarının şarkılarını bestelediler, ressamlar ise elbette bu olağanüstü manzarayı çizdiler.”

Derin bir iç çekti Dr. Bibip.

“Bütün bu güzelliği yaratmalarına rağmen, yaşayamamaları ne kadar acı!”

Maya, asıl merak ettiği soruyu sormak için daha fazla bekleyemedi.

“Dr. Bibip, peki büyük büyük dedemizin bahsettiği “Kimsin Sen?” havuzu nedir?”

“Bunu soracağından adım gibi emindim Maya. İşte geldik bile!”

Karşılarında gösterişsiz, yıkık dökük bir kuyu vardı. Tüm şehirdeki en çirkin şey olduğu rahatlıkla söylenebilirdi.

“Havuzdan kastınızın böyle bir şey olduğunu düşünmemiştim.” dedi Memo. Anlaşılan biraz hayalkırlığına uğramıştı.

Maya, Memo’ya destek çıktı.

“Bu şeyin içine girmemizi beklemiyorsunuz herhalde Dr. Bibip? Bu bir kuyu. Ve kuyular çocuklar için tehlikelidir.”

“Dış görünüş aldatıcı olabilir çocuklar. Kimsin Sen? havuzu, tüm Pembe Kıta’nın en önemli hazinelerinden biridir. Çünkü kişinin gizli yeteneklerini ortaya çıkarır. Yani farkında olmadığımız kişisel hazinemizi. Hayalhane’de her çocuk belli bir yaşa geldiğinde bu havuza girer ve içindeki üstün bir yeteneği keşfeder. Ayrıca hiç merak etmeyin, tamamen güvenlidir.”

“Ne gibi bir üstün yetenek mesela?”

“Mesela, hayvanlarla konuşabilme. Ya da kilometrelerce öteyi görebilme. Ya da başkasının düşüncesini okuyabilme. Ya da...”

Maya için bu kadarı yeterliydi. Hemen atıldı.

“Tamam, peki ben deneyeceğim.”

Dr. Bibip, Memo’ya döndü. Memo, tişörtünü çıkarmıştı bile.

“Harika! O zaman sizi çıkışta bekliyor olacağım.” dedi Dr. Bibip ve ekledi.

“Havlularla tabi ki.”

İkizler burunlarını elleriyle kapayıp kendilerini kuyudan aşağı bıraktılar. Kuyunun derin koridoru bittiğinde mürekkep mavisi bir suyun içine düştüler. Mavi bir mağaradaydılar şimdi. Gerçekten büyük, doğal bir havuzu andırıyordu Kimsin Sen?. Ellerine baktıklarında suyun maviliğini daha net görebiliyorlardı. İkisinin de epey hoşuna gitti bu havuz.

Az ileride suyun içinde Maya bir parlama fark etti.

“Memo, şunu gördün mü?”

Memo da fark etmişti.

“Evet, bak şurada da var. Bir sürüler!”

Suyun içinde, yakamozu andıran ama çok daha parlak küçük ışıklar geziyordu. Beş ayrı renkteydi ışıklar: kırmızı, mor, sarı, yeşil ve beyaz. Maya, ışık sürüsüne doğru yüzdü. Elini suya daldırdı ve ışık toplarından birini avucunun içine aldı. Mordu, hiçbir ağırlığı yoktu. Elinin içinde bir şey taşıdığını hissetmiyordu bile. Şu Hayalhane ne kadar sihir doluydu! Dev bir lunapark kadar eğlenceliydi de. Işıklar, ikizlerin etrafını sardı. Önce sayıları bir elin parmaklarını geçmiyordu. Ardından yüzlercesi, binlercesi, hatta milyonlarcası geldi. Mavi mağaranın Sudühayo’ya açılan ağzında Dr. Bibip bir sandalın üzerine oturmuş, olan biteni hayranlıkla izliyordu.

“Yüce hayaller adına! Belki bin yıldır, hiç bu kadar çok ışık perisinin toplandığını görmemiştim” dedi kendi kendine.

Suyun içindeki bu gizemli ışık topları, Hayalhane çocuklarının yeteneklerini belirleyen ışık perileriydi. Bir çocuğa en fazla iki ayrı renkte ışık perisi gelirdi. Onların da sayısı ondan fazla olmazdı. Ne kadar farklı renkte peri gelirse, havuzun içindeki çocuğun o kadar çok sayıda yeteneği olduğu ortaya çıkardı.

Ve perilerin sayısı ne kadar artarsa, çocuklardaki yeteneğin gücü o kadar fazla demek olurdu.

Mor renkteki periler, çocuklarda "Zihin okuma" yeteneği olduğunu gösterirdi. Kırmızı, "Çok yükseğe sıçrayabilme", Sarı "Görünmez olma", Yeşil "Hayvanlarla konuşabilme" yeteneği demektir. En önemli, en kıymetli ışık perileri ise Beyaz renkliydi. Yıllardır Beyaz Işık Perilerine rastlandığı olmamıştı. Çünkü bu periler, bin yılda bir görülen "elindeki gücü ortaya çıkarabilme" yeteneğini simgelerdi.

Bu yeteneğe sahip çocuklar, ellerindeki enerji alanını kullanabilen çocuklardı. Onu bir silah gibi kullanıp suya, ateşe ve toprağa hükmedebilir, koskoca bir canavarı alt edebilirlerdi. Ya da bir şehir büyüklüğünde koruma kalkanı oluşturup Hayalhane halkını olası saldırılara karşı koruyabilirlerdi. Hepsinden önemlisi, ellerindeki gücü ortaya çıkarabilenler Dünya halklarına şifa verebilirlerdi. Üstelik şifacılar, Hayalhane'den Dünya'ya geçmeye izinliydi.

Dr.Bibip, Beyaz Işık Perilerinin gelişile birlikte o kadar duygulandı ki, gözyaşlarını tutamadı.

Memo ve Maya, sırt üstü uzanmış, gözlerini kapatmış, renklerin içiçe geçtiği bir ebru teknesinde az sonra neye dönüşeceğinden habersiz birer motif kadar umarsızdılar. Işık perileri, bu sihirli havuzun keyfini çıkaran çocukları sevgiyle sarmaladılar. Memo da Maya da, içinde tarif edilemez bir sevinç duydu. Sanki kötülükler geride kalmış veya kötülerle savaşmak her zamankinden kolaymış gibi bir his. Kendilerini çok özel, çok güçlü ve hiç olmadıkları kadar sevgi dolu hissettiler.

Gözlerini açtıklarında ışık perileri gitmiş, her şey normale dönmüştü. Sandalın üstünde gururlu bir anne gibi bekleyen Dr. Bibip küçük patilerinde tuttuğu havluları uzatmak üzere sandalda bekliyordu.

İkizler sandala yüzdüler. Dr. Bibip havluları uzattıktan sonra papyonunu şöyle bir düzeltti. Boğazını temizledi. Karşısında artık gerçekten de önemli birileri varmış gibi hissediyordu.

"Birden fazla renkte geleceklerini başından beri tahmin ediyordum tabii ama Beyaz Işık Perileri... Onların geldiğini görmek! Bunca yıl sonra hem de! Ah siz gerçekten de beklediğimiz liderlerimizsiniz! Şu an neler hissettiğimi bilerseniz. Bu yaşlı kuyruk, bu uzun bıyıklar sizinle gurur duyuyor. İki dünyanın kurtuluşu olacaksınız! Size bildiğim her şeyi anlatacağım. Söz veriyorum. Her şeyi!"

Doğrusu, bu papyonlu kedinin konuşmalarını Memo da Maya da çok anlaşılır bulmuyordu.

“Lider derken neden bahsediyorsun Dr. Bibip? Ayrıca devamlı bahsettiğiniz şu dünyaları kurtarma meselesi de nedir?” diye sordu Maya, bir yandan kulağına kaçan suyu kafasını sallayarak çıkarmaya çalışırken.

Memo’nun da soruları vardı.

“Ben Kimsin Sen? testinin sonucunu merak ediyorum. Geçebildik mi? O ışıklar...Yani periler de neyin nesiydi?”

“Tamam tamam hepsini anlatacağım. Öncelikle şunu bilmeniz gerekiyor ki, siz çok özel çocuklarsınız. Kimsin Sen?’de bunu bir kez daha kanıtladınız. Farkında olmadan tam beş farklı renkte ışık perisini çağırdınız. Kırmızı, mor, yeşil, pembe ve... Beyaz Işık Perileri... Yani beş üstün yeteneğe sahipsiniz. Ve kimsede olmadığı kadar güçlü içinizdeki bu yetenekler. Tüm yetenekleriniz periler tarafından içinizden alınıp dışarı çıkarıldı. Yani bundan böyle insanların düşüncelerini okuyabilir, hayvanlarla konuşabilir, düşündüğünüzden çok daha yükseğe sıçrayabilir ve görünmez olabilirsiniz. Son olarak elinizde kimsenin sahip olmadığı bir yetenek daha var. Bu yeteneği ancak verdiğim derslerle kullanmayı öğrenebileceksiniz. Elinizdeki gücü ortaya çıkarabilme yeteneğini yani.”

“Bir kediyi dinlediğime inanamıyorum. Üstelik papyon takan ve garip şeylerden bahseden şapşal bir kedi!” diye söylendi içinden Maya.

Memo, Maya’nın bu sözlerini çok ayıpladı. Dr. Bibip, onlara günlerdir Hayalhane’de yardımcı olmaya çalışıyordu.

“Maya, lütfen lafını geri al!” diye çıkıştı Memo.

Maya şaşırıldı.

“Bir şey söylemedim ki ben!”

“Şaka mı yapıyorsun? Bal gibi de söyledin. Dr.Bibip hakkında böyle şeyler konuşmak sana hiç yakışmıyor.”

Maya, içinden kendi kendine geçirdiği şeyleri Memo’nun duyuyor olduğunu o an anladı. Şaşkınlıktan küçük dilini yutacaktı az kalsın.

“Ben gerçekten bir şey demedim” diyerek üsteledi Maya.

Bu kez Memo “Kızkardeşim bir yalancı!” dedi kendi kendine.

Memo’nun iç sesini bu kez Maya duydu.

“Sen kime yalancı diyorsun ha?” diye üstüne yürümeye başladı Memo’nun.

Sandal, suyun üzerinde dengesini kaybetmiş, yalpalamaya başlamıştı. Dr.

Bibip tiz bir miyavlamayla araya girdi.

“Susun! Ben bir kediyim ve kediler sudan hiç hoşlanmazlar. Sandalı böyle sallamaya devam ederseniz az sonra hep birlikte suya düşeceğiz. Ve bir kedi ıslanırsa, bunu onu ıslatanların yanına asla bırakmaz, anlaşıldı mı?!”

Memo ve Maya, Dr. Bibip’in savurduğu tehditleri ciddiye almaya karar verdiler. Dr. Bibip, kızgın ses tonunu bu kez biraz yumuşattı.

“Şu an yaşadığınız çok normal bir durum. Yetenekleri henüz ortaya çıkan tüm çaylaklar aynı duruma düşer. Birbirinizin zihnini okumaya başladınız. Yani artık konuşmadan anlaşabilirsiniz. Bunu, yerinizde olsam dedikodu yapmak ya da birbirinizi yumruklamak için değil, uzaktayken veya düşman karşısındayken gizlice haberleşmek için kullanırım.”

Dr. Bibip ikizlerin bakışlarından kafalarında hala soru işareti olduğunu görebiliyordu. Konuyla ilgili bir açıklama daha yapma gereğini duydu.

“Zihninizi kimsenin okumasını istemediğinizde tüm düşüncelerinizi bir kutunun içine koyup, kutuyu kilitlediğinizizi hayal edin. Birbirinizle haberleşmek için ise yine hayalinizdeki kutunun kilidini açmanız yeterli.”

İkizler biraz sakinleşmişlerdi. Az önce yaşananlardan dolayı mahçup olduklarını birbirlerinin düşüncelerini okuyarak anladılar. Dr. Bibip, öğrencilerinin şimdiden çok hızlı yol aldığını görünce koltukları kabardı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ders zili çalıyor

“Bugünkü ilk dersimiz: Hayalhane’de ahval ve şerait.”

Dr. Bibip, şatonun “Hayalhane Çaylakları Eğitim ve Öğretim Odası”nda kara tahtaya tebeşiri gıcırdata gıcırdata ders başlığını yazıyordu.

“Bu Dr. Bibip nece konuşuyor? Ahval ve Şerait ne demek ya?” dedi Memo içinden.

Maya kıkırdarak yanıt verdi.

“Hahaha! Gerçekten merak ediyorsan söyleyeyim, “ahval ve şerait” durum ve koşullar anlamına geliyor. Söz dağarcığını genişletsen iyi edersin Memo!”

Dr. Bibip, ortada bir tezgah döndüğünü fark ederek arkasını döndü.

“Arkadaşlar, zihin okuma yeteneğinizi dedikodumu yapmak için kullanacaksanız dışarı çıkın lütfen.” dedi.

“Özür dileriz” dedi Memo. “Sadece merak ettiğim bir şeyi sordum Maya’ya.”

Dr. Bibip, bugün daha ciddi görünmek için gözlük takmıştı. Fakat uzun bıyıklarının zırt pırt üzerine düşen siyah kemik çerçeveli gözlüğü, tıpkı papyonu gibi onu daha ciddi değil, daha gülünç yapıyordu.

Maya, Memo’yla bunun da dedikodusunu yapmak isterdi ama Dr. Bibip’i kırmak istemediği için en azından ders bitinceye kadar düşüncelerini kutuya koyup, kilitledi.

Memo, Maya’nın düşüncelerini artık okuyamadığını anlayınca derse konstantre olmaya karar verdi.

Dr. Bibip, Hayalhane’deki durumdan bahsediyordu.

“Hayalhane bildiğiniz üzere, Dünya üzerindeki tüm insanlığın düşlerinin üretildiği yer. Burayı bir fabrika gibi düşünebilirsiniz. Güzel şeyler isteyenlere güzel şeyler, korkunç şeyler isteyenlere korkunç şeyler sipariş edilir. Mantık bu kadar basit.

Kötü düşler, korkular ve kabuslar Karanlık Kıta'da, güzel düşler ve iyi niyetli hayaller Pembe Kıta'da üretilir. Hayali ya da kabusu üreten kişi, düşlediği iyi ya da kötü şeye yeterince inanıyorsa o düşün Kuzey ve Güney Kutbu'ndaki iki ana kapıdan ve belli bazı geçitlerden gerçek dünyaya geçişine, kısacası gerçekleşmesine izin verilir.

Zaman zaman kutuplar üzerinde görülen uçan dairelerin, göllerde ya da ormanlarda rastlandığı söylenen canavar efsanelerinin yegane nedeni budur.

İnsanların, Noel Baba'nın Kuzey Kutbu'nda yaşadığına inanmasının sebebi de budur. Her yılbaşı dünya üzerindeki çocukların tüm güzel dileklerinin üretildiği yer Hayalhane'dir. Ama hediyelerin dağıtımı yalnızca Kuzey'den değil Güney Kutbu'ndan da yapılır."

"Yani Noel Baba gerçek mi?" diye haykırdı Maya heyecanla.

Dr. Bibip gülümseyerek yanıtladı.

"Gerçek olan tek şey sensin Maya. Onları gerçekleştiren de sensin. Herkesin Noel Baba'sı kendi içindedir."

Maya tam anlamadıysa da çaktırmamaya çalıştı. Bir başka soru sorarak durumu toparlamak istedi.

"Geçen gün Azat Dede'ye bahsettiğin o korkunç canavar... Adı neydi? Akoman mı? Hayalhane'den ne istiyor?"

"Ben de tam o konuya gelecektim. Hatta o konu sizin neden burada olduğunuzu da açıklıyor."

Dr. Bibip'in gözlükleri yine bıyıklarının üstüne düşmüştü. Memo ve Maya göz göze geldiler, kıkırdamamak için kendilerini zor tutuyorlardı. Dr. Bibip, dersteki asayişini sağlayabilmek için cetvelle tahtaya vurdu.

"Evet Memo. Sence neden buradasın?"

Memo, beklemediği bir anda sorulan bu soruya kekeleyerek yanıt verdi.

"Eeee.. Be.. Ben.. Aslında"

"Anlaşıldı. Neden burada olduğunuzu ben söyleyeyim. Sen ve Maya, iki dünyayı kurtarmak için gönderilen iki üstün ruhsunuz. Sizden başka kimsenin

yardım etmeye gücü yetmez. Korkunç şeyler yaşanıyor. Biliyorsunuz. Bir kısmını gözlerinizle gördünüz. Ve tüm bu olanların tek bir sebebi var: Ran'ın katili o iblis; Akoman."

"Ran da kim?" dedi Memo. Konu ciddileşince Dr. Bibip'in bıyıklarına düşen gözlük komik gelmez olmuştu.

Dr. Bibip şöyle yanıtladı.

"Ran, Hayalhane'de üretilen ilk canavardı. Bugüne kadar Karanlık Kıta'nın tek yöneticisi oydu. Bütün diğer canavarlar ona itaat ederdi. Evet, karşısındakini bir bakışta tir tir titretecek kadar korkunçtu ve iyi kalpli olduğu da söylenemezdi, hakkını vermek lazım. Her canavar gibi. Ama adaletliydi Ran. Karanlık Kıta'daki vahşi mahlukların bugüne kadar Pembe Kıta'ya ya da Dünya'ya geçmeye çalışmamasının sebebi Ran'ın, dünyalar arası anlaşmaya saygı duymasıydı. Ta ki, Akoman denilen iblis, Karanlık Kıta'da peydah olana kadar her şey dengedediydi. Onu kim neden hayal etti bilmiyoruz. Ama içine bu kadar büyük bir kötülük koyduğuna göre, hayal eden kişinin çok büyük bir acı yaşıyor olması lazım.

Akoman, Karanlık Kıta'da peydah olduktan kısa süre sonra Ran'ı parçalara ayrılmış bir şekilde göl kenarında buldular. Nasıl bir güç gösterisi, yüce hayaller adına!

Eğer Hayalhane'deki savaşı kaybedersek, Akoman gizli geçitlerin yerini bilen Kırk Dağdaki Kırk Bilge'yi de kendine esir edip, tüm geçitlerin yerini öğrenecek ve mahlukat dolu ordularını Dünya'nın kapılarından içeri sürükleyecek. Bu da Hayalhane'nin yok olması ve Dünya'da bu güne kadar üretilen tüm kabusların gerçek olması demek."

Dr. Bibip anlaşılan Akoman'dan bahsederken bile korkudan titriyordu. Farkında olmadan pofuduk tüylerini diken diken havaya dikmiş, kamburunu çıkarmış, savaş pozisyonunu almıştı.

Maya Dr.Bibip için bir an edişelendi.

"İyi misiniz Dr. Bibip?"

Dr. Bibip, duruşunun farkına varıp aceleyle kendini topladı ve lafına kaldığı yerden devam etti.

"İhımm... İyiyim iyiyim, teşekkür ederim. Nerede kalmıştım? Akoman! Evet. Bu yeraltı iblisi ancak ve ancak Lapis Lazuli taşının mavi ışığı ve sizin süper güçleriniz sayesinde yenilebilir. Bunu iki dünyada da başarabilecek sizden başka kimse yok. Çünkü siz, hem Hayalhane'nin hem de Dünya'nın torunlarıdır. Bu yüzden bu kadar özelsiniz."

O sırada sınıfın kapısı tıklatıldı. Üçü birden merakla kapıya baktılar. Gelen Azat'tı.

"Karnı acıkan?" diye sordu yüzünde koca bir tebessümle. Maya ve Memo her zamanki gibi hep bir ağızdan bağırıldılar.

"Biiiz!"

"O zaman kısa bir ara verin çünkü krallara layık bir sofraya sizi bekliyor! Hepsini kendi ellerimle pişirdim!" dedi Azat.

Sınıftan çıkmalarıyla sofraya oturmaları bir oldu çocukların. Her şey nefis kokuyordu.

"Sihirli sözcükler dururken neden kendin pişirdin Azat Dede?" diye sordu Maya.

"Çünkü sihirli sözcükler bile, kendi emeğinle, içine sevgini katarak yaptığın bir yemeğin lezzetine ulaşamaz." dedi ihtiyar adam.

Dr. Bibip, hapur hupur yemeye başladı önündekileri.

Kısa bir süre sonra "Ellerinize sağlık efendimiz" dedi. Tüm tabakları yalayıp yutmuştu bile.

Hemen ardından horlaya horlaya uyumaya başladı.

Dr. Bibip'in aniden tabağın içine düşen kafası, herkesi güldürmüştü.

Kısa süren bir sessizlik oldu.

"Burada, gerçek bir ailem varmış gibi hissediyorum." dedi Memo.

Azat, duygulandığını göstermemeye çalışarak "Zaten burada gerçek ailenle birliktensin Memo" dedi.

Maya da bu bulaşıcı duygusallığa dahil oldu.

“Gerçek aile demişken... Ben de... Sanırım... Annemle babamı özledim. Lütfen yanlış anlamayın, sizi çok seviyorum ama... Bir gün... Bir gün dünyaya dönebilecek miyim?”

“Dünyaya dilediğin zaman dönebilirsin Maya. Buraya gelmeyi sen seçtin. Buradan gitmeyi de yine sen seçeceksin. Ama şu var ki, Akoman’un orduları bu hızla yayılmaya devam ederse ve biz hiç birşey yapmazsak döneceğin dünyada kabuslardan başka bir şey bulamayabilirsin. Yüce hayaller adına! Bunu hiçbirimiz istemeyiz. Yine de dilediğin zaman gitmekte özgür olduğunu unutma!” dedi Azat.

Maya, ne diyeceğini başta bilemedi. Sonra düşündü ki, kendi gibi bir süper kahramanın, dünyanın yok olmasına izin vermesi olacak şey değildi.

“Gitmeyeceğim. Akoman yaşadığı sürece, Hayalhane’yi terk etmeyeceğim.” Memo, kız kardeşinin bu açıklamasına destek çıktı.

“Gitmeyeceğiz Maya. İki dünyanın kurtuluşunu görmeden hiçbir yere gitmeyeceğiz.”

Memo bir an dalıp gitti. Sonra kaldığı yerden devam etti.

“Ben belki sonra da gitmem. Hep, gerçek bir ailem olsun istedim. Annemin başımı okşadığı, bahçesinde babamla top oynadığım bir evi hayal ettim. Düşünüyorum da, Hayalhane’de bunca hayal üretildiğine göre, bir yerlerde, belki de...”

Azat, Memo’nun nereye varacağını anlamıştı.

“Belki de senin hayalin de üretilmiş olabilir ve aileni Hayalhane’de bulabilirsin diye düşünüyorsun. Öyle değil mi Memo?”

“Bulabilir miyim?” diye heyecanla sordu Memo.

“Senin gerçek dünyada gerçek bir ailen vardı Memo. Burada, kurduğun hayali bulsan bile, onlar yalnızca bir düştten ibaret olacaklar. Perdede izlediğin bir sinema filmi gibi... Görebileceğin ama hiçbir zaman gerçekten içinde olamayacağın bir düştten bahsediyorum.”

“Düş de olsa güzel. Bütün bunlar bitince Pembe Kıta’yı adım adım gezip, ailemi arayacağım.”

“Nasıl istersen Memo. Hayalhane’deki her birey kendi kararlarını alacak olgunluktadır. Ve hiçbirimiz bir diğere ne yapması veya yapmaması gerektiğini söyleyemeyiz. Ama tavsiye verebiliriz elbette. Mesela sana tavsiyem önündeki yemeği bitirmen. Bak, neredeyse soğudu.” dedi Azat.

Duygusal hava yerini, kahkahalara bıraktı. Geride bıraktıklarına duydukları büyük özleme rağmen, ikizler her gün Hayalhane’ye biraz daha alışıyorlardı.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Lapis Lazuli ve Sihirli Harita

Günler birbirini takip ediyor, Memo ve Maya her an yeni bir şey öğreniyorlardı. Öğretmen Bibip, ikizlere sırasıyla şu dersleri veriyordu:

Canavarlarla Dövüşme Yolları
Hızlandırılmış Hayalhanece
Üstün Yetenekler Bilgisi
A'dan Z'ye Karanlık Kıta Rehberi
Lapis Lazuli Kullanım Kılavuzu
Sihirli Harita'da Yol Bulma
Karanlık Kıta'da Korkuları Yenme Taktikleri
Doğru Düşleme için 77 Teknik

Her biri birbirinden faydalı bu dersler Maya için oldukça eğlenceliydi, Memo için ise Dünya'da gördüğü diğer dersler gibi biraz sıkıcı.

Memo, bir tek "Canavarlarla Dövüşme Yolları" dersinde sıkılmıyordu. Çünkü bu derste Hayalhane'deki gerçek canavarlarla birebir savaşıma şansını buluyordu. Elbette ki, bu canavarlar Pembe Kıta'da üretilen canavarlardı. Yani özünde iyidiler. Yalnızca ders için "dövüşüyor gibi" yapıyorlardı. Ama en az Karanlık Kıta'dakiler kadar da güçlüydüler. Ve onları alt etmek hiç kolay bir iş değildi.

Memo, Dr. Bibip'in öğrettiği bilgiler ışığında, artık bir vampirle karşı karşıya kaldığında onu sarımsakla savuşturabileceğini, kalbine çakılan bir kazıkla yok edebileceğini öğrenmişti. Kurt adamları gümüş kurşunla, şarkılarıyla insanları büyüleyen sirenleri ise bir enstrüman çalarak ya da şarkı söyleyerek bastırıp alt edebilirdi.

Maya'nın en sevdiği dersler ise "Üstün Yetenekler Bilgisi" ve "Hızlandırılmış Hayalhanece"ydi. Kendini hep bir süper kahraman gibi hissettiği için, Kimsin Sen? havuzunda ortaya çıkan yeteneklerinin yani süper güçlerinin günden güne arttığını görmek onu fazlasıyla heyecanlandırıyordu. Artık Moa kuşlarıyla bile konuşabiliyor, sıçradığında yerden onlarca metre yükseğe ulaşabiliyordu. Doğuştan dile yatkın olduğu için "Hayalhanece"yi de sökmekte zorlanmamıştı.

Dr. Bibip, öğrencilerine güveniyordu ama Akoman denilen korkunç iblis, şiddetini her gün artırıyor, ordularındaki mahlukat ve iblis sayısını ikiye katlıyordu. Kaçırılan anne baba sayısını artık takip edemiyorlardı. Zaman giderek daralıyordu.

“Lapis Lazuli Kullanım Kılavuzu dersine hoş geldiniz çocuklar” dedi Dr. Bibip.

“Bugün, doğduğunuz günden bu yana üzerinizde taşıdığınız kolyenin gücünü nasıl ortaya çıkaracağınızı ve nerelerde kullanacağınızı öğreneceksiniz.”

“Harika!” diyerek sevinçle el çırpı Maya.

Dr. Bibip çocuklardan kolyelerini çıkarmalarını ve ona getirmelerini rica etti.

İkizler kolyelerini Dr. Bibip’in masasına koydular. Bibip, atom parçacıklarını birleştiren bir bilim insanı edasıyla itinayla hareket ediyordu. Patisiyle kolyelerden birini diğerine doğru itti. Kolyeler mıknatıs gibi hızla birbirine yapıştı ve dünyayı andıran bir küreye dönüştü. Hemen ardından çok güçlü, mavi bir ışık yükseldi küreden.

Bibip, masanın çekmecesinden güneş gözlüğünü çıkarıp gözüne taktı. Bıyıklarına düşmesine aldırmadan konuşmasına devam etti.

“Dikkat edin. Bu ışık geçici körlüğe sebep olabilir.” diye uyardı ikizleri. Memo ve Maya, sirkteki bir sihirbazı izler gibi nefeslerini tutmuş izliyorlardı güneş gözlüklü kediyi.

Dr. Bibip, mavi ışıklar saçan küreyi eline aldı ve anlatmaya başladı.

“Lapis Lazuli, tarihte pek çok medeniyette boy göstermiş çok değerli bir taştır. Antik Mısır’da, Sümerlerde, Mayalarda tüm kralların Lapis Lazuli taşından kolyeleri, yüzükleri ve bilezikleri vardı. Bu mavi taşın göz kamaştırıcı ışığı yer altının karanlık mahlukatları üzerinde öldürücü etkiye sahiptir. Dünyada artık bu canavarlara rastlanmadığı için taş, yüzlerce yıl içinde değerini kaybetmiştir. Hatta alışveriş merkezlerinde herhangi bir dükkanda rastlayabilirsiniz. Ama Hayalhane’ye geldiğinizde, bu taşta paha biçilemez, çünkü içinde saklı duran güç harekete geçer.

Siz, çocuklarım, tüm Hayalhane’deki tek Lapis Lazuli taşına sahipsiniz. Bu da pek çok yaratığı kolaylıkla mağlup edebileceğiniz anlamına geliyor. Tek bir şartla! Bir arada olmalısınız. Ancak ve ancak kolyelerinizi birleştirip tek bir küre oluşturduğunuzda mavi ışığın gücünden faydalanabilirsiniz. Bu değerli taş, yıllar boyu efendimiz Azat, atasında taşıdı. Ta ki bir gün sevgili eşi Amina, Hayalhane’yi terk edip, dünyaya gitmek zorunda kalana kadar. O gün Azat, taş ikiye ayırdı ve büyük büyük anneanneniz Amina’ya verdi. Torununun torunlarına bırakması için...

Efendimiz, bir gün Hayalhane'ye geleceğinizi biliyordu. Ve mavi ışığa ihtiyacınız olacağını.”

İkizler, yine sus pus olmuş, gizemlerle dolu bu dünyanın masalları karşısında adeta büyülenmişlerdi. Dr. Bibip onları biraz silkelemek için konuyu değiştirdi.

“Eveet, bir sonraki dersimiz için Memo, senden Hekim Dede'nin sandığını ve sana bıraktığı anahtarı getirmeni istiyorum.”

Memo, Dr. Bibip'in sandıktan haberi olduğunu hiç düşünmemişti. Bu kedi gerçekten de her şeyi biliyordu. Kendi için uydurduğu sloganına bir kez daha hak verdi.

Aradan sonra derse döndüklerinde Memo, sandığı ve gönüllerin kapısını açan anahtarı yine Bibip'in masasına koydu.

“Size önceki derslerde Sihirli Harita'dan bahsettiğimi hatırlıyorsunuz.” dedi Dr. Bibip.

Bir yandan anahtarla, sandığın gizli bölmesini açmaya çabalıyordu. Biraz kurcaladıktan sonra başardı.

“Ve işte bayanlar baylar! Karşınızda o harita!”

Memo, gözlerine inanamadı. Çocukluğunu hep çok yoksul olduklarını düşünerek geçirmişti. Oysa Hekim Dede'nin ona bıraktığı hazine ne kadar değerliydi! Harita, anahtar ve Lapis Lazuli taşı. Dünyada hiçbir değeri olmayan şeyler, Hayalhane'de nasıl da kıymetlenmişti!

Yalnız, Dr. Bibip'in Sihirli Harita dediği şey, bomboş bir kağıttan ibaretti. Memo da Maya da bu duruma anlam veremedi.

Maya, her zamanki gibi merak içindeydi.

“Dr. Bibip, harita diyorsunuz ama elinizde tuttuğunuz boş bir kağıt parçası!”

“Bravo Maya! Çok önemli bir noktaya değindin. Çünkü Sihirli Harita ancak mavi ışığın altında görülebilir olur.”

Gerçekten de kağıdı, küreden yükselen mavi ışığa tuttuğu anda, haritada iki kıta da kendini gösterdi. Dağlar, göller, vadiler... Akoman'ın orduları bile görülebiliyordu.

“Bu olağanüstü bir şey!” diye atıldı Memo. “Akoman’ı saklandığı delikten çıkaracağız. Ordularını takip edip, birer birer yok edeceğiz!” gözleri ışıldıyordu bunları söylerken.

Maya’yla ellerini havada çarpıp, bir beşlik çaktılar. Zafer anlarını böyle kutlamayı alışkanlık haline getirmişlerdi.

“Size, Sihirli Harita’da Yol Bulma’nın tüm inceliklerini anlatacağım” dedi Dr. Bibip. Derslerin bitiminde gerçek birer uzman olacaklardı.

Haftalar, türlü türlü eğitimlerle geçti. Sonunda Dr. Bibip, Azat’a liderlerinin hazır olduğunu söylemek üzere koşarak odasına girdi.

Azat, perdelerini geceye döndürmüş, karanlıkta düşüncelere dalmıştı.

“Efendimiz! Vakit geldi. Liderlerimiz hazır!”

Yaşlı adam, Dr. Bibip’in mutluluğunu paylaşmak istese de, endişeleri buna engel oluyor gibiydi. Yine de kibarca gülümsemeye çalışarak cevap verdi. “Teşekkürler Dr. Bibip. Sen gördüğüm en iyi öğretmensin ama... Korkarım ki... Geç kalmış olabiliriz. Akoman düşündüğümüzden daha hızlı yol aldı. Haberci Moaların az önce getirdiği habere göre, adamları Kuzey Kutbu’ndaki yenilmez bekçimiz köpek başlı Chiensor’u öldürüp, ana kapıdan dünyaya geçmeyi başarmış. Kabuslar gerçekleşiyor! Birkaç gün içinde Grönland’a varacaklardır. Oradan da tüm dünya ülkelerine saldırmaları an meselesi.”

Dr. Bibip, soğukkanlılığını kaybetmeden yanıtladı.

“Efendimiz, o zaman izninizle yarın liderlerimiz Memo ve Maya’nın önderliğinde Pembe Kıta’nın en güçlü savaşçılarından ve gelmiş geçmiş en büyük kahramanlarından oluşan ordumuzla yola çıkalım. Başarabileceğimizi biliyorum.” dedi.

Azat, başıyla onay verdi.

“Umut ediyorum Doktor. Size ve liderlerimize güveniyorum. Kötülük, her zaman yenilgiye mahkumdur. Orduları hazırlayınız.”

YIRMİNCİ BÖLÜM

Pembe Kıta, Karanlık Kıta'ya karşı

Süper kahramanlar, antik çağ savaşçıları, türlü meziyetlerdeki mitolojik tanrılar, yüzlerce yıllık destanları yazan korku nedir bilmez kahramanlar, uçan atlar, periler ve sürü sürü Moa kuşu... Her biri, Pembe Şehir'in uçsuz bucaksız ana meydanında toplanmış, çit çıkarmadan Efendi Azat'ın konuşma yapması için kürsüye çıkmasını bekliyorlardı. Dr. Bibip, söz verdiği üzere binlerce kişilik Pembe Kıta ordusunu kısa sürede toplamayı başarmıştı.

Azat, yaşlı ve yorgun adımlarla birer birer çıktı kürsüye ulaşan merdivenleri. Kürsünün başında belirdiği anda, halkının sevgi gösterileriyle karşılandı. Alkışlar, ısıklar, çığlıklar... Tüm kıta hayrandı Azat'a. İçi tamamen sevginin ışıyla dolu özel bir liderdi Azat.

"Pembe Kıtalılar!" Azat ellerini havaya kaldırıp halkına seslendiğinde herkes susup, pür dikkat dinlemeye başladı.

"Maalesef aydınlık topraklarımızı karanlığa boğmaya çalışan bir düşmanla karşı karşıyayız. Bu düşman, içinde öyle büyük bir kötülük taşıyor ki, Pembe Kıta'nın çocuklarını yetim bırakıyor, aileleri kaçırıyor, şehirleri yağmalıyor. Dünya ile Hayalhane arasında yapılan yüz binlerce yıllık anlaşmaları hiçe sayıyor! Görülmemiş zamanlardan geçiyoruz. Savaşmak bize göre değil, biliyorum. Ama bugün bizi yaratan güzel hayaller için savaşmayacaksak, yarın iki dünyayı da korkuların ve kabusların eline teslim etmek zorunda kalacağız. Bu yüzden sizden isteğim içinizdeki tüm aydınlığı, iyiliği ve sevgiyi karşınıza çıkacak tüm karanlık fikirlere, kabuslara ve korkulara karşı kullanmanız!"

Alkış kıyamet koptu. Azat, kürsünün aşağısında bekleyen Memo ve Maya'yı yanına çağırdı ve konuşmasına kaldığı yerden devam etti.

"Mücadelemizde yalnız değiliz. Bir gün böyle karanlık zamanların geleceğini ve bize öbür dünyadan liderler getireceğini Üç Gözlü Şamanlar, nam-ı diğer Yerbekçileri söylemişti. Onları uzun yıllardır bekliyordum."

İkizler, kürsüye Azat'ın yanına çıktığında Pembe Kıtalılar aralarında fışıldaşmaya başladılar. Herkes şaşkınlıkla konuşmanın devamını duymak istiyordu.

"Ve geldiler. Memo ve Maya, yeni liderlerimizdir. Onlar benim ve Amina'nın, yani Dünya'nın ve

Hayalhane'nin torunları. Kıymetli ikizler! Lapis Lazuli'nin taşıyıcıları ve iki dünyanın kurtarıcıları!"

Azat, ikizlerin boynundaki kolyeleri havaya kaldırdı ve bir araya getirdi. Gökyüzüne yükselen göz kamaştırıcı mavi ışık, Pembe Kıtaları kendinden geçirdi. Herkes coşkuyla yeni liderlerini alkışlıyordu artık.

Azat, tekrar halkına dönerek hemen arkasında bekleyen Dr. Bibip'i işaret etti.

"General Bibip ve ikizlerin komutasında çıkacağınız yolculukta hepinize bol şans diliyorum."

Doktor Bibip, ünvanının "general"e yükselmiş olmasından dolayı kıvanç duydu. Kuyruğunu nazikçe eğerek reverans yaptı.

"Pembe Kıtaları! Yolunuzu her zaman sevgiyle aydınlatın!" dedi Azat. Ve belki de büyük çoğunluğunu kaybedeceği halkıyla içi kan ağlayarak vedalaştı.

Maya ve Memo, çıkacakları bu yolculuğa her zamankinden daha hazır hissediyorlardı. Maya'ya hep hayal ettiği süper kahraman kostümü bile hediye etmişti Dr. Bibip. Ve kostümün tam istediği gibi rüzgarla uçuşan bir pelerini de vardı. Memo ise vücudunu saran incecik kumaştan sihirli bir zırh giymişti. Dev canavarların en ağır darbelerine dahi dayanıklı üretilmişti bu zırh.

Şarkılar, danslar ve alkışlar eşliğinde uğurlandı Pembe Kıta savaşçıları.

Pêşenk, görkemli kanatlarını açtı, Memo, Maya ve General Bibip'i de alarak Karanlık Kıta'nın acımasız ordularıyla mücadele etmek üzere havalandı. Hemen arkalarında, kimi uçan atlar üzerinde, kimi uçan filler, kimi ise Moa kuşları üzerinde binlerce kişilik bir ordu onları takip ediyordu.

Sihirli Harita'yı açarak Karanlık Kıta'da fark edilmeden kamp yapacakları bir alan tespit ettiler. İlk hedef geceyi dinlenerek geçirip, Akoman'ın ordularıyla bir sonraki gece savaşa girmektir. Sigren vadisinin yakınlarında henüz hiçbir mahlukatın uğramadığı, güvenle konaklayabilecekleri geniş bir alan buldular.

"Kıta Makası"ndan geçtikleri gibi gecenin karanlığı başlamış oldu. Az sonra Karanlık Kıta'nın korkunç topraklarına bir kez daha ayak basacaklardı. Ama bu defa ne Maya eski Maya'ydı ne de Memo, eski Memo.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Memo'da bir tuhaflık var

Kıta Makası'ndan geçtikleri anda Memo kendini tuhaf hissetmeye başladı. Yoğun bir endişe yükseldi içinde. Sanki çok kötü bir şeyler olacaktı. Tüm vücudu titremeye başladı. Ve alev alev bir sıcak sardı bedenini. Maya, Memo'nun durumunu fark etti.

"Memo, bir şey mi oldu?" dedi endişeyle.

Memo, bu kadar önemli bir zamanda kimsenin kendi dertleriyle uğraşmasını istemiyordu. Maya'yı geçiştirdi.

"Yo, hayır. Neden sordun?"

"Bilmem, yüzün bembeyaz oldu. Ve sanırım terliyorsun."

Memo, durumunun dışarıdan fark edilmiş olmasından hoşlanmadı. Maya'yı konuyla ilgili daha fazla konuşmaması için tersledi.

"Maya, her şeyi merak etmekten vazgeç. Sürekli can sıkıcı bir soru soruyorsun. Senin sorularına cevap vermeye çalışmaktan yoruldum."

Hiç beklemediği kadar kaba bir cevaptı bu Maya için. Kollarını kenetleyip, kafasını başka bir tarafa çevirdi. Kamp alanına gelene kadar da ağzını bile açmadı.

Dr. Bibip, havalandıktan hemen sonra uyuyakalmış olduğu için Memo ve Maya arasındaki bu tatsız sürtüşmeden haberdar olmamıştı.

Kamp alanına geldiklerinde Memo'nun durumu iyice kötüleşmişti. Etrafını düşmanlar sarmış gibi hissediyordu. Beynini, bir kurt gibi yiyordu bu düşünce. Sanki herkes ona karşıydı ve Pembe Kıta ordusu yalnızca ona zarar vermek için bir araya gelmişti. Bu düşünceyi zihninden ne kadar kovmak istese de başaramıyordu.

Vücudunu saran alevlerin yakıcılığı, yerini dayanılmaz bir üşümeye bıraktı. Üşümek ne kelime, donuyordu Memo. Karanlık Kıta'nın acımasız soğuğunun bunda payı vardı elbette. Ama üzerindeki zırh, -100 derecelik bir soğuğu bile bahar havasına çevirebilecek sihirli bir kumaştandı. Memo'yu asıl donduran, Karanlık Kıta'nın havası değil, kendi içinde ansızın kopan buz gibi bir fırtınaydı.

Dr. Bibip, uyanıp kendine geldiğinde Memo, onu sıcak tutacak bir şeyler arıyordu çantasında. Bibip, Memo'nun rengi mora dönmüş dudaklarından ve titreyen ellerinden hiç hoşlanmadı.

"Memo, bana anlatmak istediğin bir şey var mı?"

Memo, Dr. Bibip'in yüzüne bile bakmadı cevap verirken.

"Hayır Doktor. Ah pardon, General demeliydim." sesinde ironi seziliyordu.

Dr. Bibip kararlıydı. Sorusunu tekrarladı.

"Memo, bana anlatmak istediğin bir şey var mı?"

Memo, çantasını sinirle yere atıp, haykırdı.

"Hayır dedim! Anlamıyor musun Doktor? Neden Maya gibi sürekli gereksiz sorular sorup insanın canını sıkıyorsun! Beni rahat bırakın derken imkansız bir şey mi istiyorum sizden? İyiyim ve ilginize ihtiyacım yok! Şimdi izninizle gidip çadırımı kuracağım. Vakit geldiğinde beni uyandırabilirsiniz."

Dr. Bibip, cevap vermedi. Durumdan hoşnutsuzluğunu kulaklarını geriye iterek gösterdi.

Memo, çantasını yerden alıp, bir hışımla uzaklaştı herkesten. Çadırını kurdu, uyku tulumunu çıkardı ve yattı. Kalbi ağzında atıyordu. Kulakları uğulduyor, başı dönüyor ve tam da hastalanacak zamanı buldu diye kendine kızıyordu.

Bir süre sonra sakinleşmiş olacak ki, derin bir uykuya daldı Memo. Çok geçmedi, çadırın dışından gelen bir çıtırtıya uyandı. Ona yaklaşmakta olan bir gölge gördü. Gölge gittikçe büyüdü büyüdü ve lanetli bir el, çadırın fermuarını yavaş yavaş açmaya başladı.

"Kimsiniz?" dedi Memo, tüm cesaretini toplayarak.

"Benim Memo" dedi ve içeri çadıra girdi güvercin başlı insan bedenli iblis. Akoman'dı gelen.

Memo, yatağından fırlayıp İblis'e karşı kendini savunacak bir silah aradı çadırın içinde. Kolyesi geldi aklına, boynundan çıkarıp Akoman'a tuttu. İşe yaramadı. Mavi ışığın gücünü kullanabilmek için Maya'nın kolyesinin de gerektiğini unutmuştu.

Akoman, Memo'nun çaresizliğine güldü.

"Hahahaha! Memo! Benden kaçamazsın. İnsan kendinden nasıl kaçar?"
Memo, bunun ne demek olduğunu anlayamadı. Kafası karıştı.

İblis, vücudunun üzerinde duran güvercin kafasını ağır hareketlerle yerinden çıkarmaya başladı. Güvercin kafası bir maskeden ibaretti anlaşılan. Maskenin altındaki kişi ise akıllara durgunluk verecek derecede beklenmediği. Gözlerindeki şeytani kötülük ve yüzüne yapıştırdığı sinsi gülümseme, ifadesini tanınmayacak kadar değiştirmişti ama Memo kesinlikle emindi: Maskenin altındaki suratın sahibi Memo'nun ta kendisiydi.

İblis, Memo'ya mı dönüşmüştü? Ya da Memo, bir İblis'e?

Aklını kaçırmaması an meselesiydi Memo'nun. Tıpkı Maya'nın şoka girdiği anlarda yaptığı gibi olduğu yerde dondu kaldı. İblis, kafasından çıkardığı güvercin maskesini Memo'nun başına geçirdi.

Memo, bir anda kendini içinden çıkamadığı boğucu, karanlık, oksijensiz bir güvercin maskesinin içinde buldu. Nefes alamıyordu, avazı çıktığı kadar bağılıyordu ama hiç sesi çıkmıyordu.

Kan ter içinde, çığlık çığığa sıçradı yataktan Memo. Nefes alabiliyordu artık. Başını kontrol etti. Maske falan yoktu. Utanç verici, iğrenç bir kabustu gördüğü. Yerinden kalktı, çadırdan dışarı çıktı. Anlaşılan henüz kimse uyanmamıştı. Kendini sakinleştirmeye çalıştı. Ama gördüğü kabusun etkisinden kurtulamıyordu.

Bir kez daha buna benzer bir şey yaşamıştı... Neredeydi? Ne zamandı? Bir anda şimşekler çaktı Memo'nun zihninde! Mardin'de ateşlendiği sırada sığındığı harabede üç gün üç gece gördüğü o kabusu hatırladı.

Tüm taşlar yerine oturuyordu. Hatırlayamadığı kabusta Akoman'ı görmüştü Memo. Bu kez tam tersi şekilde hem de. Kendisi Akoman'dı ve çadırının içinde masum bir şekilde uyuyan Memo'yu kafasına geçirdiği maskeyle boğmak isteyen oydu.

"Bu korkunç mahluku farkında olmadan ben yaratmış olabilir miyim?" dedi Memo.

Yaşadıklarını hatırladıkça ve kendi kendine konuştuğunda her şey biraz daha aydınlanıyordu.

“Bütün çocukların tıpkı benim gibi yetim kalmasını dilemişim, dünyadaki herkes en az benim kadar mutsuz olsun, korktukları ne varsa benim başıma geldiği gibi onların da başına gelsin istemişim.”

“İçimdeki iyiyi öldürmeye çalıştım!”.

Kendiyle ilgili böyle korkunç bir gerçeği kabul etmesi mümkün değildi.

“Yoo... Yoo... Hayır! Bunları ben yapmış olamam! Tüm bu kötülüğü tek başıma yaratmış olamam!” dedi ve çadırından çıktığı gibi ormanın derinliklerine doğru koşmaya başladı. Hemen arkasından bir ses duydu.

“Memo dur! Beni bekle!” seslenen Maya’ydı.

Memo, kızkardeşinin sesini duyduğunda bir saniyelikine durdu ve baktı. Maya arkasında değildi. O an Maya’nın onunla zihin yoluyla temasa geçtiğini anladı.

“Üzgünüm Maya. Her şey için çok üzgünüm.” dedi tüm içtenliğiyle.

Hayalindeki düşünce kutusunu kapattı ve zihnini bir daha açmamak üzere kilitledi. Ormanın derinliklerinde bir gölge gibi kayboldu Memo.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Kumandan Maya görev başına

Küçük kız, Memo'yla ilgili tüm gerçeği duymuştu. Yine de en ufak bir hayalkırıklığı yaşamamıştı. Abisini, canı gibi seviyordu. Zamanında aklından ne tür kötülükler geçirdiğinin hiç önemi yoktu. Maya, Memo'nun kalbindeki eşsiz ve sınırsız sevgiyi defalarca hissetmişti. Ve bu, Memo'ya tüm varlığıyla inanması için yeterliydi.

Maya, nefes nefese Memo'nun çadırına geldiğinde, abisinin çoktan gitmiş olduğunu fark etti. Lapis Lazuli kolyesini Maya'ya bırakmıştı.

"Pembe Kıtalarının ne olursa olsun bunu öğrenmemesi gerekiyor" diye geçirdi içinden. "Ne kadar hoşgörülü olsalar da iki dünyanın geleceğini düşünerek Memo'yu yok etmek isteyebilirler."

Gözleri doldu Maya'nın. Abisi, Karanlık Kıta'nın türlü mahlukatlarla dolu vahşi ormanlarında tek başına hayatta kalabilecek miydi? Gözlerini kapadı ve tasarlayabildiği en güzel düşü hayal etti Maya. Akoman'a karşı zafer kazandıklarını, iki dünyayı kurtardıklarını ve hemen arkasından dillere destan bir ziyafet verdiklerini düşündü. Düşüncesi bile içini ısıttı Maya'nın. Umudun şefkatli kollarına teslim etti ruhunu. Gözlerini açtığı anda endişeleri uçup gitmişti. Maya, hayal ettiği her şeyi başarabilecek, tüm engelleri aşip zorluklara meydan okuyacak bir süper kahraman gibi hissediyordu şimdi. Vakit kaybetmeden Dr. Bibip'in yanına gitti. Yalnızca ona güvenebileceğini biliyordu. Başına gelenleri bir bir anlattı. Dr. Bibip, her zaman olduğu gibi soğukkanlılıkla karşıladı.

"Maya, Akoman'ı Memo yaratmış olabilir. Sen de yaratmış olabilirsin. Dünya üzerindeki başka herhangi biri de... Önemli olan şu an onu yok etmek zorunda olduğumuzu unutmamak. Memo'ya gelince... Ona ancak sen yardım edebilirsin."

"Ama nasıl? Onu bulmam imkansız."

"Merak etme. Eminim o sana ihtiyacı olduğu anda seni bulacak. Ama önce kazanmamız gereken bir zafer var. Vaktimiz giderek daralıyor. Mücadeleye hazır mısın?"

Maya, acemi bir asker selamı verdi.

"Hazırım General."

“O zaman yola çıkma vakti.” dedi Dr. Bibip.

Pembe Kıta ordusu, savaş için hazırды. Ama liderleri Memo'nun nerede olduğunu merak ediyorlardı.

Dr. Bibip, bir kayanın üzerine çıkarak Memo'nun Akoman tarafından kaçırıldığını ama bunun onları mücadeleden alıkoymaması gerektiğini söyledi. Hikayenin doğrusunu anlatması şu noktada mümkün değildi. Karanlık Kıta ordusu daha fazla ilerlemeden bir an önce yola çıkmalıydılar.

Derin bir sessizlik oldu. Ardından Maya, gerçek bir lider gibi bağırdı.

“Pembe Kıtalılar! Yüreğimizi, korkuların ve karanlığın ele geçirmesine izin vermeyeceğiz. Yolumuzu sevgiyle aydınlatacağız!”

Hep bir ağızdan bağırdılar.

“Yolumuzu sevgiyle aydınlatacağız!”

Böylece binlerce kişilik Pembe Kıta ordusu göz açıp kapayıncaya kadar havalandı.

İlk hedefleri, canavar Enzu'nun önderliğindeki Darberollardı. Sihirli Harita'ya göre, çok uzakta değillerdi.

Enzu, Karanlık Kıta'da gökyüzüne hükmeden tüyler ürpertici bir canavar kuştı. Emrindeki Darberol askerleriyse Karanlık Kıta'nın en ilkel ve yırtıcı kuşlarından ve ağızından şimşekler çıkaran ejderhalarından oluşuyordu.

“Dr. Bibip. Haritaya göre şu an gelmiş olmalıyız” dedi Maya.

“Hmm.. İlginç çünkü ortada tek bir Darberol askeri görmüyorsun...”

Dr. Bibip, lafını bitirmeye kalmadan karanlık gökte bir parlama oldu. Ve ardından büyük bir gök gürültüsü işittiler. Yıldırımlar düşmeye başlamıştı Pembe Kıta ordusunun üzerine. O kadar çok sayıda ve o kadar sık düşüyordu ki, adeta bir mayın tarlasına dönmüştü gökyüzü.

Pembe Kıta ordusu, bu beklenmedik taarruz karşısında zor durumda kalmıştı. Uçan atlar, gökyüzünden üstlerine düşen yıldırımlardan ürkmüşler, şaha kalkıyor, sahiplerinin onları kontrol etmesine izin vermiyorlardı. Pêşenk, kanatlarının hemen ucuna düşen yıldırımlardan kıl payı kurtulmayı başarıyordu.

“Dr. Bibip, Şimdi ne yapacağız?” dedi Maya.

“Elindeki g¼c¼ kullan Maya. Yapabileceğini biliyorum.” dedi Dr. Bibip.

Maya, Dr. Bibip’in ne demek istediğini anlamıştı. Elindeki g¼c¼ ortaya çıkarmayı baŐarmalıydı. Derste defalarca alıŐtırma yapmışlardı. Ellerine konsantre oldu Maya. Bir s¼re hiçbir Şey olmadı. Tekrar denedi. Yine başaramadı. Olsun, vazgeçmeye niyeti yoktu. Tam bu sırada yıldırımlardan biri PêŐenk’in kanatlarından birine isabet etti. PêŐenk, acıyla dengesini kaybetti. D¼Őmeye başladılar. Maya’nın acil olarak bir Şey yapması gerekiyordu.

İçindeki sevgiye odaklandı bu kez. Sevginin g¼c¼n¼n her Şeye yeteceğini s¼ylememiŐler miydi? Haklıydılar! Gerçekten de işe yaramıştı. nce bir ısı hissetti avuçlarının içinde. Sonra oradan y¼kselen rengarenk bir ışık g¼rd¼. IŞık, b¼y¼d¼, genişledi ve t¼m orduyu içine alan muhteşem bir g¼kkuŐađına d¼n¼Őt¼. Maya, g¼kkuŐađından devasa b¼y¼kl¼kte bir kalkan oluŐturarak Pembe Kıta savaŐçılarını kurtarmayı başarmıştı.

Toparlanıp yeniden y¼kseldi PêŐenk. Yıldırımların d¼Őt¼đ¼ mayın tarlasını b¼ylece geride bıraktılar.

Ama kabus burada bitmiyordu. Korkunç g¼r¼n¼ml¼ Enzu ve hemen arkasında konuşlanmış çirkin askerleri Darberollarla karŐılaŐmaları çok uzun s¼rmedi.

Maya, Enzu’yu nasıl alt edeceğini “Canavarlarla D¼v¼Őme Yolları” dersinde ¼đrenmiŐtı. Enzu, g¼ky¼z¼ne y¼kselmeden önce bacaklarını çıkarır ve Karanlık Kıta’da bir kraterin içine gizlerdi. Onu yok etmenin tek yolu, o krateri bulup, bacaklarının ¼zerine k¼l serpmekti.

Maya, PêŐenk’e seslendi.

“PêŐenk, aşağı iniyoruz. Sihirli Harita’da Enzu’nun bacaklarını nereye gizlediğini buldum.”

Sonra Dr. Bibip’e d¼nd¼.

“Dr. Bibip, siz ordunun başında kalın. Enzu’yla ben ilgileneneğim.”

“Dikkatli ol Maya!” dedi Dr. Bibip. Hemen yanında uçmakta olan bir filin ¼zerine atladı.

Pêşenk ve Maya, Karanlık Kıta'da ay yüzeyine benzer kraterli bir alana iniş yaptılar. Maya, lavlar püskürten onlarca kraterin içinde tehlikeli bir yürüyüş yapmaya başladı.

İleride, akbabaların üzerinde dört döndüğü krateri fark etti. Sürekli patlayan volkanların arasında elinden geldiğince hızlı koşmaya başladı Maya. Her patlamada, kraterlerden yükselen kırmızı turuncu lavlar, birer vahşi hayvan gibi tehditkar şekiller alıyordu. Yaklaştığında Enzu'nun bir kayanın altına gizlediği bacaklarını gördü.

Diğer yandan, gökyüzünde acımasız bir savaş sürüyordu. Yenilen ve yok edilenlerin birer birer aşağıya düştükleri bir kabus yaşanıyordu. Darberol ejderhalarının ağızlarından çıkardıkları şimşekler, gökte küçük yıldızlar gibi yanıp sönüyordu.

Maya aceleyle çantasından bir kavanoz kül çıkarttı. Dr. Bibip, onlara bu savaşta yardımcı olacak tüm malzemeleri tedarik etmişti. Kavanozdaki külleri savurduğu anda canavar Enzu'nun bacakları küle döndü. Sağır edici bir gök gürültüsü işitti Maya. Bu, Enzu'nun ölümünün habercisiydi.

"Başardım!" diye bir çığlık attı kendi kendine.

Komutanları Enzu'nun yok edilmesiyle birlikte Darberol askerleri birer su damlasına dönüşüp sağanak bir yağmur gibi yağmaya başladılar.

İlk zafer, Maya ve Pembe Kıta ordusunundu.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Memo'nun derin yalnızlığı

Memo, kamp alanını terk ettiğinden beri Dünya zamanıyla sanki haftalar geçmiş gibi geliyordu. Günden güne gücünü kaybetmiş, yüzüne İblis Akoman'inkine benzer kötücül bir ifade yerleşmişti. Karanlık Kıta, her adımında içindeki iyiliği ve aydınlığı sünger gibi emiyordu. Yerine, dalgaların kumsala taşıdığı çöpler gibi cılız, güçsüz, korku dolu düşünceler bırakıyordu.

Bir adım daha atacak dermanı kalmamıştı Memo'nun. İğrenç mahluklarla dolu ormanda, derslerde öğrendiği numaralarla şu ana kadar hayatta kalmayı başarmıştı. Ama artık tutunmaya çalışmak için geçerli bir sebebi kalmadığını hissediyordu. Eğer uyuyakalırsa binbir türlü tehlikenin gelip onu bulacağından emindi. Buna rağmen, direnmeyi değil, uyumayı tercih etti.

Bir ağacın kovuğuna uzandı. Tam dalmıştı ki, tanımadığı bir ses kükreyen bir aslan gibi ismini söyledi.

"Memo, uyan!"

Memo, sıçrayarak uyandı.

Karşısında üç gözlü bir şaman vardı. Üçüncü gözü, alnının tam ortasındaydı. Diğer iki gözünden daha büyüktü ve masmaviydi. Memo, biraz daha dikkatli baktığında şamanın üçüncü gözünün Dünya şeklinde olduğunu fark etti. Bulutları, okyanusları ve kıtaları seçebiliyordu göz bebeğinde dönen Dünya'da. Büyük büyük dedesi Azat'ın onlardan bahsettiğini hatırlıyordu. Üçüncü gözlerinde dünyayı taşıyan şamanlar... Geçmişin, şimdinin ve geleceğin bilgisine sahiptiler. Her şeyi görür, her şeyi bilirlerdi.

"Sen... Sen Azat Dede'nin bahsettiği Üç Gözlü Şamanlardan biri olmalısın. Yerbekçilerinden biri yani."

"Evet, öyleyim."

"Burada ne işin var? Pembe Kıta'da olman gerekmiyor mu? Siz savaşmazsınız."

"Savaşmaya değil, seni bulmaya geldim Memo. İki dünyanın iyiliği için anlatacaklarıma kulak vermen gerekiyor."

"Bak, ben beklediğiniz lider değilim. Tam tersine... Ortada korkunç bir hata var. Her şey benim yüzümden oldu."

“Kendini suçlamayı bırak Memo. Korkunla mücadele etmekten de vazgeç. Korkunla savaşırsan sonuna kadar savaşta kalacaksın, korkunla yüzleşirsen sonsuza dek özgür olacaksın. Hayat, korkunun bittiği yerde başlar. Çok yakında kendini karanlıklar içinde kaybolmuş hissedeceksin, yolunu sevgiyle aydınlatmayı unutma. Sevdiklerinden, seni sevenlerden yardım iste.”

“Sevgi işe yaramaz, aptal bir duygu! Kimse bana yardım edemez!”

“Hiç denemedin ki evlat. Hep, yalnızlığı seçtin. Kendi başına halledebileceğini, sevdiklerinden yardım istemenin seni zayıf göstereceğini düşündün. İçindeki canavarın kendini beğenmişliğine teslim oldun.”

“Çağlar öncesinden kalma yorumlarına ihtiyacım yok tamam mı? Git, buradan. Burası senin gibi yaşlı bir adam için fazlasıyla tehlikeli.”

“Nasil istersen Memo. Yolun açık olsun.”

Üç Gözlü Şaman, bir anda yok oldu. Ardında pembe bir duman bıraktı.

Memo, iyice hırslanmıştı. Söylene söylene yürümeye başladı.

“Kimsenin bana akıl öğretmesine ihtiyacım yok. Kimsenin yardımına da ihtiyacım yok. Bütün bunlardan bıktım. Pembe Kıta'nın aptal hikayelerinden de. Sevgiymiş... Sevgi tek düze ve sıkıcı bir şey...”

Kendine duyduğu öfkeyi, kendinden başka her şeye yönlendirmek istiyordu.

Gözleri yine yaşlarla doldu. Bu kez gözyaşlarına kızdı.

“Yeter, süt çocukları gibi ağlamayı bırak! Çok yakında iki dünyanın da hakimi sen olacaksın.”

Son cümleyi Memo kurmamıştı. İçindeki ses, Akoman'ın sesiydi. Onu yavaş yavaş ele geçirdiğinin bir ispatıydı bu.

Memo, ne yapacağını şaşırıldı. Saklanmak istiyordu. Pembe Kıtalarının ve Akoman'ın onu bulamayacağı bir yer arıyordu. Ormanı geride bırakmış, kupkuru, bomboş bir arazide yürümeye başlamıştı. Tam bu sırada, çorak toprağın üzerindeki kapı kolu takıldı gözüne.

El şeklinde altından bir tokmağı vardı yerdeki kapının. Yeraltına doğru açılan bir kapıyla ilk kez karşılaşılıyordu. Hiç düşünmeden tuttu ve kendine doğru çekti tokmağı. Tokmaktaki el, aniden canlandı. Memo'nun elini sıkıca kavradı.

Memo elini kurtarmak istediye de yapamadı, can havliyle bağırmağa başladı. Sesini duyan olmadı. Kapı, hızla açıldı ve tokmak onu içeri savurdu. Büyük bir gürültüyle, hemen ardından kapandı.

Göz gözü görmeyen bir karanlığın içine düşmüştü Memo. İlık ve yapışkan bir şeyin üzerindeydi şimdi. Gözleri karanlığa biraz alıştığında bir yer altı yaratığının yuvasında olduğunu anladı. Yaratık uyuyordu. Karanlıkta çok seçilemese de, bunun kırkayağa benzeyen dev bir tür böcek olduğunu görebiliyordu Memo.

Olduğu yerden yavaşça kalktı. Kapı, başının birkaç metre üzerindeydi. Yandaki oyuklu duvarları kullanıp yukarıya tırmanabileceğini düşündü. Birkaç adım atmasıyla kırkayağın fosforlu ışıklar saçan gözlerini açması bir oldu.

Memo'yu, yerdeki yapışkan sıvının üzerinde bir rulo pasta gibi sarmalayıp, duvardaki askılardan birine geçirdi. Memo, artık ne kollarını oynatabiliyordu ne de bacaklarını. Kırkayak, kendine az sonra güzel bir ziyafet çekecekti. Öncesinde, hiçbir yere ayrılmaması için avını yerdeki iğrenç yapışkan maddeyle paket yapmıştı.

Memo, artık zamanının kalmadığını biliyordu. Kendi gibi duvara asılı birkaç paketi açıp çatır çutur sesler çıkararak yedi iğrenç canavar. Sıra Memo'daydı. Ama öncesinde biraz daha avlansa iyi ederdi. Kırkayak tırmanarak yuvadan dışarı çıktı.

Memo, kısacık ömrünün son dakikalarını böyle iğrenç bir mahlukatın yuvasında, ölümü bekleyerek geçireceğini hayatta tahmin edemezdi.

Dedesini düşündü. Ona verdiği sözü tutamadığı için kendini çok kötü hissetti. Yolunu sevgiyle aydınlatacağına, iyi biri olacağına söz vermişti. Oysa, ruhunu karanlığa teslim etmiş, korkularının onu ele geçirmesine bir kez daha izin vermişti. Sonra canı gibi sevdiği kızkardeşi Maya'yı düşündü, büyük büyük dedesi Azat'ı, ona hep doğru yolu göstermeye çalışan Dr. Bibip'i ve Üç Gözlü Şaman'ı düşündü. Neden hiçbirine kulak asmamıştı ki? Neden onu seven ve ona değer veren insanlardan yardım istememiş, yalnızlığın çaresizliğini tercih etmişti ki?

Büyük bir pişmanlık kapladı içini. Ama kum saati çoktan tersine dönmüş ve birkaç kum tanesinden başka bir şeyi kalmamıştı şimdi.

İçinde bir ses duydu o an. Sıcacık, tanıdık bir ses. Hekim Dede'nin sesiydi bu.

“Her kum tanesi, güzel bir hayalin, mümkün olmayan bir dileğin gerçekleşme mucizesini taşır içinde.” dedi Hekim Dede.

Memo, gülümsedi.

“Henüz hiçbir şey bitmedi!” diye geçirdi içinden.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
Dehlizden yükselen yardım çağrısı

Zaferler ve yenilgilerle dolu uzun ve karanlık bir savaşın ortasındaydı Maya, içindeki sesi işittiğinde.

“Maya, yardım et!”

Bu Memo’nun sesiydi. Yüreği, aniden aydınlandı. Sevinçle doldu.

“Neredesin Memo? Çabuk, çabuk anlat!”

“Nerede olduğumu, bilmiyorum. Karanlık bir dehlizin içindeyim. Bir yeraltı canavarının yuvasındayım. Beni esir aldı. Kırk tane ayağı, keskin dişleri, koyu yeşil benekleri olan bir canavar.”

“Yardıma geliyorum Memo. Seni kurtaracağım. Dayan!”

Maya, heyecanla Dr. Bibip’e döndü.

“Memo’yu duydum. Yardım istiyor! Kırkayaklı bir mahlüğün yuvasında! Yeşil benekleri varmış. Onu nasıl bulacağız Dr. Bibip?”

Dr. Bibip, gözlüklerini taktı, cebinden çıkarttığı kalın mı kalın, tozlu mu tozlu bir kitabın sayfalarında hızlıca göz gezdirdi.

“Haragas Largas bu. Yeraltının en iğrenç yaratıklarından biridir. Sihirli Harita’yı aç Maya! Zoduran nehrinin kenarındaki çorak bir arazide canavarın yuvasına açılan kapıyı bulacaksın. Avını yakaladığı gibi yemek ister. Acele etmelisin.”

Pêşenk, Memo’yu duyunca, öyle hızlı kanat çırpı ki, Maya, göz açıp kapayıncaya kadar dağları aşmış lanetli kapının önünde buldu kendini.

Var gücüyle asıldı tokmağa. Tokmak, Maya’nın elini öyle bir sıktı ki, küçük kız çığılı basıverdi. Kaşla göz arasında kendini karanlık yuvada buldu Maya.

Başta, hiçbir şey göremiyordu. Yapışkan zeminde, debelenerek ayağa kalkmaya çalıştı.

“Memo, burada mısın?”

Memo, seslendi.

“Maya! Evet! Yukarı bak! Beni bulduğuna inanamıyorum!”

Maya, yavaş yavaş seçebiliyordu artık etrafını. Memo’yu gördü, içler acısı bir halde, tavanda asılı, sallanıyordu zavallı.

Bir keçi gibi tırmandı Maya; cebinden bir çakı çıkardı ve Memo’yu sarmalayan yapışkan maddeyi keserek onu olduğu yerden kurtardı. İki birden aşağı düştüler.

“Maya, Maya! Teşekkürler!” dedi Memo.

“Seni bir daha göremeyeceğimi düşünmüştüm” dedi Maya, gözleri dolu dolu. “Buradan bir an önce kurtulmalıyız. Dr. Bibip’e göre canavar az sonra burada olacak.”

Tam bu sırada kapı açıldı ve dev kırkayak hızlı adımlarla ağzında yeni avıyla birlikte içeri girdi. Tüm heybetiyle ikizlerin karşısına dikildi.

“Peki... Peki şimdi ne yapıyoruz? Dr. Bibip bunu da söyledi mi?” diye sordu Memo, tedirginlikle.

“Lapis Lazuli!” diye bağırdı Maya. Memo’nun elini tuttu. Avucunun içine mavi taşı koydu. İki birden ellerini havaya kaldırdılar. Güçlü mavi ışık, karanlık yuvayı aydınlattı. Kırkayak tiz bir çığlık attı. Işığı, canavarın tam kalbine çevirdiler.

Memo bağırdı.

“Mavi ışıktan hoşlanmadın mı yoksa? Seni iğrenç pislik!”

Canavar, kalbine yediği mavi ışık darbesiyle önce olduğu yerde ters döndü, ardından çırpınarak verdi.

Memo ve Maya vakit kaybetmeden yandaki duvarlardan tırmanarak yukarı çıktılar. Pêřenk onları bekliyordu. Memo, eski bir dostunu görmüş kadar sevindi.

“Pêřenk, demek sen de buradasın!”

“Seni çok merak ettim sahip!” dedi Pêřenk “Gorrrık gırrak” diye sesler çıkararak.

Memo, Maya’ya döndü.

“Maya, her şey için çok üzgünüm. Bütün bunlar benim yüzümden oldu.”

Maya, işaret parmağını dudağına götürerek sus işareti yaptı.

“Her şeyi biliyorum. Umurumda değil. Sana inanıyorum Memo. İçindeki iyiliğin gücüne de. Onu, o korkunç iblisi birlikte yok edeceğiz.” dedi Maya.

“Artık beraberiz. Artık ondan korkmuyorum!” dedi Memo.

Buna gerçekten inanıyordu. Maya'nın gelişiyile birlikte yeniden korkusuz, cesur yüreğine kavuşmuştu Memo. Maya, cebinden çakısını çıkarıp Memo'ya uzattı.

“Bu sende kalsın. Başını derde sokma ihtimalin anlaşılan benden daha fazla.” dedi gülümseyerek.

“Taşkesen sihirli çakını bana mı hediye ediyorsun? Emin misin? Eşyalarını paylaşmaktan nefret edersin.” dedi Memo hayretle.

“Eskidendi o! Hem...” dedi Maya gülererek. “Ha sende durmuş, ha bende, ikizim değil misin?”

İkizler, Pêşenk'in sıcak tüyleri arasında yola çıktılar. Maya, sefer tasındaki yemeklerden ikram etti Memo'ya. Memo, uzun zamandır ilk defa bir şeyler yiyordu.

“Bekle bizi Akoman! Kötülüklerine son vermeye geliyoruz!” diye bağırdı ağızındaki zeytinyağlı dolmaları yutmadan.

Sihirli Harita'da Akoman'ın varlığına dair silik bir sinyal yakaladı Maya.

“Gerçekten de geliyoruz galiba Memo, şuna bak!” dedi elindeki haritayı göstererek.

Haritanın üzerinde karanlık bir nokta bir yanıp bir kayboluyordu. Belirdiği yerlerde küçük yanıklar oluşuyor, delikler açılıyordu. Sinyalin Akoman'dan geldiğine emin oldular. Tarihi karşılaşma, Zljan dağının karlı ve rüzgarlı zirvesinde olacaktı.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Zljan'da tarihi karşılaşma

Pêşenk, kanatlarıyla frenleyip Zljan dağının buz tutmuş zirvesine kayarak iniş yaptı.

Memo ve Maya, vakit kaybetmeden atladılar. Görünürde kimse yoktu. Memo, korkusuzca bağırды.

“Ucubelerin ucubesi! Hadi gel! Çıksana ortaya! Bunca zamandır istediğın ben değil miydım?”

Bet sesli bir kahkaha koptu, yankılandı gecenin sessizliğinde.

“Hahahahaa! Seni küçük ahmak! Az sonra başına neler geleceğini bilmiyorsun demek! Üstelik küçük kız kardeşini de yanında getirmişsin. Senin gibi korkak bir tavuktan da ancak bunu beklerdim. Tek başına gelmeyi göze alamadın anlaşılın.”

Maya çok sinirlenmişti.

“Ortaya çık da kim korkuyormuş görelim. Ancak senin gibiler saklanarak savaşıır. Kendini göster aşağılık iblis!”

Bir anda zemindeki buz parçaları kırılmaya başladı. İblis, yeri harekete geçirmiş, görülmemiş şiddette bir depreme yol açmıştı. Yer, ayaklarının altında kızak gibi kayıyor, onlarca parçaya ayrılıyor, ölümcül derinlikte yarıklar oluşturuyordu. Memo ve Maya, birbirlerinden ayrılarak bambaşka taraflara koşmaya başladılar.

Tekrar aynı pis kahkaha duyuldu.

“Hahahahaha! Kiminle dövüşüğünüzün farkında değilsiniz demek!”

Maya sesin nereden geldiğini anlamaya çalışıyordu ki, dengesini kaybetti ve kopan buz kütlelerinin birinin üzerinde yuvarlanmaya başladı. Yarıklardan birine düşmek üzereyken son anda tutunmayı başardı. Parmakları buzun üzerinde hızla kayıyordu.

“Memooo! Düşüyorum!”

Memo, yerin parçalara ayrılmasıyla birlikte yüzlerce metre öteye savrulmuştu. Maya'yı kurtarabilmesi için tek bir şansı vardı. Derin bir nefes aldı ve öyle yükseğe sıçradı ki, metrelerce öteye ulaşıp, bir kaç saniye sonra Maya'nın elini tutmayı başardı.

"Yakaladım! Yakaladım seni Maya!"

Kendine doğru çekti, kurtardı kardeşini. Maya, nefes nefese yığıldı olduğu yere. Depremi atlatmışlardı.

Memo, öfkeden delirmiş gibiydi.

"Bu adi oyunlarınla mı bizi yok edeceğini düşünüyorsun? Sana söylüyorum. Çık ortaya. Adil bir dövüş olsun!"

Güvercin başlı, insan bedenli iblis bir anda belirdi karşılarında.

"Buradayım Memo. Şimdi ne yapacağız? Sizi nasıl öldürmemi arzu ederdiniz küçük kokuşmuş sevgi yumakları? Şu halinize bakın! Midemi bulandırıyorunuz!"

Memo, Akoman'ı düelloya davet etmişti ama onu nasıl alt edebileceğini bilmiyordu. İblisin aniden karşısında belirmesiyle ne yapacağını şaşırıldı. Maya, mavi ışığın Akoman'ı öldüreceğinden emindi. Vakit kaybetmeden elini tuttu Memo'nun. Mavi ışık, göğü aydınlattı.

"Hey Akoman, sana bir hediyemiz var!" dedi Maya ve ışığı iblise çevirdiler. Işığın isabet etmesiyle hafifçe sendeledi Akoman. Ama yalnızca bir an... Bir an sonra toparlandı; iki elini karşılıklı açarak ışığı ellerinin arasına aldı, avucunun içinde yuvarladı ve onu dev bir alev topuna dönüştürdü. Gözünü bile kırpmadan Maya'nın üzerine fırlattı.

Alev topu, bir çığ gibi büyüyerek Maya'yı içine aldı ve karlı zirveden aşağıya yuvarlanmaya başladı küçük kız. Maya'nın iç parçalayan çığlıkları duyuluyordu uçurumdan aşağı düşerken.

"Haaaaayır!" diye bağırdı Memo. "Bunu yapmış olamazsın! Kardeşimi öldürmüş olamazsın! Seni ben yarattım lanetli yaratık! Sen hiçbir şeysin anlıyor musun? Sen, ucube bir hayalden öte değilsin."

Elindeki gücü ortaya çıkarmanın vakti gelmişti. Evrendeki tüm gücü bir mıknaş gibi kendine çektiğini hayal etti. İşe yaramıştı. Avuçlarının içi alev alev yanıyordu. Elini havaya kaldırdı. Uzaktaki bir buz dağı yerinden söküldü

ve milyonlarca keskin parçaya bölündü. Birer ok gibi Akoman'ın üzerine yolladı buz parçalarını. Akoman kendine yönelen öldürücü okları elinin tek hareketiyle suya çevirdi. Metrelerce küp suyu, azgın bir dalgaya dönüştürüp Memo'nun üstüne gönderdi. Memo, kendisine doğru yaklaşmakta olan dev dalgayı blok halinde havaya kaldırıp uçurumdan aşağı fırlattı.

Akoman aralarındaki bu düellodan sıkılmıştı. İşaret parmağıyla girdap hareketi yaparak, küçük bir hortum oluşturdu. Hortum büyüdü, büyüdü ve Zljan'ın karlı zirvesinin tepesinde ne varsa kendi içine çeken devasa bir hortuma dönüştü. Hortum, Memo'ya doğru yaklaşmaya başladı. Memo, adım adım geri gidiyordu. Uçurumun kenarına geldiğinde kilometrelerce yükseğe sıçradı. Başu bir buluta değdi. Aşğı düşerken Üç Gözlü Şaman'ın sesini duydu: "Korkunla savaşıma Memo. Korkunla yüzleş!"

Memo, Akoman'ın üzerine düştü. İblisi yere devirdi ve dövüşmeye başladılar.

Memo, Akoman'ın maskesini çıkarmaya çalışıyordu. Onu nasıl öldüreceğini biliyordu. Şamanın dediğı gibi korkusuyla yüzleşecekti. Gözlerinin içine bakacak ve tüm gerçeğı suratına haykıracaktı.

İblis, maskesine yapışmış, tüm gücüyle direniyordu. Memo, o an öyle bir şey hissetti ki içinde, sahip olduğı güce kainatta kimsenin ama kimsenin karşı koyması mümkün değildi artık. İblisin maskesini tek hamlede çıkardı Memo. Karşısında uzun zamandır kaçtığı, yüzleşmekten ölüm gibi korktuğı o şey vardı; yani kendisi... Memo, tüm cesaretiyle, gözlerini bir an bile ayırmadan gözbebeklerinin ta içine bakıyordu şimdi yarattığı canavarın.

"Sonunda yüzyüze gelmeyi başardık Akoman." dedi Memo nefes nefese.

Akoman, Memo'nun kısaç gibi kavradığı kollarından kurtulmaya çalışıyor, topraktan yeni çıkmış bir solucan gibi kıvranıp duruyordu. Memo, öfkesini içine hapsetmesi gerektiğini biliyordu. Sakin olmalıydı. Nefesi biraz düzene girince konuşmaya başladı.

"Merak etme. Canını acıtmayacağım. Yeterince canın yandı biliyorum. Yaşadıklarımız, zordu. Küçük bir çocuğun kaldırabileceğinden çok daha zor."

"Beni bu numaralarla alt edemezsin! Ne yapmaya çalıştığını biliyorum!" dedi Akoman, Memo'nun kollarından kurtulmak için bir hamle daha yaptı. Başarılı olamadı. Memo, Akoman'ın kollarını biraz daha sıkarak devam etti konuşmasına.

“Sen... Sen, bir canavar değilsin anladın mı? Sadece küçük yaşta yetim kalmış kızgın bir çocuksun. Biliyorum. Çünkü sen ben yarattım.”

“Hayır!” diye kükredi Akoman; Memo’nun ağzından çıkan her kelime ona acı veriyor gibiydi. Bir vampir için gün ışığı ne kadar öldürücüye, Akoman için merhamet dolu bu sözler aynı derecede öldürücüydü..

Memo, doğru yolda olduğunu anlamıştı. Bir kez daha sarsıp gözlerinin içine baktı Akoman’ın.

“Beni dinle! Çocuklar canavara dönüşmezler. Sen de dönüşmeyeceksin. Tüm yaptıkların için seni affediyorum. Olanlar senin suçun değildi.”

“Seni seviyorum.” dedi Memo son olarak, kollarını bıraktı Akoman’ın.

Son cümleyle birlikte iblisin kötücül ifadesi, yerini çocuksu, masum bir ifadeye bıraktı. Şimdi tam anlamıyla Memo’ya benziyordu Akoman. Giderek ifadesi daha da çocuksulaştı, bedeni ufaldı, ufaldı ve Akoman küçücük bir bebeğe dönüştü. Bebek ağlamaya başladı. Memo, bebeği kucağına aldı, öptü. Gözünden akan bir damla yaş, bebeğin yanağına damladı. Bebek, Memo’nun gözyaşıyla birlikte puf diye yok oldu.

Memo, yarattığı canavarı; içindeki sevgiyle yok etmeyi başarmıştı. Her şey bittiğinde, dizleri üstüne çöküp ağlamaya başladı. Akoman’ı öldürmüştü ama Maya’yı, hayattaki diğer yarısını kaybetmişti.

Pêşenk’in sesi duyuldu karanlık gökyüzünde.

“Gırrrok gırrak”

Yukarı baktığında Maya’nın, uçuşan kırmızı peleriniyle gerçek bir kahraman gibi Pêşenk’in üstünden ona el salladığını gördü. Gözlerine inanamıyordu. Kız kardeşi hayattaydı.

“Ufaklık, yaşıyorsun!” Memo mutluluktan çılgına döndü.

“Tabii ki! Kahramanım sayesinde!” diyerek tüylerinden öptü Maya Pêşenk’in. Hemen sonra zirveye iniş yaptılar.

Maya, alev topunun içinde aşığı yuvarlanırken Pêşenk kanatlarının yanmasını göze alarak Maya'yı kurtarmıştı. Ufak bir iki yanık dışında, ikisi de gayet iyidiler. Memo, önce Maya'yı sonra da güvercini Pêşenk'i kucakladı.

Karanlık Kıta'nın gökte ve yerde konuşlanmış tüm orduları Akoman'ın ölümüyle birlikte ışık toplarına dönüşüp birer birer yok olmaya başladılar. Yok olan her Karanlık Kıta canavarı, aniden beliren bir havai fişek gibi ışıklar saçarak patlıyordu. Görkemli bir kutlama vardı adeta gökyüzünde.

Tam bu sırada, Memo havada onlara doğru hızla yaklaşan tek boynuzlu beyaz bir atı fark etti.

"Peki bu gelenler kim?" diye sordu Maya'ya.

Maya, "Tabii ki, bizimkiler!" diye cevap verdi, olduğu yerde sevinçle zıplayarak.

Azat ve Dr. Bibip zaferi kutlamaya geliyorlardı.

Memo'nun sevinci gölgelendi. Bu acımasız savaştan kendini sorumlu tutuyordu ve Dr. Bibip'le büyük büyük dedesi Azat'a tüm bu olanları nasıl açıklayacağını bilmiyordu.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Her şey aydınlandı

“Her şey için çok üzgünüm.” diyerek lafa girdi Memo. “Farkında olmadan yarattığım canavar, az kalsın iki dünyanın sonunu getiriyordu. Başınıza bunca bela açtıktan sonra beni artık burada istemezseniz, anlayışla karşılarım.”

Azat’ın yüzü sevgiyle aydınlandı. Elini tuttu Memo’nun.

“Ah oğlum! Bazen gözlerinle gördüklerin yüreğini yanıltır. Düşündüğün gibi değil hiçbir şey. Akoman senin canavarın değildi, tüm insanlığın canavarıydı.”

“Nasıl olabilir?” Memo şaşkınlığını gizleyemedi. “Ama ben onu rüyamda gördüm. Onu ben yarattım, eminim!”

Dr. Bibip araya girdi.

“Hayır Memo. Akoman böyle düşünmeni istedi sadece. Hepimizin böyle düşünmesini istedi. İşin aslını biz de çok sonra öğrendik.”

Azat devam etti.

“İnsanoğlunun daha mutlu günleri olmuştu çocuklar. Maalesef yaşadığımız çağ, umut dediğimiz nadide çiçeği hoyratça ezip geçenlerin çağı. Oysa umudun toprağını sevgiyle sulamak gerekir. Bir yerde sevgi yoksa, orada umut yeşermez, tabii ki güzel hayaller de... Umudun olmadığı yerde, yalnızca korku vardır ve korku, akla hayale gelmedik canavarlar yaratır. İnsanlar, umuda sahip çıkmayı başaramadılar, onun yerine kalplerine nefret tohumları ektiler. Birbirlerini sevmek yerine, birbirleriyle savaştılar, hor gördüler, aşağıladılar... Kimsenin kimseye güvenmediği, herkesin kendi çıkarını göz ettiği bir gezegene dönüştü Dünya. İnsanlar, böylece birbirlerinden korkmaya başladılar ve büyüyen korkularından ortak bir canavar yarattılar; Akoman’ı... Böylece Hayalhane’de ilk defa bir canavar kendiliğinden peydah oldu.

Akoman, ordularını genişlettikçe Karanlık Kıta’nın da sınırları genişledi. Üç Gözlü Şamanlar, bir gün böyle bir iblisin geleceğini öngörmüşlerdi. Onunla yalnızca damarlarında iki dünyanın kanının aktığı iki çocuk başa çıkabilecek demişlerdi. Dedikleri gibi de oldu... Akoman’dan hemen sonra siz geldiniz.”

“Peki Akoman neden Memo’nun yarattığı canavara dönüştü?” diye sordu Maya merak içinde.

“Nedenini başta biz de bilmiyorduk. Dr. Bibip, Memo’nun kampı terkettiğini söylediği zaman kulaklarıma inanmadım. Gerçekten de Akoman’ı yaratan Memo olabilir miydi? Haberci Moaları olayın aslını araştırması için Karanlık Kıta’ya gönderdim. Kuşlar, Karanlık Kıta üzerinde kilometrelerce yol yapıp, ağaçlarla, göllerle, vadilerle konuştular. Olanları onlardan dinlediler.

Anlattıklarına göre; Akoman, tüm insanlığın korkusundan doğduğu için yaşayan her bir insan evladının hayal ettiği canavarın biçimine ve güçlerine sahip olabiliyordu. O sırada kiminle savaşıyorsa, onu en çok kim alt etmek istiyorsa o kişinin korkularına, yani o kişinin canavarına dönüşüyordu. Bu yüzden Memo, Akoman’ı kendisinin yarattığına inandı.

Akoman’la savaşması için sizden önce gönderdiğimiz nice gözü pek yiğit, türlü mahlukları yok edip kendi canavarlarına yenilmişler. İnsanın kendi canavarıyla savaşması en zordur. Akoman, kendi yarattıkları canavarın suretine büründüğünde, yiğitler akıllarını oynatmışlar. İblis, her birinin zihnini ele geçirmiş ve onları kendi kölesi haline getirmiş.”

Azat, tekrar Memo’yla Maya’ya döndü.

“Siz ise düşündüğümde de cesurdunuz çocuklar. Memo, korkusunun esiri olmadı, onunla yüzleşti. Ve hatta onu dünya üzerindeki en güçlü silahla yok etmeyi başardı; sevgiyle... Ve Maya... Memo senin sayende hayatta kaldı. Eğer yetişemeseydin çoktan bir yeraltı canavarına yem olmuştu. Ayrıca elindeki gücü ortaya çıkarıp o devasa kalkanı oluşturmasaydın Pembe Kıta savaşçılarımızın pek çoğunu daha ilk savaşta yitirmiş olacaktık. İkinizle de gurur duyuyorum çocuklar.”

Azat, Dr. Bibip’i işaret ederek konuşmasını sonlandırdı.

“Tabii, Dr. Bibip’in olağanüstü katkısını da unutmamalıyız. Hem bir general hem de bir öğretmen olarak...”

Derinden derinden tiz bir horlama duyuldu. Dr.Bibip, uyukluyordu yine.

Azat, gülümsedi. Dr. Bibip’i kucağına aldı ve atına bindi.

“Hadi çocuklar! Karanlığa veda etme vakti geldi. Pembe Kıta’da şenlikler çoktan başladı. Duyduğuma göre Zonodor’un ağzında esir tutulan aileler de kurtulmuş, evlerine sağsalim varmışlar.”

Memo, duydukları karşısında o kadar hafiflemişti ki, zihninde ona doğru dev bir vincin yaklaştığını, sırtında taşıdığı tonlarca yükü kaldırıp uçurumdan aşağı attığını hayal etti.

“Şükürler olsun” dedi Memo. “Burayı hiç özlemeyeceğim!”

“Bence yarı yıl tatillerinde gelebiliriz. Uludağ’daki kayak tatilinde bile bu kadar eğlenmemiştim.” dedi Maya, arkasından da bir kahkaha patlattı.

Kayak tatiline hiç gitmemişti Memo ama yine de güldü Maya’nın esprisine. Hiç olmadığı kadar keyifliydi. Pêşenk’in üstüne binmesi için kız kardeşine yardım etti. Ardından kendi de atladı. Kollarını açtı rüzgara karşı.

“Bizi buradan uçur Pêşenk” dedi. “Pembe Kıta’nın içimizi ısıtan güneşine götür.”

Pêşenk mutlulukla gurık gırıkladı.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Kutlamalar başlasın

Pırıl pırıl parlıyordu güneş... Rengarenk gökkuşağının altında uzanan Pembe Şehir'de günlerce sürecektir, dilden dile yıllarca anlatılacak bir şenlik başlıyordu. Anka kuşları, gelmiş geçmiş en güzel şarkılarını söylüyor, iki dünyanın kurtuluşunu kutluyorlardı. Sokaklar, birbirini ardına eklenmiş masalarla, sonsuza uzayan bir ziyafet sofrasına dönüşmüştü. Pembe Kıta'nın tüm kahramanları oradaydılar. Esir alınan anne babalar Zonodor'dan kurtulup çocuklarına kavuşmuş olmanın mutluluğuyla şarkılar söylüyor, Pembe Kıta'nın gözüpek savaşçıları kolkola girmiş dans ediyorlardı.

Azat, Dr. Bibip, Memo ve Maya, ziyafet sofrasının en başında oturmuş, gururla etrafı izliyorlardı. Maya, Memo'ya döndü.

"Biliyor musun Memo? Ben yalnız bir çocuktum. Hep bir kardeşim olsun istemiştım. En azından bir arkadaşım... Olamadı. Sonra seni buldum. Burası hayallerin gerçekleştiği yermiş. Bir kez daha emin oldum. Hayalimdeki dostum, arkadaşım, kardeşim oldun. İyi ki varsın. Beni tamamladığın için, canımın diğer yarısı olduğun için minnettarım. Ama artık benim için gitme vaktinin geldi. Sen de gelmez misin? Annem biraz titizdir ama harikadır. Babamı zaten ilk görüşte seveceksin, eminim. Onlar da sana bayılacaklar. Bir ailemiz olur. Gerçek bir aile? Hı? Ne dersin?"

Memo, Maya'nın kalbinin ta derinlerinden kopup gelen bu sevgi dolu teklifi karşısında kifayetsiz kaldı.

"Maya... Canımın yarısı kardeşim. Seninle gelmeyi ne kadar isterdim, bir bilsen. Ama benim hikayem henüz bitmedi. Onların burada bir yerlerde olduğunu hissediyorum. Ailemin yani... Ailemizin. Belki Hekim Dede'yi bile bulabilirim. Burası hayallerin gerçek olduğu yer değil mi? Neden olmasın? Seninse gitmen lazım, anlıyorum. Orada seni bekleyen bir ailen var. Git ve insanlara umutlarını hiçbir zaman kaybetmemeleri gerektiğini söyle. Sevginin gücünden bahset onlara... Unuttukları her şeyi yeniden hatırlasınlar. Hem, belki burada tekrar karşılaşırız. Hekim Dede der ki, hayatta her an, güzel bir hayalin, mümkün olmayan bir dileğin gerçekleşme mucizesini taşıyor içinde. Belki yine bir mucize olur ve biz tekrar bir araya geliriz."

Maya, gözyaşlarını tutamadı. Memo'ya sıkıca sarıldı.

Onları uzaktan izleyen Azat, Maya'nın elinden tuttu.

“Hadi gel güzel çocuğum. O zaman, seni ailene kavuşturalım.”

Maya, Dr. Bibip’e döndü.

“Ya sen Dr. Bibip? Sen benimle gelmek istemez misin? Artık kedi tüyüne de alerjim olmadığına göre sanırım babamla birlikte annemi ikna edebilirim.”

Dr. Bibip cebinden kemik çerçevele gözlüklerini ve küçük randevu defterini çıkardı.

“Hmm... Önümüzdeki günlerin programına göz gezdirmem gerekiyor. Yapılacak mühim işlerim olabilir takdir edersen ki...”

Herkes, sus pus olup Dr. Bibip’in randevu defterinin boş sayfalarında uzun uzun göz gezdirmesini bekledi. Ardından Dr. Bibip büyük bir ciddiyetle kararını açıkladı.

“Görünen o ki, yakın zamanda ivedilikle yapılacak çok fazla bir işim görünmüyor. Seninle gelebilirim, ancak işim çıktığı vakit Hayalhane’ye hemen dönmem gerekir, şimdiden anlaşalım.”

“Tabii ki, nasıl istersen.” dedi Maya sevinçle.

“Madem öyle; Maya’ya ve Dr. Bibip’e veda edelim.” dedi Azat.

“Sizi özleyeceğiz” dedi Memo, bu kez ağlamayacağına kendi kendine söz vermişti. Kardeşini bir gün yeniden göreceğini hissediyordu.

“Biz de sizi” dedi Maya ve Dr. Bibip aynı anda.

Azat, cebinden anahtarı çıkardı, havaya kaldırdı ve sihirli sözcükleri söyledi.

“Demondom solera, deterrom cielora, desomnerom verara dignumarita!”

“Ayla güneşi, toprakla göğü, hayalle gerçeği buluştur!”

Az ileride görkemli bir kapı açıldı.

“Kendinize iyi bakın, Dünya’nıza iyi bakın.” dedi Azat.

Maya, Dr. Bibip'i kucağına alarak kapıya doğru yürüdü. Son kez arkasına dönüp el salladı. Dr. Bibip de patisiyle selam verdi. Göz kamaştıran ışığın içinde kayboldular.

Memo onları uğurladıktan az sonra çantasını aldı ve büyük büyük dedesi Azat'la vedalaştı. Güvercini Pêşenk'le birlikte hayallerinin peşinde yepyeni bir serüven onu bekliyordu.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Köşke dönüş

Maya, müthiş sersemletici bir uykudan yeni uyanmıştı. Gözlerini açtığında köşteki kilitli odanın kapısında buldu kendini.

Hemen ayağa kalktı. Olduğu yerde bir ileri, bir geri adım attı. Zıpladı. Kendini çimdikledi. Hayır, rüyada değildi. Kapıyı kontrol etti. Hala kilitliydi. Anahtar deliğinden baktı, oda ilk geldiği günkü gibi duruyordu.

Paldır küldür merdivenlerden aşağı koşmaya başladı. Bir yandan babasına sesleniyordu.

“Babaaa! Babaaa! Neredesin?”

Babası cevap verdi.

“Buradayım Maya. Mutfaktayım!”

Maya, babasının sesini duyduğuna inanamıyordu. Gerçekten de dönmeyi başarmıştı. Mutfığa geldiğinde babasını dolapların içinde bir şeyler ararken buldu.

“Maya, porselen bir takım vardı. Annenin onu nereye kaldırdığını hatırlıyor musun?”

Maya, sevinçten babasını duymuyordu bile. Bir sıçrayışta kucağına atladı Ekrem Bey’in.

“Babacım, buradasın! Yaşasın! Annemle seni göremeyeceğim diye çok korktum! Sizi çok özledim!”

Ekrem Bey, kızının bu ani sevinç gösterisi karşısında şaşırıldı.

“Seni küçük maymun! Yarım saat oldu ayrılalı. Özledin demek. Yine benden bir şeyler isteyeceksin anlaşılın. Söyle bakalım.”

“Yarım saat mi? Yarım saat mi? İki dünyayı kurtarmak için aylarca savaştım. Karanlık Kıta’da az kalsın göl canavarına yem oluyordum. Memo, da bir kırkayağa tabii... Sonra Akoman! Onu yendik baba! İki dünyayı kurtardık!”

Ekrem Bey, soluk soluğa garip hikayeler anlatan kızına gülümseyerek bakıyordu.

“Eeee... Bak sen. Neler olmuş neler? Memo, okuldan arkadaşın mı yoksa?”

“Hayır.” dedi Maya sessizce. “Kardeşim.”

“Kardeşim” kelimesini içinden söylemişti. Babasının, söylediklerinin tek kelimesine bile inanmadığını anlamıştı.

Onca macera, canavarlarla savaşlar, Azat, Memo... Her şey bir rüyadan mı ibaretti yoksa? Canı sıkıldı Maya'nın.

“Ben biraz bahçeye çıkıyorum” dedi babasına. Temiz hava iyi gelecekti.

Bahçenin merdivenlerine geldiğinde bir basamağa oturup ağlamaya başladı. Hayallerindeki gibi süper güçlerinin, hatta bir kardeşinin olduğu; alerjilerini, korkularını ve türlü canavarları yendiği bir dünyaya inanmayı o kadar istemişti ki... Bir kedisi bile olmuştu Hayalhane'de. Hep hayal ettiği gibi üstelik.

Sahi, Dr. Bibip'e ne olmuştu peki? Beraber gelmişlerdi hani?

Maya, etrafına bakındı. Az ileride çöpleri karıştıran bir tekir kedi dışında başka kedi göremedi. “Rüyaları yasaklasınlar!” dedi sinirle, bir yandan gözyaşlarını silerken. “Ya da rüyalardan uyanmayı!”

Tam bu sırada bir kıpırtı oldu çalılıarın arasında. Pofuduk bembeyaz tüyleriyle bir kedi miyavlayarak Maya'nın kucağına hopladı davetsizce.

“Dr. Bibip!” diye çığlık attı Maya.

Kedi miyavlayarak yanıt verdi.

“Dr. Bibip, konuş benimle, bu sensin değil mi! İnanamıyorum!”

Kedi tekrar miyavladı. Anlaşılan konuşamıyordu. Konuşması yasaktı belki de. Dünyanın kuralları, gerçeklerin kuralları bambaşkaydı. Maya, kediyi kucağına aldı, babasının yanına gitti. Kediyi eve götürmek istediğini, artık alerjisinin olmadığını ve eğer izin verirse bir daha sözünden bir an olsun çıkmayacağını söyledi. Ekrem Bey, kızının yalvaran gözlerini görünce kabul etmekten başka çaresinin olmadığını anladı.

Maya, o yaz tüm vaktini kedisiyle geçirdi. Onu konuşturmaya çalıştı. Ama gerçek dünyada kediler konuşmazdı. O tuhaf olayların yaşandığı gün, köşkün bahçesinde gizemli bir şekilde ortaya çıkan bu kedi de konuşmadı. Kedi konuşmayınca Maya, yaşadığı tüm bu maceranın gerçek mi hayal mi olduğundan bir türlü emin olamadı. Olsun. Kim bilir, belki de bir gün öğrenirdi.

-SON-